GÜLŞAH ELİKBANK

Uykusuzlar

Gelecek; düş görenlerin ve o düşlerin dikenli yollarında yalınayak yürümeye yüreği yetenlerindir.

ithaki

Rüyalar, Tanrı'nın insanlarla konuşma yolu olabilir mi?

Peki ya Evren, Tanrı'nın rüyasından ibaretse?

İnsan uyurken mi hayattadır, hayattayken mi rüyada?

Bir lanetle, kaderle, gölgelerle ve rüyalarla boğuşan Nina'nın sürükleyici macerasına sahne olan *Uykusuzlar*, fantastik dünyaların felsefeyle yoğrulduğu bir aşk hikâyesi...

"İnsan, hayallerini somutlaştırmak ve sorularını, gözü kapalı gördüklerini, herkese ait kılmak için yazıyor olabilir. İçimizden birileri ise ne yana baksa dünyanın yetersizliğiyle karşılaşır ve gerçeğin sınırlarını zorlayıp esnetmek için yazar. Çünkü gerçek katıdır ve arzulayıp ulaşamadıklarımız kadar anlayamadığımız birçok şey de çizginin öte yanındadır. Gülşah Elikbank bakışını, gönlünü bu öteki yana, gerçeğin görünmez yanlarını da içinde taşıyan fantezinin, uçsuz bucaksız, bereketli topraklarına çevirmiş yetenekli bir yazar. Bizde pek gelişememiş olan fantastik edebiyatın göz dolduran, hızla parlayan yıldızlarından biri.

Elikbank, yeni romanı *Uykusuzlar*'da rüyalara eğiliyor. Gerçek ya da düşsel roman kahramanlarını aşkları, çelişkileri, açmazları, olağan ya da olağandışı rüyaları, rüyasızlıkları ve insanlığı tehdit eden sorunlara çare arama çabaları temelinde anlatıyor. Romanın özeti ve sorduğu evrensel değerdeki soru ise şu: **Hepimiz aynı rüyayı görebilsek, dünya daha güzel bir yer olabilir mi?**"

–İNCİ AR

ithaki
www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari
İnternet Satış:
www.ithakikitap.com

Gülşah Elikbank, 1980 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde lisans eğitimini tamamladı. Ardından yüksek lisans eğitimini Marmara Üniversitesi'nde Yönetim ve Çalışma Psikolojisi üzerine yaptı. 7 sene bir inşaat ve turizm firmasında üst düzey yönetici olarak çalıştı. Kızı Rüya dünyaya geldikten sonra İzmir'e yerleşti. Bugünlerde İzmir'de edebiyat konseptli bir otel işleten Elikbank, çeşitli edebiyat etkinlikleri düzenliyor ve önemli edebiyat dergilerine makaleler yazıyor.

Elikbank, *Siyah Nefes*, *Mavi Dağ* ve *Kızıl Ölüm* kitaplarından oluşan Günebakan Üçlemesi'yle Türkiye'de fantastik kurgu sevenlerin gönlünde kısa sürede bir yer edindi. *Aşkın Gölgesi* romanıyla da daha geniş bir okuyucu kitlesinin sevgisini kazandı. Rüya Takımı: *Medusa'nın Pusulası*, Elikbank'ın 2013 yılında İthaki Yayınları'ndan çıkan ilk kitabı oldu.

Gülşah Elikbank

Uykusuzlar

Uykusuzlar
Gülşah Elikbank

İthaki Yayınları - 874

Yayına Hazırlayan: *Yankı Enki*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Kapak Görseli: *www.fotolia.com*
1. Baskı, Ekim 2013, İstanbul
Sertifika No: 11407

ISBN: 978-605-375-314-8

© İthaki, 2013
© Gülşah Elikbank, 2013

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 / Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 25001

Gerçekleşen en güzel Rüya'ma...

EY SEN!

ÖLÜME GİDEN YOLDA

YÜRÜMEKTEN KORKUYORSUN, KORKMA

BU YOLU YÜRÜMEK ÖYLE KOLAY Kİ

UYURKEN BİLE YÜRÜNEBİLİR...

'DÜŞ GEZGİNİ'

1946

Siz hiç gölgenizi kaybettiniz mi? Böylesi zamanlarda, güneşli günler kâbusunuz olur çünkü. Hele loş ışıklı geceler, bir mumun narin alevi, ay ışığının denize vuran o arsız yakamozları, hiç çekilmez... Ben, terk edilmeye alışkınım aslında. Bizim yaşamımızda, gidişler vardır çoğunlukla. Gidilen savaşlar, yitirilen yaşamlar! Bunlar bizim için birer gurur kaynağıdır ancak. Eğer yaşamımız ölümle kutsanmazsa ne anlamı kalır?

Hayatımda, 'benim' diye sahip çıkabileceğim tek bir şeyim vardı, GÖLGEM... İşte şimdi o da, beni terk etti. Hem de bir sevdalının ardına takılıp. Onu bulmalıyım. Çünkü her şeyden önce ben, karanlıktan korkarım. Gecenin o zalim bakışlarını üzerimde hissetmekten oldum olası ürkmüşümdür. Her türlü kötülük, pislik, ihanet gecede saklıdır. İnsanlar karanlığın kendi içlerindeki zifiri kötülüğü gizleyeceğine inanır. Ayrılıklar, limandan ayrılanlar, arkanızdan bir küfür savurup sizi hayatından savuşturanlar; hepsi gün batımında belirir başucunuzda... Keşke sadece bunlarla sınırlı kalsa! Sıradan insanoğlunun gözlerinin kesmediği bazı yaratıklar da, karşınıza çıkmak ve soluğunuzu kesmek için geceyi bekler! Eğer gölgemi benden önce onlar bulurlarsa, bu artık özgür bir adam olamayacağım anlamına gelir. Ne

de olsa gölgemin tüm duyuları, benim yüreğime akar. Onu bir köle olarak yararsız bulup, sonsuzluğa göndermeye kalkarlarsa; benim de yaşamım son bulur. Bu kulağa o kadar kötü bir ihtimal gibi gelmiyor olabilir. Fakat durum, bu kadar basit değil. Zaten ne zaman öyle oldu ki?

Gölgem benden evvel Sonsuz Dünya'ya ulaşırsa, dünya son dönüşünü tamamlayana dek, Ara Dünya'nın çocuğu olurum. Bu da, insanların sol omzuna sürgün edilmek, demek! Bunun olmasına katlanamam. İnsanlardan nefret ediyorum. Ama onların kendilerinden ettikleri kadar değil! Sanırım dünyada kendi türünden tiksinen ve onu sebepsiz yere tüketmek, yok etmek için çabalayıp duran tek ırk, insanlık! Onların zavallı yaşamlarında, yanlarında olmaya dayanamam. Bu bizim türümüzün başına gelebilecek en kötü şey. Cehennem bile, bir insanın sol yanından daha güvenlidir. Aslına bakılırsa, Büyük Yaratıcı'nın bu türü neden yarattığını bile anlamış değilim henüz. Diğer ırklara ibret olsun, diye olabilir. Yine de içlerindeki zalim hamura göre, onlara ayrıcalıklı davranıldığına inanıyorum. Dünyanın onlar için döndüğünü sanan, evrendeki her bir canlıyı emri altına almaya çalışan ve onlara sunulan her türlü nimeti ellerinin tersiyle buruşturup atan, doğaya işkence eden ve bunlara rağmen, hâlâ kendinden başka bir suçlu arayan ırktır insanlık.

Benim türüme gelince, bize *Uykusuzlar*, derler... Bazıları da bizi Düş Gezginleri olarak adlandırır. Çünkü bizler uyumadığımız gibi, başkalarının düşlerine sızarız. Hatta istersek, bu düşleri yönetebiliriz. Bu konuda ırkım iki farklı görüşe sahip. Bir kısmımız, rüyalara müdahale etmenin çok tehlikeli olduğunu ve evrenin kutsallığını bu yolla zedelediğimize inanıyor. Diğer bir kısım, azınlık da olsa, bazı rüyaların görülmemesi gerektiği fikrinde birleşiyor. İşte böylesi rüyalar söz konusu olduğunda, biz *Uykusuzlar* özel bir

izinle bu düşlere girer, görülecek kişiyi, olayı ya da kehaneti değiştiririz. Ama dediğim gibi, bunu ırkımızın ustalarının özel izni ve gerçekten hepimizi ilgilendiren hayati bir konu varsa, yaparız. Aksi takdirde Yüce Yaratıcı'nın işine karışmaya hiçbirimiz cüret edemeyiz!

Güneşten ve ay ışığından, ve en çok da gökkuşağından beslenip, yağan yağmurlarla doyarız. Ama insanoğlu tüm bunların dengesini altüst etti. Yüzyıllardır ne zaman yağmur yağacağını, gökkuşağının nerede kendini göstereceğini dakikası dakikasına biliyorduk. Oysa artık, doğanın dilinden anlamıyoruz. İnsanoğlu atom bombası diye bir şey keşfedip, onu acımazca kendi ırkları üzerinde denediği günden beri, tabiat aynı değil. Sanki hepimize küstü ve kendi içine kapandı. Irkım, açlık ve sefaletin pençesinde. Ustalarımız bile buna bir çare bulamıyor.

Erginliğe adım atan gençlerimiz, köyümüzde kalmayı seçmiyor. Kendilerine farklı diyarlar aramaya gidiyorlar, insanların elinin değmediği bir yer! Elbette öyle bir yer kaldıysa...

Ve gölgelerimiz... Başlarına buyruk oldular. Oysa bir Uykusuz'un güçlerinin kaynağı, gölgesidir. Ona ne kadar güneş ışığı içirdiğimiz, yağmurda ne kadar şimşek yakaladığımızla ölçülür gölgelerimizin başarısı! Bir tek ölürken ayrılırız onlarla. Biz toprağın altında, geçici dinlenme yerlerimize yerleşirken, onlar dünyanın karanlık köşelerine çekilir ve sahiplerini yeniden dünyaya getirecek bir dişi bulurlar. Dokuz ayın sonunda, yenilenmiş ve arınmış bir halde yeniden gözlerimizi açar, ilk iş gölgemizle birleşiriz. Dünyanın kayıp çocukları oluruz biz. İnsanlar bu kaybın hesabını bazen cadılardan, bazen düşmanlarından, çoğu zaman da kaderlerinden sorarlar.

Gölgemiz, ölümsüzlüğümüzün garantisidir. İşte bu sebeple, ona bir an evvel kavuşmam lazım. Daha alacak kaç nefesim kaldı bilemiyorum. Bizlerin ömrü insanlar kadar

uzun sürmez. Bu süreç, görevimize bağlı olarak değişir. Sonra ölüm ve yeniden diriliş gelir. Bazen yanlışlıklar olur, yani düşükler, kürtajlar hatta bazen cinayetler... İnsan kadınların rahmine güven olmaz! Ne zaman o daracık yerden başımızı çıkaracağımızı bilemeyiz... Bazen hayatta yalnızca yol alan gölgemiz olur, bazen ikimiz birleşiriz. Sıradan insanların gözleri hangisiyle karşı karşıya olduğunu seçemez. Yalnızca özel bazı insanlar, onlar gerçeğin farkında olur. Örneğin körler... Evet, yanlış duymadınız, körler bizi diğer insanlardan daha net görür! Ve öksüz, yetim çocuklar... Bakireler ve kalbi ömür boyu kırık kalacak saflar! Onlar bizi hem rüyalarında, hem de gerçek dünyada bir nefesimizle ayırt edebilirler.

Gölgem, o âşık oldu. Oysa bizler dişileri sadece rahimlerine yerleşmek için seçer ve işimiz bittiğinde ardımıza dönüp bakmayız. Bu, yani âşık olmak türümün başına ilk kez geliyor. Belki de o sebeple, bu yıkıcı duygunun karşısında bu kadar güçsüz kaldık! Bir Uykusuz'un âşık olmasından daha kötü bir şey varsa, o da bir insan kadına âşık olmasıdır! Etrafta bunca olağanüstü varlık varken, gölgem nasıl olup da kendini böylesi acınası bir hale düşürdü, inanmakta güçlük çekiyorum. Kendimi ölüme ve yeniden dirilişe hazırlamam gereken bu son dönemeçte, onu geri getirecek kudreti nasıl bulacağım ben! Üstelik onun içinde yer eden bu duygunun, nasıl bir sarhoşluk hali yarattığını, ruhunu bir beşiğe yatırıp en olmadık masallarla nasıl kandırdığını en iyi ben bilirken. Daha önce birçok savaşa katıldım, daha doğrusu katıldık. Gölgem ve ben! Öldürülemez denilen yaratıkların böğrüne kılıcımızı sapladık, yok edilemez denilen büyüleri uçurum diplerine savurduk. Oysa bu savaş en zoru. Birbirimizle hiç savaşmadık! Onu öldüremem, bu intihar demek! Ama onu serbest de bırakamam çünkü bu da ölüme yenilmem demek. Tek çözüm, onu ikna etmek. Fakat bir âşık, ne zaman

söz dinlemiş ki, şimdi dinlesin. Bence yaratıcımız, aşkı insanoğlunu ıslah etmek için yarattı. Çünkü ben, astığım astık kestiğim kestik diyen nice yiğidin, aşk karşısında el pençe divan durduğunu, bir kadının tek bir sözüyle kılıçlarını bıraktıklarını ve ağladıklarını gördüm! En çok korktuğum şey başıma geldi, işte. Aşkın karşısına hangi silahla çıkabilirim? Onu gölgemin göğüs kafesinden kendi yüreğime zarar vermeden, nasıl söküp atabilirim?

Yarın, bu yılın son gökkuşağı çıkacak. Ölmek için en doğru zaman... Gölgemin güçleri, yedi renkle kucaklaşıp en üst seviyesine ulaşırken, ben toprağın altına girip üzerime nemli bir örtü sereceğim. Elbette onu bulabilirsem! En keskin kılıç, bir varlığın aklıdır. Lakin ne yazık ki, aklı yenebilen tek şey de; aşktır... En baştan kaybedeceğim bir savaştayım, farkındayım. Dünyanın en iyi savaşçıları bile, tutkulu bir kadının pençesinden kendini kurtaramaz! Doğurabilen, yani bir başkasına can katabilen bir varlığın gücünü neyle kıyaslayabiliriz? Oysa evren bile, yenilenmek, nesillerini devam ettirebilmek için, bir kadının bedenine sığınır...

İşte yılın son yağmuru yanaklarıma değmeye başladı. Gölgemin ruhundaki çalkantılar, beni güçsüz düşürüyor. Ama bir yandan da, onu hiç böyle mutlu görmemiştim. İçindeki coşku, karanlık teninde parlayan ateş... Bu, kayıtsız kalamayacağım bir tutku! Kendimi içine bırakıp, onunla bütünleşmek istiyorum. Varlığımı onunla doğrulamak için adeta çıldırıyorum. Bu, uzaklaşmaya çalıştıkça beni daha yakınına çeken garip bir duygu! Tüm hücrelerimle ona teslim olmadıkça, peşimi bırakmayacak bir esaret bu... Aklın yenildiği, mantığın dilsizleştiği, kılıçların körleştiği tek yer; bir kadının gözbebeği... Ufacık bir aralıktan dünyayı fetheden bir saldırı bu! Yeter, dayanamıyorum. Hiçbir kılıç darbesi, göğsümü böylesi acıtmamıştı ve hiçbir ok, zihnimde böyle bir akıl tutulmasına yol açmamıştı.

Bedenim ölümün ağırlığı altında ezilirken, yeni doğacak ben'i merak ediyorum. Tüm tabular yıkılıyor artık. Bir insan bedeninden ilk kez aşkla doğacak olmak beni üstün kılacak, biliyorum, yaşamama izin vermeyeceklerini bildiğim gibi. Doğduğum anda başlayacak benim savaşım. Fakat ilk kez, uğrunda savaşmaya gerçekten değecek bir sebebim var!

Bu Uykusuzlar için bir lanetin kapılarını aralamam demek, biliyorum. Bir insan kadına âşık olmamız ve onunla olmak için dünyayı ve ırkımızı karşımıza almamız, ustalarımız tarafından hoş görülmeyecek. Yol açacağım felaketin farkındayım ama artık elimde değil. Ne olacaksa olsun! Yeniden doğduğumda beni neler bekliyor olacak, hayal dahi edemiyorum. Peki ya âşık olduğumuz kadın, o nasıl biri? Onu Gölgemin gözleriyle görmek, ona kalın bir perdenin ardından bakmak gibi. Oysa göz göze gelmek! Kimbilir nasıl bir çılgınlık taşıyor gözleri? Zaman aksın ve bir an evvel olacak olanlar olsun, istiyorum. Benden sonra doğacak tüm Uykusuzlar, bu lanetin pençesinde çırpınacak olsa bile!

2013

Şehrin kalabalık caddelerinden birinde yürüyorum. Daha doğrusu yürümeye çabalıyorum. Yolun her iki yanından, sel gibi insan akıyor üzerime. Yüzlerine bakıyorum; gözlerini kaçırıyorlar. Mutsuz gözlerindeki telaş, şaşırtıyor beni. Adımları hızlı, bir yere yetişecek gibi atılıyor her bir adım. Oysa belli ki, yetişecekleri yer, olmak istedikleri yer değil. Muhtemelen, yanlarında yürüyen, zoraki dudak hareketleriyle öylesine sohbet ettikleri kişiler de, o an birlikte olmak istedikleri kişi değil. Hiçbir şeyi seçmemişler, onlar adına seçilen yaşamı, itiraz etmeden üzerlerine giymişler. Eğreti duran yerleri, birkaç dikiş hilesiyle gizlemişler. Hepsi yorgun, gözlerinin altında morluklar... Belli ki, iyi uyumamışlar kaç gecedir. Rüyalarına sırt çevireli çok olmuş. Düş kurmayı da unutmuşlar. Vakit yok zira hayallere! Yetişmeliler bir yerlere. Çaldıkları zillerin açacağı kapı, olmak istedikleri yer değil, biliyorum. Kapıyı açan asık suratlar, görmek istedikleri gözlerin sahibi değil!

Kaçıp gitmek istiyorlar, bazen. Özellikle, rahatsız uykularından uyanıp, mahmur gözlerini ilk araladıklarında. Gerçeğin yüzlerine gün ışığıyla birlikte ilk çarpışında. O an farkına varıyorlar işte. Her şey berraklaşıyor zihinlerinde, bir an. Çalar saati kapatıp uykularına dönmek istemeleri bundan. Yüzleşmek zor geliyor yüreklerine. Mutsuz olduk-

larını kabul etmek, hep arayış içindeki kalplerindeki boşluk çoğalıp tüm odayı kaplarken, kendi kişiliklerine yer açmak çok güç. Hayata hep kirli bir pencerenin ardından bakmak gibi, o kalabalık caddenin içinde yol almak! Pencereye vuran yağmur damlaları o kadar çok ki, ağlayacak fırsat vermiyor insana. O yüzden mi, unutmuşlar gözyaşlarıyla kalplerini yıkayıp, dünyaya yeni bir gözle bakmayı?

Çok değil, yalnızca birkaç ay öncesine kadar ben de onlardan biriydim. Bazı anlar vardır, kısacık bir zaman dilimi belki de; ama bilirsiniz o ânın sizi sonsuza dek değiştireceğini. Bunu kalbinizin gizli köşelerinde duyumsarsınız lakin zihniniz reddeder gerçeği. Ben de önceleri onu görmezden gelmiştim, sonra içimde yükselen sesleri susturamaz oldum. O beni değiştirdi, mutsuz kalabalıkların arasından çekip çıkardı beni. Bedelleri ağır olan ve her bir bedele sonuna kadar değen bir değişimdi bu.

Her şey bir rüyayla başladı benim için. Rüyaların bir insanın yaşamında böylesi önemli olabileceğini, o zaman henüz bilmiyordum. Sıradan gözüken bir aşk hikâyesinin beni sürükleyebileceği çıkmazı ve dünyanın kaderinin benimkiyle birlikte değişmekte olduğunu da tahmin etmem mümkün değildi.

O gün de diğerleri gibiydi. Artık bir kâbusa dönüşen, bir kısırdöngü gibi hayatımın içine sızan düşümden kurtulmaya çalışıyordum. Psikoloğumun insanın sırtını acıtacak denli sert koltuğunda uzandım, bezgin bir tonla konuştum.

"Rüyalar görüyorum, her gece aynı rüyayı hem de," diye başladım anlatmaya.

Bir yıldır gitmeye devam ettiğim psikoloğum, "Demek takıntılı birisin," diye yanıtladı, beni, kavanoz dipli gözlüğünü uzun burnunun üzerinde kaydırırken. Nedense o an, aklımdan geçen tek şey, onun ne kadar itici bir kadın olduğuydu.

"Aslında değilim. Ama rüyamdaki adam, bana takmış durumda galiba," diye cevapladım onu. Kimbilir kaçıncı kez, aynı konuşmayı yapıyorduk. Aynı sorulara benzer yanıtlar sıralıyordum ve hiçbir şey değişmiyordu. Kullandığım depresyon haplarının dozu hariç!

"Tanıyor musun bu adamı?" diye bıkkın bir sesle sordu bu sefer.

"Tanısam, belki de şimdiye kadar öldürürdüm onu," diye kestirip attım sorusunu. İlk kez farklı bir yanıt almak şaşırttı onu. Heyecanla koltuğunda doğrulup öyle devam etti sorgulamasına.

"Neden? Rüyalarında öldürüyor musun onu? Her gece?"

"Hayır, hayır... Aslında adamı yaşatmaya çalışıyorum ama rüyanın sonunu göremeden uyanıyorum," diyerek omuzlarımı silktim. Ne bu rüyanın sonunu ne de adamın yüzünü görmeyi hiç başaramamıştım. Sanki birileri özellikle onu benden uzak tutmaya çalışıyordu.

"Öyleyse, neden öldüreceksin zavallı adamı?" diye sordu, dişlerini gıcırdatırken. Porselen dişleri yapay bir beyazlıkla parlıyordu.

"Çünkü beni kandırmaya çalışıyor," diye haykırdım. Bu durum beni dehşete sürüklüyordu.

"Nasıl?" diye sordu psikoloğum, aynı hayret duygusu onun da küçük gözbebeklerine yerleşirken. Bugün biraz ilerleme kaydetmiştik galiba. Farklı yanıtlarım olduğu için, farklı sorular duyabiliyordum.

"Beni her şeye rağmen, yaşamın güzel olduğuna ve beni sonsuza dek sevip koruyacağına inandırmaya çalışıyor. Her gece, bir dünya nimetini sunuyor bana. Ama her nimette bir tuzak var. Adam, sürekli tuzağa düşüyor. Birileri onu yakalıyor belki de, emin değilim."

"Yani aslında hayat, tuzaklarla dolu?" diye çıkarımda bulundu, sözlerinden en çok kendisi memnuniyet duyarken.

"Galiba. Sizce bu rüya, bana bunu mu anlatmaya çalışıyor?" diye sordum merakla. Ama içimden bir ses, bu çıkarıma şiddetle itiraz ediyordu.

"Bunu ben bilemem Nina. Bunun annenle ilgili olabileceğini düşünmüştüm ama artık böyle düşünmüyorum. Peki sen, bu adama ne anlatmaya çalışıyorsun? Neden her gece onu görüyorsun, ona neyi ispatlamaya çalışıyorsun? Daha önemlisi, neden onu kurtarmak için çabalıyorsun? Bırak ölsün, kurtul ondan," diye çıkıştı psikoloğum, bilgiç bir bakışla ince kaşlarını havaya dikip. Sanırım o da, en az benim kadar bu rüyadan nefret ediyordu. Çünkü ne Freudcu ne de Jungcu terapiler sonuç vermiyordu.

"Yapamam. Rüyalarımda, seviyorum onu. O da yaşamayı seviyor. Belki beni bile seviyor olabilir," diye itiraz ettim yine. Tanrım, bu rüyadan nefret ediyordum. Elimde olsa, hiç uyumayacaktım ya da rüya görmeyecek kadar kısa aralıklarla uyumayı deneyecektim.

"O zaman, sen de yaşamayı sevmek zorundasın Nina. Çünkü her şeye rağmen, sevdiklerin yaşamın içinde," diye yapmacık bir gülüşle bana saati gösterdi. Bu, vakit tamam, demekti. Sen git, yolunacak başka bir hasta gelsin, demenin nazik bir yoluydu. Bu kadına bir yıldır verdiğim parayla kendime bir Avrupa seyahati armağan edebilirdim. Fakat bu rüyadan ve bu tanımadığım adamdan orada da kurtulamayacağımı biliyordum. Çaresiz, uzandığım siyah deri koltuktan doğruldum. Elbisemi düzeltip ayağa kalktım ve bir saatlik ücreti ödemek üzere, kabarık, sarı saçlı sekreter kadının yanına yollandım. Bu gece de, beni bu rüyanın beklediğini adım gibi biliyordum. O an, her şeyin, hayatımın ve dünyanın değişmekte olduğunun ayırdında değildim. Bana doğru gelen tehlikenin farkında olmadığım gibi!

BİRİNCİ BÖLÜM

RÜYALARIN GERÇEĞİ GERÇEĞİN RÜYALARI

"Tamam o zaman, söz veriyorum. Hayatımın son on yılını yalnızca seninle geçireceğim. Her şeyi ve herkesi, nerede olursam olayım geride bırakıp seni bulacağım. Peki beni, huysuz bir ihtiyarken de, hâlâ istiyor olacak mısın bakalım?" diye sordum ona. Varlığını yok saymaya çalıştığım, ucu açık, sonu hep belirsizliğe varan konuşmalarımızdan biriydi bu. Karşıdan bizi dinleyen biri, konuşmalarımı âşık bir kadının nazlanması sanabilirdi rahatlıkla. Bir tek o, yalnızca o, gerçeği bilebilirdi. Hep bilmişti. Ama nasıl? Kimdi o?

"Şimdi ya da bir asır sonra, fark etmez," diye yanıtladı usulca. Nedense bu cümlesine özel bir vurgu yapmıştı, *bir asır sonra!* Bunu fark ettiğimi anlayınca, memnuniyetle devam etti. "Ben seni istiyorum. Üstelik merak etme. Zaman, bana karşı da pek cömert davranmayacaktır. En azından bir parça, ama sadece bir parça, çekiciliğimi kaybetmiş olabilirim." Sonra birden suratına kocaman bir gülümseme gelip yerleşti. Keyifle arkasına yaslandı, gerindi.

"Niye sırıtıyorsun?" diye sordum merakla. Hep söylemek istediğinizden fazlasını anlayan birinin aymazlığı vardı gülüşünde.

"Sırıtmıyorum."

"Hayır, bu bakışı biliyorum. Bir şey düşündün! Önemli

bir şey, hoşuna giden bir şey!" diye söylendim. Bunları söylerken, aynı gülümseme benim yüzüme de konmuştu.

"Sadece mutlu oldum," diye omuz silkti. Hareketi insana huzur verecek kadar sakin olmasına rağmen, benim daha da meraklanmama sebep olmuştu.

"Ne için?" diye direttim. "Yaklaşık otuz sene sonrası için sana söz vermem mi seni mutlu etti?" diye sorguladım. Ne duymak istiyordum, bilmiyordum.

"Evet," dedi aynı sakin omuz silkişle. "Demek ki beni düşündüğünden daha çok önemsiyorsun," diye güldü, tek kaşı havaya kalkarken. Bu hareketin tahminini bana doğrulatmak için olduğunu, artık öğrenmiştim.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum, yerimde huzursuzca kıpırdanmaya başlarken. Daha ben ne düşündüğümü çözümleyemezken, o nasıl 'bana dair' kesin yargılara böyle ustalıkla varabiliyordu?

"Hayatının en önemli zaman dilimini benimle geçirmek istiyorsun. İnsanlar yaşamlarının son yıllarında tüm toplumsal baskıları, onlara dayatılanları bir kenara bırakıp, hayatlarında sadece onlar için gerçekten önemli olan şeylerin kalmasına izin verirler. Tat almak, yaşadığı her ânın tadını sonuna kadar çıkarmak isterler. Bunun için, ellili yaşlardan sonra birçok evlilik aniden sona erer. O saatten sonra kimse, yanlışını sürdürmek istemez. Gençliğinde tahammül edemedikleri adam ya da kadın, artık geride bırakılması gereken bir yabancıdır. Sadece 'gerçek' duygulara yer vardır. Ve... Senin gerçek aşkın da benim! Sadece sen, henüz farkında değilsin ama olacaksın, çok yakında. Otuz yıl beklememize gerek kalmayacak, göreceksin!" dedi, bal rengi gözlerini irileştirerek. Söyledikleri, ruhumdaki bir yanı köşeye sıkıştırmıştı. Huzurumu bozmuştu. Bir an durup ona baktım. Nefesimi kesen bedeninin her bir uzvunu ayrı ayrı inceledim. Uzun boyu geniş omuzlarıyla nasıl da

orantılıydı. Tanrı onu neden bu kadar özenerek yaratmıştı? Ve neden ona her baktığımda, içimde bir şeyler can çekişir gibi acıyordu.

"Saçma," diye omuz silktim. Aklımı karıştırmasına izin vermeyecektim. Ama o devam etti. Beni ikna etmek için konuşmadığını biliyordum, sadece doğruluğundan emin olduğu şeyi savunuyordu. Böyle olduğunu bilmek, nedense beni daha çok öfkelendiriyordu.

"Söylediklerim doğru ama sen henüz gerçekleri kabullenecek olgunlukta değilsin. Ya da bu gerçeği göğüsleyecek kadar güçlü değilsin Nina." Ne zaman ismimi söylese kalbim tekliyordu. Sanki adımdaki her bir harf, onun dudaklarına değince farklı bir anlam kazanıyordu.

"Seni reddettiğim için böyle konuşuyorsun," diye sesimi yükselttim. Bana neden bunu yapıyordu? Kendimle yaptığım savaşı görmüyor muydu? Elbette görüyordu. O yüzden kendinden bu kadar emin konuşabiliyordu.

"Sen beni reddetmiyorsun, mutluluğu erteliyorsun. Umarım bunu fark ettiğinde çok geç olmaz!" dedi sesindeki gerginlikle. Sanki beni bir şeylere karşı uyarmak ister gibiydi. Uyarısı, beynimin her bir katmanına ulaşmış, beni daha da tedirginleştirmişti.

"Yani beni beklemeyeceksin, yıllar sonra karşına çıksam ve sana geldim desem, beni istemeyeceksin öyle mi? Tabii ki öyle. Büyük ihtimalle otuz yıl sonra sen, yine benim şu an olduğum yaşta bir kadının peşinde olacaksın," dedim işaret parmağımı suratına öfkeyle sallarken.

"Bu gerçekten delilik," dedi kafasını iki yana sallarken. "Bana yıllar sonranın hesabını şimdi soruyorsun Nina. Sana nasıl söz verebilirim. Ya sözümü tutamayacak haldeysem! Düşünsene ya bir huzurevine kapatılmış, hafızası gidip gelen çekilmez bir ihtiyar olmuşsam! Ya da sana gelemeyeceğim bir diyarda sürgün olmuşsam, peşimde kaçmam gere-

ken birileri varsa..." diye güldü. Gülüşü, buruktu. Delirmiş miydi? Yok, sürgün olmuşsa, yok birinden kaçması gerekiyorsa... Bu saçmalıklara inanacağımı mı sanıyordu. Oysa bakışındaki sahicilik söylediklerini öylesine dillendirmediğinin kanıtı gibiydi. Ona göre hepsi ihtimal dahilindeydi. O, her zaman gerçekçiydi. Peki ya bunlar, bunlar da gerçek miydi? Kimin gerçeği?

Derin bir iç çekti, sıcak elini benimkinin üzerine koydu, gözlerimin içine bakarak devam etti konuşmasına.

"Seni bir ömür, *tüm ömürlerimde*, seveceğime söz verebilirim, bu doğru. Seni hep isteyeceğime de ama, yıllar sonra nerede, ne halde olacağım, Tanrı aşkına yaşıyor olacağımı bile nereden bilebilirim Nina!" dedi sitemle karışık bir hüzünle. Bal rengi gözleri bir an parlaklığını yitirir gibi oldu ama, hemen sonra toparlandı. *'Tüm ömürlerimde'* ne romantik bir laftı.

"Ülkemizde insan ömrü erkekler için 70-80 civarında. Lafı dolaştırıp durma, sen beni şu an, bu halimle istiyorsun. Beni şu anki özelliklerimle çekici buluyorsun. Altmışlık, sağı solu sarkmış bir kadın olarak pek de cazip değilim!" dedim dudaklarımı büzerek. Aslında böyle sinir bozucu bir kadın değildim. En azından kaprisli biri olduğumu kimse iddia edemezdi, öyleyse bu konuda neden diretiyordum! O an, ben bile kendime katlanmakta zorlanıyordum.

Elinin altında sanki elim değil de, yüreğim yanıyordu sıcaklığıyla. Çocukça davrandığımı biliyordum. İstediğim şeyin akıl dışılığını da. Ama içimde bir yan, o susmuyordu, bana onun gözlerine bakıp gerçekleri söyleme izni vermiyordu. Bu çıkarımlarımın gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu anlamam için önümde yalnızca birkaç gün olduğunu nereden bilebilirdim! O an için, ondan uzak durmalıydım, tek bildiğim buydu. Sebebini bilmesem de!

"Beni sürekli yanlış anlıyorsun," diye gülümsedi. Alın-

ganlığıma dayanamazdı. Yüzümdeki en ufak huzursuzluk ifadesi, kalbini kırardı, biliyordum. Nereden biliyordum? Bir yerlerden... Gülümsemesini sürdürerek devam etti konuşmaya.

"Üstelik bunu özellikle yapıyorsun. Çünkü konunun aslından uzaklaşmak işine geliyor. Aşkına sahip çıkacak yüreğe sahip olmadığını, kendine itiraf edemiyorsun, kolayına kaçıyorsun," dedi yine tek kaşı havadaki yerini alırken. Aslında beni suçlamıyordu. Nedenlerimi belki de benden bile iyi biliyordu. Bana bakarken, söylediklerimden çok daha fazlasını duyuyordu sanki.

"Harika, şimdi de benim ne düşündüğümü benden bile iyi bildiğini iddia etmeye başladın," diye çıkıştım, kendi düşüncemi ona mal ederek. "Sırada ne var merak ediyorum," diye söylendim iç çekerek.

"Bu kadar sinirlendiğine göre gerçekten haklıyım," dedi keyifle elini benimkinin üzerinden çekip arkasına yaslanarak. Elim üşüdü birden, yüreğim donuklaştı. Deminden beri yerinden çıkacak gibi atan kalbim, ritmini yavaşlattı. Mantığımı bir susturabilseydim, sözü kalbime bırakabilseydim olmaz mıydı? Olmazdı, yapamazdım. Her şeyi, yıllardır uğruna çabaladığım her şeyi öylece kenara itemezdim. Üstelik içimdeki ses, tanımadığım o yabani ses, bana ondan uzak durmamı fısıldıyordu, her gece...

"Beni deli ediyorsun," dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Biliyorum," diye sırıttı. Sonra içten bir kahkaha attı. "Benim için çıldırıyorsun ama, bunu saklayabilmek için çok çabalıyorsun. Az kalsın başarıyordun da, ama bir şeyi atladın," dedi gülüşünü iyice genişletirken. Suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi, yanaklarımı ateş bastı. Duygularımı saklamayı her zaman iyi becermiştim, peki nerede hata yapmıştım?

"Öyle mi neymiş o?" diye sordum, mümkün olduğunca kayıtsız görünmeye çalışırken.

"Kalbin," dedi elimden çektiği elini sol göğsümün üzerine götürerek. Ritmini az önce yavaşlatan kalbim, yine deli gibi çırpınmaya başladı. Yaralı bir kuş gibi çırpınan yüreğim, göğüs kafesimi delip kaçmak ister gibiydi. Sakin görünüşümü korumaya çabalayarak sordum. Oysa kalbimin hızından nefesim kesiliyordu.

"Ne olmuş kalbime?"

"Sesi... Benim yanımda bambaşka bir melodiye bürünüyor. Diğer insanlarla olduğundan farklı bir ritimle seni ve ruhunu besliyor, fark etmiyor musun? Gerçek orada," diye sordu elinin göğsümdeki ağırlığını arttırarak. Sanki eli, kalbime hükmediyormuş gibi yüreğim daha da hızlı çarpmaya başladı. Sesi kendi kulağıma bile geliyordu.

Saklamak, inkâr etmek imkânsızdı! Ama yapamazdım. Buna izin veremezdim. Duygularıma hakim olmak, mantıklı davranmak zorundaydım. Böylesi aklımı başımdan alan hislere alışkın değildim. Dahası bir düzenim vardı. Tanrı aşkına, bir yıldır nişanlıydım! Dört ay sonra evlenecektim. Gerçek bir ailenin parçası olacaktım. İhtişamlı bir kır düğünüm olacaktı. Nişanlımla birbirimizi yıllardır tanıyorduk. İşin ilginç yanı, beni onunla üvey annem, Yasmin'in tanıştırmış olmasıydı.

Nişanlım, Lusiyan'a baktıkça, bir gün anne olup olamayacağımı düşünürken yakalıyordum kendimi. Ben annemi hayal meyal hatırlıyordum. Hafızamdaki yüzü hep bulanıktı, hep hüzünlü. Elimdeki resimleri de öyle. Ne tuhaf, insanlar fotoğraflarda hep gülümserdi, annem hariç! Onun yüzü her fotoğrafta asıktı, sanki orada zorla tutuluyormuş da bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi. Babam, ciddiyetimi annemden aldığımı söylerdi. Anneme benzeyen bir yönüm olduğuna sevinmeli mi, yoksa babamın annemde en katlanamadığı şeyi bana yakıştırdığı için üzülmeli miydim? Bilemiyordum. Artık annemin yokluğunu kanıksadım bel-

ki de. Ben beş yaşındayken intihar eden annem! Beni koca dünyanın ortasına savunmasızca bırakıveren annem! Ona kızgın mıydım? Artık değildim. O kadar uzun süre ona kızmıştım ki, artık bu duygu anlamını yitirmişti. Hayatımdaki tüm diğer duygular gibi. Kendi iç dünyama yaptığım bu kısa ziyaret, tekrarlanan soru karşısında aniden sonlandı.

"Fark etmiyor musun Nina? Aramızdaki çekimi daha ne kadar inkâr edebilirsin?"

"Edebildiğim kadar," diye cevapladım öfkeyle. Gözyaşlarım gözbebeklerimde titreşmeye başlamıştı. Ağlamayı sevmiyordum. Hele birinin beni ağlarken görmesini!

Hızla ayağa kalktım. Kızgınlığımı saklama gereği de duymadım üstelik. Çantamı koluma takıp veda etmeden yürümeye başladım. Serin havayı içime çekip, gözyaşlarımı geri gönderdiğimden emin olunca, dönüp arkama baktım. Beni durdurmayacağını biliyordum. Yine de içimde bir yan, bunu diliyordu, farkındaydım. Masada öylece kalakalmış adama bakıyordum. Kimdi o? Neden bu kadar tanıdıktı? Zemin, ayağımın altından kayıyordu sanki. Her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözümü açıp kapayarak, görüntüyü netleştirmeye çabaladım bir an. O, kafasını iki elinin arasına almış yere bakıyordu, bana değil! Belki de arkama dönüp bakacağım ihtimalini bile getirmiyordu aklına. Kısa kesimli açık kumral saçları, böyle puslu havalarda daha koyu gözüküyordu. Oysa ben, saçlarının güneş değdiğinde ortaya çıkan tatlı sarı rengini daha çok seviyordum. Bugün hava kapalıydı, güneş yoktu gökyüzünde. Olsaydı farklı mı olurdu? Açık kahve gözlerinin içine bakıp, inkâr edebilir miydim onu nasıl çaresizce istediğimi! Bunları düşünüp çevik adımlarla ondan uzaklaşmaya çalışırken, önce renkler soldu, sonra üzerinde yürüdüğüm kaldırım taşları sallanmaya başladı.

Soluk soluğa uyandığımda, ter içindeydim... Gözleri-

mi açtığım halde, onun açık kahve gözleri hâlâ benimkilerin içinde yüzüyordu sanki! Bu rüyadaki kişinin, o olması mümkün müydü? Rüyalarımın bu kadar gerçekçi olması, beni deli ediyordu! Aynı rüya, aynı çaresizlik... Aynı adam, aynı cümleler... Sonu hep böyle... Böyle miydi peki gerçekten? İçimden bir his, devamının farklı olduğunu söylüyordu ama asla daha ötesine geçemiyordum bu rüyanın. O masada kalmaya ikna edemiyordum rüyamdaki kadını! Masadan kalktığım anda, etraf sallanmaya, görüntüler parlaklığını yitirmeye başlıyordu. Lanet olsun, insanların rüyaları yüzünden çıldırması mümkün müydü?

Ares'i gördüğüm günden beri böyleydim. Bir kere gördüğüm bir adam için çıldırmamı nasıl açıklayabilirdim? Yalnızca basit bir rüya, diyerek bu durumu geçiştirmekten çok uzaktım artık. Çünkü bu rüyayı gözümü kapadığım her an görüyordum! Müthiş bir çaresizlik içindeydim... Üstelik rüyamdaki adam, o muydu değil miydi, bunu bile net olarak hatırlayamıyordum uyandığımda. Gözlerimi açtığım an, bir bilinmezlik bulutu kaplıyordu zihnimi.

Çaresizdim, evet. Daha elimi ona ilk uzattığım an fark etmiştim; başımın nasıl bir belaya girmek üzere olduğunu! Altıncı hissim, beni pek yanıltmazdı. Annesiz büyümekten olsa gerek, hayatımı zorlaştıracak şeyleri on metre öteden tanırdım. O gün de tanımıştım! Yıllarca, hayat karşısında tökezlemeden yol almamı bu özelliğime borçluydum sanırım. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. O an fena halde tökezlemiş haldeydim. Birisi bütün savunma mekanizmamı çökertmiş gibi; silahsız, gardsız, çaresiz... Nedeni konusunda hiçbir fikrim yoktu! Sevmiyordum bu duyguyu. Ben düzeni severdim, belirliliği, planlı yaşamayı. Günümün nasıl geçeceği daha uyandığım an belliydi.

Zaten her gün, aynı saatte uyanırdım. Yirmi dört saatin her bir diliminde ne yapacağım, ne giyeceğim, kiminle

görüşeceğim, ona ne söyleyip ne söylemeyeceğim bellidir. Hepsi ajandama, tüm detaylarıyla asistanım Alis tarafından not edilmiştir. Alis, üniversiteden sınıf arkadaşımdı ama sırdaşım değildi! Aslında pek sırrım olduğu da söylenemezdi. Rüyalarım dışında! Ben hareketleri, düşünceleri rahatlıkla tahmin edilebilen bir kadındım. Sabah kahvemi hep aynı yerde, evimin köşesindeki Amerikan markası olan bir kafede, aynı saatte ve aynı şekilde, sütsüz, şekersiz içerdim. Öğle yemeğimi bir yere davet edilmemişsem, ofisimde tek başıma yerdim. Akşam yemeğini ise oldum olası sevmez, geçiştirirdim. Onun yerine tatlı yerdim ama. Bu, benim tek zaafımdı. Tatlılara, özellikle de pastalara dayanamazdım. Hafta sonları evimin yakınındaki ormanda koşardım, tam bir saat. Yıllardır aynı kilodaydım, elli üç. Minyon bir fiziğim var ama genelde ne giysem yakışır. İnsanlar en çok gözlerimi beğenir, mavi-yeşil arası bir tona sahip iri gözlerimi! Annemden aldığım tek fiziksel özellik. Kalan her yanım, ten rengim, orta boyum, huylarım (ciddiyeti sevmem hariç) babama benzer. Babam yeniden evlendiğinden beri –ben o sırada lise birinci sınıftaydım– sadece ayda bir kez görüşmeye başlamıştık. Evlendiği kadına, deli gibi âşıktı ve ben gözünün önünde olduğum sürece, aşkını huzurla yaşayamayacaktı. Yeni eşiyle çok nadir görüşüyordum. Bana iyi davranıyordu. Hayatımda olup bitenlerle babamdan daha çok ilgileniyordu hatta. Lusiyan'la olan ilişkime her zaman destek olmuştu üstelik.

Babamla birlikte geçirdiğimiz günlerde, önce göl kenarında baş başa, uzunca bir süre kahvaltı ederdik. Sonra hava güzelse oturduğum semte yarım saat mesafede olan sinemaya kadar, kol kola yürürdük. İzleyeceğimiz filmleri ben seçerdim. Genelde korku, o yoksa komedi filmi. Romantik aşk filmlerine katlanamazdım. Çok yapmacıklardı ve hep aynı mutlu sonla biterlerdi. Hayatla yakından uzak-

tan ilgileri yoktu ki. Bundan üç yıl önce, sinemada ne korku ne de komedi filmi bulabildiğim bir seferde, mecburen izlediğim bir aşk filmini hâlâ öfkeyle hatırlıyordum. Kâbus gibiydi, bir an hiç bitmeyecek sanmıştım. Zaten kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip, babamdan izin alarak kendini sinemanın kafesine zor atmıştım. Çılgınlar gibi âşık olduğu kadını unutmak için hafızasını sildirmeyi deneyen bir adamın hikâyesiydi. Tanrım, ne saçmalık! Oysa Alis, filmi öve öve bitirememişti. Aşkları her şeye galip gelmiş, hafızaları silinse de birbirlerini bir şekilde hep hatırlamışlar, sonunda da yeniden bulmuşlardı. Klasik bir kaderden kaçamazsınız filmiydi yani. Benim aksime Alis, iflah olmaz bir romantikti. Elinden aşk romanları düşmez, işimiz el verse, her gün uçuk pembe elbiselerle gezerdi. Neyse ki iş yeri, belli bir disipline sahipti.

Lacivert ve siyah elbiseler her zaman favorimdi. Diz altı boyda, aynı dar kesimde. Yüzde yüz pamuk, tıpkı iç çamaşırlarım gibi. Bana kalsa ipekli, satenli, incikli boncuklu iç çamaşırlarının satışını yasaklardım. Bir de g-string denen o illeti. Alis, hafta sonu bir dosya getirmek için bana uğradığında, genelde düşük bel pantolon giymiş olurdu. Ne zaman eğilse pantolonunun arka kısmında iki ince ip görünürdü. Bunun seksi olduğunu iddia ediyordu. Daha doğrusu birlikte olduğu adamlar, kulağına öyle olduğunu fısıldıyordu. Her hafta başı ofise bir başkasına âşık olarak gelen Alis, daha hafta bitmeden terk edilmiş oluyordu ama bu ayrılığın acısını bir başka erkeğin kollarında çabucak unutuyordu. Ona göre, bir erkeği tanımanın en iyi yolu, onu yatakta görmekti. Çünkü erkeklerin en gerçek hali, sevişirken ortaya çıkardı. Kendilerini gizlemeyi unuttukları tek andı... Alis, iyi bir asistan olduğu kadar iyi bir seks terapisti de olabilirdi aslında. Belki de yanlış meslek seçmişti.

İkimiz de yirmi sekiz yaşındaydık ve o, yaşımız kadar

ilişki eskitmişti. Ben böyle konuları konuşmayı sevmiyordum ama iyi bir dinleyiciydim. Bu işimin de bir parçasıydı. İnsanları dinler, ne istediklerini öğrenir ve onlara bunu harika bir şekilde sunardım. Ben şehrin en iyi reklam tasarımcısıydım. Mütevazı olamayacağım tek konu buydu. İşimi çok seviyordum ve aldığım birçok ödülle de teyit edildiği üzere, çok başarılıydım. Renksiz yaşamımı renklendiren tek şeydi, tasarım. Birçok insanın, reklamın altın kadını olarak adımı duyduktan sonra, beni gördüğünde yüzünde şaşkınlık olurdu. İnsanlar sizin hayal dünyanızı dış görünüşünüze bakarak değerlendirirdi. Oysa tasarım, kendimi özgür bıraktığım yerdi. Orada ben herkestim. Köşedeki sarhoş dilenci, taksiden yırtık elbisesiyle inen fahişe, aldatılan ev hanımı, aldatan arsız seks manyağı koca, erkek veya kadın... Tüm renkler emrimde! Orada, reklam afişinde tüm duygulara izin vardı. Oradaki kadın ben değildim, çizim yaparken, aklıma bir fikir geldiğinde ben giderdim bir başka Nina gelirdi. Sınırları olmayan, korkusuz, her tecrübeye kapısı açık... Onu severdim ama, sadece ben tanırdım onu ve yalnızca bir tasarım yapacaksam gelirdi yanı başıma.

Oysa Ares'le tanıştığım anda, çağırmadığım, istemediğim halde çıkıp gelmişti o arsız kadın yüreğime. Gitmesini söylemiştim, dinlememişti. Ares'in gözlerine değdiğim andan itibaren de, benimleydi. Sanki kalmak için, onu beklemişti. Onun geleceğini biliyordu! Bu arsız kadını daha fazla susturamamaktan, bastıramamaktan korkuyordum. Ares, tüm dengelerimi altüst etmişti. Bir kere gördüğünüz bir insan için böyle derin duygulara kapılmanız, normal miydi?

Elimi hafifçe sıkıp, nazikçe çevirerek dudaklarına götürmüş, elime ıslak bir öpücük kondurmuştu ve sonra gözlerimin içine bana meydan okurcasına bakıp, gününü renklendirdiğimi, gökkuşağına benzediğimi söylemişti. Kim bir kadını gökkuşağına benzetirdi ki? Doğru söylemediği ke-

sindi. Çünkü ben aynaya baktığımda, iç sıkan bir kadın görüyordum. Gizliden gizliye, aslında bu halimi seviyordum. Hayata karşı bir duruştu sanki. Ama onun karşısında, bu inanışım da tuzla buz olmuştu. Birden gerçekten ilgi çekici bir kadın olmayı diler olmuştum. Onun ilgisini çekecek kadar renkli olmayı istemiştim. Nişanlım, böyle şeyler söylemezdi. İltifat etmez, sadece kuru bir sesle, 'hoş olmuşsun' derdi. Oysa Ares'in sesinde, şehvet vardı. Yakınlık, çıldırtıcı bir yakınlık! Tonlaması bile insanın içini gıdıklıyordu. İlk önce onun iflah olmaz bir çapkın olduğuna hükmederek ciddiye almamıştım. Kaç gece onu düşünmemek için, âdetim olmadığı halde son ses müzik dinleyerek uykuya dalmıştım. Oysa o beni rüyalarımda da rahat bırakmamıştı. Kaç gece, onun sıcak teninin kokusunu yatağımda hissederek uyanmıştım! Üstelik uyandığım zaman, bunun gerçek olmadığına kendimi ikna etmem çok zor oluyordu. Bunlar kâbuslarımdan sonra gördüğüm en gerçekçi rüyalardı.

Aslında bu duygunun yani şehvetin, nasıl olduğunu pek bilmiyordum. Henüz nişanlım ve ben hiç sevişmemiştik. Gerek mi duymamıştık, evliliğe mi saklamak istemiştik, emin değildim. Bu konular, onunla konuşulacak türden şeyler değildi. Konuşmak da istemiyordum. Üvey annem, bir erkeğin böyle mahrem bir konuyu, evlilik öncesinde gündeme getirmemesinin saygı duyulacak bir şey olduğu konusunda bana güvence vermişti.

Tek istediğim bu garip rüyalardan yakamı kurtarmaktı. Zaten bir tane baş belası düşüm vardı. Her gece tekrarlanan, psikoloğumun bile sırrını çözemediği bir kaçma kovalamaca... Yine böyle bir gecenin sabahında, yeterince uykumu alamadığım için, daha hırçın olduğum bir günde, avukat olan arkadaşım Pina'nın ofisine uğramıştım. Çünkü benden, yeni kitabı için kapak tasarlamamı rica etmişti. Onu kırmak istememiştim, o beni hiç kırmazdı. Ne zaman şir-

ketimle ilgili bir hukuki sorun olsa yardıma koşardı, danışmanlık ücreti bile almazdı. Ona güvenirdim. Yani hukuki anlamda!

Eğer o gün ofisine gitmeseydim, hayatımda her şey çok daha kolay olurdu sanırım. Yine de bunu gerçekten ister miydim, bilemiyorum. Gözlerimi ovuşturarak ofisine girdiğimde onun Ares'le hararetli bir tartışmanın içinde olduğunu fark ettim ve birkaç adım geri atarak, dışarıdan dinlemeye başladım. Normalde kapı dinleme âdetim yoktur ama onu tam on gündür görmemiştim. Rüyalarımı saymazsak!

O konuşmayı duymak istiyordum, merak ediyordum ve bir yanım benimle ilgili konuşuyor olmasını umuyordu. Ama öyle değildi. Daha doğrusu konunun ne olduğunu bile anlamamıştım. Ares ya birine borçluydu ondan kaçıyordu, ya da aslında o birini kovalıyordu. Pina, öfkeyle sürdürüyordu konuşmasını, ki o çok nadir sinirlenirdi. Bu da beni konuşmanın devamını dinlemek için, daha çok meraklandırıyordu.

"Anlamıyorum Ares, sen bu durumdan kurtulmak istemiyor musun?"

"Elbette, şu an bundan başka bir şey düşünemiyorum bile. Kendimi ondan kurtarmak, onu bir an evvel unutmak, yok saymak istiyorum. Bunu onun iyiliği için istiyorum. Biliyorsun."

"O zaman neden onu bırakmıyorsun, ondan uzaklaşmak yerine ona sokuluyorsun? Onu senin kadar ben de düşünüyorum, biliyorsun," diye söyleniyordu Pina. Bense duyduklarım karşısında şoka girmiş gibi, kapının arkasında dudaklarımı kemiriyordum. Bahsettikleri tanımadığım bir kadın olmalıydı. Ama böyle bir adamı hangi kadın istemezdi hayatında, aklını mı kaçırmıştı bu kadın? Adam özene bezene yaratılmış, Tanrı'nın özel kullarından biriydi. Ama sesindeki hüzün, aksini iddia eder gibiydi.

"Bunu yapamam Pina, Yapamam işte, elimde değil, ne kadar tehlikeli olduğunun farkındayım ama bunu göze alıyorum. Bunu atlatamam, bu yara nasıl kapanır? Onsuzluğu bir kere tattım, bu dayanılmazdı..." diye anlatıyordu Ares, sesi neredeyse ağlamaklı çıkıyordu. O an koşup ona sarılmak ve teselli etmek için içimde müthiş bir istek duydum. Ama yapmadım. Hem onu o halde görmemi istemeyeceğini düşündüğümden, hem de o güne kadar kimse omzumda ağlamadığından! Onun görünenin aksine, ne kadar hassas biri olduğunu o an fark etmiştim. Umursamaz tavırlarının altında, bambaşka bir adam vardı. Bu yara nasıl kapanacak, diye sormuştu? Kapanmayacaktı... Böyle şeyler, unutulmazdı. Dahası unutturulmazdı. Hayatınız boyunca canınızı yakmak için, birileri bunu kullanırdı.

Babamın, annemin sevgilisine yazdığı mektubu bulmasının ardından, annemin intihar etmesinin her bayramda babaannem tarafından bana anımsatılması gibi. Bir de laf çarpmalar vardı tabii. Kaderi annesine benzemesin, huyu ona çekmesin. Size acıyarak bakanlar da cabası.... Yürekte açılan yaralar kapanmaz, sebebi ne olursa olsun, diye uyarmak istedim onu ama, kendimde o hakkı göremedim. Daha bir kere gördüğü bir kadından böyle bir nasihat almak ister miydi? Hem o zaman sorular sorardı, geçmişimi deşerdi. Üzerini kalın bir toprakla örttüğüm hatıraları kazar, yüzeye çıkarırdı. Bunu kaldıramazdım, buna izin veremezdim.

Hafifçe öksürerek, zaten açık olan kapıyı tıklattım. Sanki daha yeni gelmişim gibi, soluk soluğa, izin beklemeden içeri dalıverdim. Varlığım, bir anda odadaki gerginliği dağıtmış gibi; ikisi de rahat bir nefes aldı.

"Harika zamanlama," dedi Pina, ben şaşkın gözlerle ona bakarken. Hararetli bir tartışmayı böldüğümü bilmiyormuşum gibi, safça bir gülümseme takınarak konuştum.

"Her işi zamanında yaparım, bilirsin." Yüzüme taktığım

o anlamsız gülüşü, onlar gibi ben de ilk kez görüyordum. Sebepsiz yere sırıtıyordum.

"Ah, bilmez miyim?" dedi Pina eliyle siyah deri koltuğa oturmamı işaret ederek. Masasının önündeki bu siyah deri koltukları her zaman çok sevmişimdir. Koltuğun önündeki küçük, ahşap sehpada her zaman canlı nilüfer çiçekleri olurdu, Pina bu çiçeği çok severdi. İlginç bir zevki olduğu kesindi. Daha evvel nilüfer çiçeği seven bir erkek görmemiştim. Siyah koltuğu da çiçekleri kadar özenle seçilmiştir. İnsanın içine gömülüp uyuyası gelirdi. Ama o gün, gelmiyordu. Dahası kendimi diken üstünde hissediyordum. Tam karşımdaki koltukta oturan ve benden gözünü bir an bile ayırmayan Ares de, rahatsız gözüküyordu. Bunun az önce gerçekleşen o tatsız konuşmadan kaynaklandığını biliyordum ama, bilmiyor gibi davranmayı tercih ediyordum. Sorun şu ki, bunu nasıl becereceğimi bilemiyordum. İşte bir bilinmezlik daha. Onun karşısında durumum hep bu olmuştu.

"Kitabının kapağı hazır, bir bak istersen," dedim Pina'ya elimdeki yeşil dosyayı uzatarak. Oysa beğeneceğinden emindim. O, ne yapsam beğenirdi.

Elimdeki dosyayı, ondan önce Ares kapmıştı. Daha ben itiraz edemeden de, açıp kapağı incelemeye başlamıştı. Genelde insanlar, çizimlerime, tasarımlarıma bakarken ben havalara bakardım, onları umursamıyormuşum gibi yaptığım zaman, onlar beni daha çok umursardı. Oysa büyülenmişçesine onun tasarımımı incelemesini izliyordum. Her bir mimiğinden, ne düşündüğüyle ilgili anlamlar çıkarmaya çalışıyordum. Yaptığım işi beğenmesini, takdir etmesini istiyordum. Neden? Hiçbir fikrim yoktu.

"Biraz karamsar değil mi?" diye sordu Ares, tek kaşı havada.

"Anlayamadım," dedim, tasarımlarıma itiraz edilmesine, kulplar takılmasına alışkın değildim.

"Yani ne bileyim, daha açık tonlarla yapılsaydı bence etkisi daha çok olurdu," dedi elindeki bir hukuki eleştiri kitabı değil de, bir aşk romanıymış gibi gülerek.

"Bence de bilmiyorsunuz," dedim resmiyete sığınarak. Sonra yutkunarak devam ettim.

"Herkes uzmanı olduğu işi yapsa nasıl olur, bırakın tasarımları ben yapayım, Pina avukatlığını yapsın ve size akıllar versin, artık şu bahsettiğiniz vazgeçilmez kadın her kimse!" dedim sesim gittikçe yükselirken. Gerilmiştim, sersemlemiştim. Yoksa asla, onun özeline girmez, böyle bir laf söylemezdim. Onu kızdırdığımı düşünerek, koltuğumda geriye doğru yaslandım ve gülümsemeye çalıştım. Ama o kızmamıştı, sesli bir kahkaha atarak sordu.

"Bu sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?" diye sordu aynı resmiyetle.

"İlgilendirmiyor," diye bağırdım. Ama sesimdeki gereksiz tiz tonlama, beni ele veriyordu.

"Öyle olsun," dedi omuzlarını silkerek. Sonra göz kırparak ekledi. "Bugün günüm güzel geçecek, sizi görmek iyi geldi."

"Umarım öyle olur," dedim kayıtsız görünmeye çalışarak. Sonra dosyayı elinden çekip alarak Pina'ya uzattım. Bu esnada Ares'in gözleri, benim sağ elimdeydi. Nişan yüzüğümde! Bir an suratı asıldı ve gitmesi gerektiğini söyleyerek apar topar ayağa kalktı.

"Daha konuşacaklarımız vardı," diye itiraz etti Pina, onun bu ani kalkışını yadırgayarak.

"Telefonla hallederiz, sana güveniyorum. Bu işi başka bir yol bularak, her iki tarafın da zarar görmeyeceği şekilde çözebiliriz," dedi kuru bir sesle. Sanki o an, o sorundan daha büyük bir problemi varmış gibi omuzlarını düşürdü, kapıdan çıkıp gitti.

Pina, kitabının kapağıyla ilgili bir şeyler anlatıyor, tasarı-

mımı övüp duruyordu ama, onu tam olarak duymuyordum. Aklım başka bir yerde, başka birinin yanındaydı. Kalbim bir an önce onun peşinde gitmek istiyor fakat, mantığım bunu gereksiz buluyordu. Gitsen ne olacak, ne değişecek? Sen nişanlısın, diye haykırıyordu yüreğimin içine. Haklıydı, biliyordum ama ilk kez onu dinlemiyordum.

"Pina, özür dilerim, şimdi aklıma geldi, başka bir randevum daha vardı, geç kalmadan gitsem iyi olacak," dedim daha sözümü tamamlamadan kapıya ulaşmışken. Anladı mı? Bilemiyordum, beni iyi tanıyordu ve asla bir randevuyu unutmayacağımı çok iyi biliyordu. Yine de, anlamamış gözükmeyi seçmişti, hafifçe el sallayarak uğurladı beni.

Adımlarım, hiç olmadıkları kadar hızlıydı. Ayağımdaki on santimlik topuklu ayakkabının el verdiği kadar hızlı! Boyumu uzun göstermeyi severdim. Aslında zaten, boyum birçok kadına göre yeterince uzundu lakin, erkeklerle neredeyse aynı boya gelmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Oysa bu on santimlik ayakkabı bile beni Ares'in boyuna yaklaştıramamıştı.

Daha köşeye ulaşamadan bir elin kolumu çekiştirmesiyle irkildiğimde, zihnimin içinde bir sorular yumağı vardı. Tedirginlikle başımı kaldırdığımda Ares'in telaşlı gözleriyle karşılaştım. Belli ki, peşinden geleceğimi tahmin etmişti ama nasıl? Pina'nın ofisinden ayrılırken, adımlarım birbirini amaçsızca izlerken bile ne yaptığıma dair bir fikrim yoktu. Gözlerimi irileştirerek, koluma dokunan elini işaret ettim. Yeterince ciddi olamadığımdan, elinin kolumdaki kuvvetini daha da hissedilir kıldı.

Dişlerimin arasından çıkan tıslamayla "Kolumu kırmayı falan mı düşünüyorsun?" diye sordum. Sanki ne yaptığını cümlem tamamlandığında idrak etmiş gibi, mahcubiyetle başını öne eğdi.

"Özür dilerim," dedi sesine kondurduğu keder kendimi

huzursuz hissetmemi sağlarken. Başını yerden kaldırmadan, kolumu serbest bıraktı.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?" diye sordum mahcubiyetini kırmak için. Onun karşımda böyle suskun kalması, beni de kederlendiriyordu. Sorum, onu ümitlendirmiş gibi kafasını kaldırdı ve gözlerime uzunca bir süre, içlerinde bir şey arar gibi baktı. Sonra da aradığı şeyi bulmuş gibi, keyiflenerek gülümsedi.

"Aslında var ama, böyle ayaküstü değil. Yarın akşam bir yemeğe ne dersin?" diye sordu dudağının kıvrımına yerleşen anlamsız bir gülüşle. Bu cüreti nereden buluyordu? Beni yol ortasında durdurup, yemeğe çağırma hakkını ona kim veriyordu? Dahası kalbim, ayaklarımla yarışırcasına neden bu davete koşarak katılmak istiyordu? Topla kendini, diye söylendim kendime. Ciddi ol!

"Sanmıyorum, yarın için planım var," dedim yalan söylediğim belli olmasın diye havalara bakınarak.

"O zaman iptal et," dedi küstahça sırıtarak. Bunu yapacağımdan son derece emin gözüküyordu. Ona haddini bildirmek için neden hâlâ bekliyordum?

"Edemem, randevum nişanlımla," dedim, bu sözün onu durduracağından şüphe duymadan. Yaklaşma çabalarını geri püskürtmem gerekiyordu. Bu adamda beni alaşağı eden bir şeyler vardı.

"Nişanlınla," diye tekrar etti, sanki anlayamamış ya da dahası inanamamış gibi.

"Evet, şimdi izninle, işe dönmem gerekiyor, renksiz çizimlerim beni bekler," dedim Pina'nın ofisindeki alınganlığım su üstüne çıkarken. Bunu söylememeliydim, zayıf noktamın öğrenilmesinden hoşlanmıyordum. Daha fazla konuşmadan oradan, ondan, insanı çıldırtan kokusundan uzaklaşmak için, tam bir adım atmıştım ki; ayağını benimkinin önüne koyarak gitmemi önledi.

"Senden bir randevu almadan gitmene izin veremem," dedi ayağını yere sürterken.

"Eşkıya mısın sen?" dedim. Sorumdaki kızgınlığın aksine, yüzümde şapşal bir gülümseme olduğuna inanamıyordum.

"Senin için olabilirim," dedi gülümsememe aynı şapşallıkla karşılık verirken. Karşıdan ne kadar komik göründüğümüzü tahmin edebiliyordum! Bana kur yapması, ayaklarımı yerden kesiyordu. Yanlış olduğunu bildiğim halde, ona ümit veriyordum. Sözlerimle değilse de, bedenimin ona olan çekimiyle...

"Sadece bir kahve içeceğiz," dedim, sert bir üslupla.

Yüzü, zafer kazanmış gibi geniş bir gülümsemeyle aydınlanırken, bakışları aniden donuklaştı. Yolun karşısındaki bir yere, birine uzunca bir süre baktıktan sonra, öfkeyle homurdandı. Kolumdan tutup, beni yolun köşesinde bekleyen taksiye bindirdi.

"Bunu başka sefer yapalım, şimdi seni evine bırakayım," dedi telaşla.

"Eve falan gitmiyorum. O zaman beni ofisime bırak," diye çemkirdim. Ne yapmaya çalışıyordu? Neler oluyordu? Yolun karşısında gördüğü, o garip kıyafetli adam da kimin nesiydi? Adamın yüzünü görmek imkânsızdı. Çünkü kar maskesi takmıştı, hem de bu havada! Yoksa Pina'nın ofisinde konuştukları konu, bu muydu? Nasıl bir belaya bulaşmıştı Ares?

"Hayır küçük hanım, eve gidiyorsun ve bugün kafanı pencereden bile uzatmıyorsun ve mümkünse bu gece uyumuyorsun!" diye hızla konuştu Ares. Birden taksinin şoförüne, evimin adresini tüm detaylarıyla söylediğini duydum. Bunu nereden biliyordu? İlk görüşmemizde, beni eve kadar bırakmasına izin vermemiştim ki... İçinde bulunduğum anda, korkmam gerekmez miydi? Oysa tek hissettiğim şey,

endişeydi. Ares için endişeliydim. Hem bu uyumama meselesi de neydi? Yoksa rüyalarımı da mı biliyordu?

"Bana bir açıklama yapman gerekmiyor mu?" diye sordum, evimin önüne geldiğimizde. Nedense taksiden bile inmemişti. Sanki benimle görünmek istemiyordu.

"Bugün olmaz," dedi, doğru düzgün yüzüme bile bakmadan. Sonrasında taksi gaza bastı ve apartmanımın önünde, öylece kalakaldım.

Onu neden dinlediğimi bilemiyordum ama bir tehlike olduğundan emindim. Tehlikede olan o muydu, yoksa ben miydim, işte bununla ilgili hiçbir tahminim yoktu. Gerçekte onun hakkında ne biliyordum ki zaten? Bu, onu ikinci görüşümdü. İlk karşılaşmamız da bu kadar gergin geçmişti aslında. Pina beni ofisten aldığı bir gün, arabada Ares de vardı. Pina, kısaca bizi tanıştırdıktan sonra birden arabayı kenara çekmiş, acil bir işi çıktığını ve yoğun trafikte yetişmesinin mümkün olmadığını, koşarak daha çabuk gidebileceğini söyleyerek hızla uzaklaşmıştı. Direksiyona Ares geçmiş ve beni eve bırakacağına, en sevdiğim ama kimsenin bilmediğini sandığım sığınağıma; ormanın içindeki küçük ahşap kafeye götürmüştü.

Cüretine şaşırdığım kadar, o kafeyi bilmesine de şaşırmıştım ve ağzımı açıp birkaç kelime sarf edebilmem için, sert bir kahve içmem gerekmişti. Aslında o gün, doğru düzgün konuşmamıştık. Fakat Ares, yanında konuşmadan da kalabileceğiniz biriydi. Sessizliğinizi bile dinlerdi. Bunu nereden biliyordum, onun yanında nasıl bu kadar huzurlu ama dengesiz olabiliyordum? Pina, bana o güne kadar neden ondan hiç bahsetmemişti? Neden aniden, ama şimşek hızıyla hayatıma dahil olmuştu. Bu kafeyi, hatta o kafede her zaman oturduğum köşe masayı nasıl biliyordu? Tam bir bilinmezlik yumağıydı!

Bugün, onunla ikinci karşılaşmamızdı ve o da ilki kadar

anlaşılmazdı. Buna rağmen, onu yıllardır tanıyor gibi hissediyor, kalbime, zihnime ve sırlarıma yakın buluyordum.

Kendime sert bir kahve hazırlayıp, Alis'e telefon açarak o gün ofise dönmeyeceğimi haber verdim. Nedense buna şaşırmadı. Aklı başka bir yerde gibiydi. Kimbilir, kaçıncı kez terk edilmişti belki de...

Evdeki sessizlik, kapı zilinin çalmasıyla dağıldı. Neredeyse kahvemi elbiseme döküyordum. Gelen, Pina'ydı. İyi ama evde olacağımı nereden biliyordu? Böyle aramadan, çat kapı gelmek onun âdeti değildi. Elindeki alışveriş poşetlerine bakılırsa, bir de markete uğramıştı. Bu kadar çabuk!

"Hoş geldin demek yok mu?" diye sordu Pina, davet beklemeden içeri girerken.

Şaşkınlığımı üzerimden güçlükle atıp, "Seni beklemiyordum. Bir sorun mu var?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. Nedense aniden uykum gelmişti.

"Ares aradı ve bu gecenin senin için uzun olacağını söyledi. Ben de sana eşlik etmeye geldim," dedi başını öne eğerek. Gözlerini benden kaçırması, durumun bu kadar basit olmadığının ispatıydı.

"Pina, neler oluyor? Ares'in başı dertte mi? Benimle mi ilgili? Tacizci bir eski sevgili meselesi mi yoksa?" diye sıraladım sorularımı.

Pina, sesli bir kahkaha attı. "Hayal gücün harika çalışıyor. Demek tacizci eski sevgili, ha? Belki de boşuna endişeleniyoruz. Sen olanları sandığımızdan kolay kabulleneceksin," dedi eliyle karnını tutarak. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi, elindeki poşetleri mutfağa götürdü, aldığı yiyecekleri buzdolabına özenle yerleştirmeye başladı. Anlaşılan bu gece, ondan başka bir laf çıkmayacaktı. Ares, onu başıma nöbetçi olarak göndermişti. Ama neden?

Bütün gece, uyumamam için Pina elinden geleni yaptı. Üstelik onun uykusu, bir an bile gözlerine uğramadı. En az

gündüz olduğu kadar, dinç ve neşeliydi. Birkaç kere uyumanın eşiğine kadar gittim ama her seferinde, kendime Pina'nın bir fıkrasıyla geldim. Sabah günün ilk ışığı göründüğünde, ikimiz de derin birer nefes aldık.

"Umarım bana kızmadın. Ares, isteyince akan sular durur. Bunu yapmak zorundaydım. Ona karşı gelemem. Ayrıca senin için gerçekten endişelendim," dedi hüzünle. Ne için özür diliyordu, anlamak mümkün değildi. *Ona karşı gelemem*, de ne demekti?

Onu uğurlar uğurlamaz, soğuk bir duş aldım. Başka türlü kendime gelmem mümkün değildi. Daha önceleri de, iş dolayısıyla uykusuz gecelerim olmuştu. Lakin hiçbirinde dün geceki kadar, gözlerimi açık tutmakta zorlanmamıştım. Mıknatısın iki zıt kutbu arasında kalmak gibiydi bu. Uyku beni tüm varlığıyla içine çağırırken, ondan uzaklaşmaya çalışmak! Neden bu kadar çok uykum gelmişti, onu da anlayamıyordum.

Kapıyı açar açmaz, karşımda Ares'i görmek beni iyice afallatmıştı.

"Kötü bir gece geçirmişe benziyorsun," dedi dudağını sarkıtarak. Yüzüne yerleşen ani hüzne anlam veremedim.

"Daha iyi günlerim de olmuştu ama, daha kötüsü de," dedim gereksiz yere onu gülümsetmeye çabalayarak. Oysa gülmeye, neşelenmeye ihtiyacı olan biri varsa, o da bendim. Ama onu ne zaman böyle düşünceli, hüzünlü görsem yüreğim sıkışıyor, kendi derdimi unutup onunkinin tasasına düşüyordum. O da, sanki bunu biliyor gibi; elimi avucunun içine aldı, gözlerime şefkatle baktı. Gözlerine ne vakit bu bakışı yerleştirse, kalbim kanatlanıyordu. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ona deli gibi muhtaç olduğumu iliklerime kadar hissettiren bu bakışı sevmiyordum! Belki de o sebeple, birden hırçınlaşıp elimi avucundan çekip aldım.

"Neden geldin?" diye sordum kabalaşmaya yüz tutan bir sesle. Oysa sesimdeki gerginliğin daha fazlası, içimde yaşanıyordu. Ona sımsıkı sarılmakla, onu kendimden olabildiğince uzaklaştırmak arasında gidip geliyordum. İçimden, ne olur git, diyordum, git ve beni bana bırak. Seni sevecek gücüm yok benim, bir sevdanın yükünü taşıyacak kadar güçlü değil kalbim. İç sesimin haykırışı, yüzüme yansıyordu sanki. Yanaklarım alev almışçasına yanıyor, nabzım kulaklarımdan taşarcasına atıyordu.

Onunlayken iki ayrı kadın vardı hep benimle. Biri kendini âna bırakmaya dünden hazır, diğeri geleceği için endişelenen, yıllardır tırnaklarıyla kazıyarak şekillendirdiği hayatının derdine düşen birbirinin zıttı iki kadın. Sanki bunun en çok o farkındaydı. Hatta bazen bu durumun onu eğlendirdiğini düşünüyordum. Benim aksime o, oldukça rahattı çünkü. Az evvel, ona sesini yükselten ben değilmişim gibi, hâlâ gülümseyerek bakıyordu bana. Onun bu kendinden emin halleri, dengemi iyice altüst ediyordu üstelik.

"Elbette ki senin için geldim. Sana kötü bir haberim var," dedi neşeli bir ifadeyle. Kötü haberlerden hoşlanmazdım. Hele böyle haberleri, gülerek veren insanlara hiç tahammül edemezdim ama Ares, karşımda hava durumundan bahsediyormuş da, az sonra güneşin açacağını bildirecekmiş gibi sırıtıyordu. Derin bir iç çekerek sessizliğimi korudum. Zira ağzımı açarsam, onu incitecek sözler sarf edeceğimi iyi biliyordum. Zaten o da, benden bir cevap bekliyor gözükmüyordu. Cümlesi biter bitmez, küçük bir soluğu içine çekip konuşmasına devam etti.

"Seni görmeden yeni bir güne başlayamıyorum," dedi yüzündeki gülümseme gözlerinin içine yayılırken. Beklediğim haber, bu değildi. Ben, bir açıklama bekliyordum. Hatta böyle bir cümlenin, midemdeki tüm kelebekleri ürkütüp, can çekişir gibi debelenmelerine sebep olmasını da bekle-

miyordum. Sakinliğimi korumam, her geçen dakika zorlaşıyordu. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Peki neden içimdeki diğer kadın, kendini onun kucağına atmak için haykırıyordu?

Omuzlarım iyice düşerek, "Bana bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Neden ördüğüm duvarları kırıp geçmek için, böylesine çabalıyordu? Şimdiye kadar çoktan yılmış olması gerekmez miydi?

"Peki sen neden, bize bunu yapıyorsun? Neden bize yeniden şans vermeyi denemiyorsun?" diyerek sağ bileğimi yakaladı. Cümlesinin hararetiyle, beni fark etmeden iyice kendisine yaklaştırdı, bir nefes kadar yakınına!

Tanrım, dayanması ne zordu. Kokusu başımı döndürürken, kasıklarıma doğru aniden inen sıcaklığa karşı koymak, neden bu kadar imkânsızdı? Bu duygular, benim için çok yeniydi. Belki de o yüzden, her seferinde derin bir sarsıntıya yol açıyor, yüreğimi ondan uzağa götürmesi gerekirken onun avuçlarına bırakıyordu. Daha önce hiçbir erkeği bu kadar arzulamamıştım. Bu, filmlerde izlediğim o aşk sahnelerinden çok farklıydı. Çünkü gerçekti ve gerçekler, her zaman yüzleşmesi zor olan duyguları önümüze katardı. Ya o duygular bizi sürüklerdi, ya da biz o duyguları dipsiz bir karanlığa çeker, hapsederdik. Peki ben hangisini yapacaktım?

"Ben nişanlıyım," dedim sanki o bunu bilmiyormuş gibi. Defalarca duyduğu bu yanıttan sıkılmış gibi, iç çekip bileğimi bıraktı. Kalbim, tutunduğu dalı yitirmiş gibi, ani bir boşluğa düştü! Bileğimdeki sıcaklık, yerini sevimsiz bir soğuğa bıraktı.

Bir sır verir gibi fısıldayarak, "Farkında mısın, her seferinde ben nişanlıyım diyorsun ama çok önemli bir noktayı atlıyorsun," diye söylendi. Gözlerimi merakla açmış cevabı beklerken, aslında ne duyacağımı bildiğimi fark ettim. Bu gerçekten kaçabilirmişim gibi, gözlerimi kapatıp öyle dinledim sözlerini.

"Bir kere bile, onu sevdiğini, ona âşık olduğunu söylemedin. Sadece durum belirten, hissiz bir cümle, 'ben nişanlıyım'. Bu; ama ben uzun süreliğine bir seyahate çıkıyordum, demek kadar ruhsuz bir bahane," dedi. Gözlerim kapalı olmasına rağmen, yüzümde gezinen, zafer kazanmış bakışlarını hissedebiliyordum. Beni benden bile iyi tanıdığını her defasında öyle çarpıcı bir soğukkanlılıkla yüzüme vuruyordu ki, nereye kaçacağımı, duygularımı nasıl gizleyeceğimi bilemiyordum. Onunlayken neden her şey bilinmezdi? Ve neden bu bilinmezlik, beni içine alırken, ona karşı koyma arzusundan bu kadar yoksundum? Dudaklarımı hırsla ısırarak gözlerimi araladığımda buluştuğum bakışları, sorduğum tüm soruları yanıtlıyordu aslında. O, benim bugüne kadar kaçtığım her şeyin bir sembolüydü. Aşk, tutku, ihtiras, ani planlar, değişen ruh halleri, yarını öylesine karşılama ve çocukluktan sıyrılıp kadın olma! Onun göz bebeklerinde titreşen şehveti görüp de, kayıtsız kalmak nasıl mümkün olabilirdi?

Dudaklarıma kenetlenen bakışlarından kaçmaya çabalayarak, "Sakın beni öpmeyi aklından geçirme," dedim.

"Bunu aklımdan bir an bile çıkaramıyorum ki!" diye gülümsedi. Sonra da ellerini belime dolayarak, beni hızla kendine çekip dudaklarımı dudaklarıyla örttü. Bu, beni ilk öpüşüydü. Ama içindeki bir şey, öylesine tanıdıktı ki. Kendimi ona bırakmaktan başka çarem yoktu sanki. Kalın dudakları benimkileri hasretle öperken, içimde tuhaf bir mutluluk dalgası hissediyordum. Uzun süredir ayrı kaldığım birine kavuşmuşum gibi! Onu yüzyıllardır tanıyormuşum da, bir süredir teninden ayrı düşmüşüm gibi. Tanrım bu ne anlamsız bir histi, böyle?

Soluğumuz kesilip de bir süreliğine nefes almak için birbirimizin yüzüne baktığımızda, onu iyi tanıdığımdan artık hiç şüphem kalmamıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi, bile-

miyordum. Zihnimin içinde bir ses, 'rüyaların', diye fısıldadı o an. Tabii ya, oydu. Her gece kaçmaya çalıştığım ama aslında kaçmak değil, kucaklamak, onun olmak istediğim adam ondan başkası değildi. Bunu idrak ettiğim an, gözlerime baktı.

"Sonunda hatırladın," dedi ılık bir gülümsemeyle.

"Ne kadar zaman geçti?" dedim hayretle sevdiğim adamın yüzündeki her bir detayı inceleyerek. Her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünde geçerken yanıtladı beni. "Üç sene."

"Bundan nefret ediyorum. Neden seni görür görmez tanıyamıyorum. Dahası nasıl oluyor da, seni hiç tanımamışım gibi hayatıma kaldığım yerden devam ediyorum. Hatta kendimi bir başkasıyla nişanlı buluyorum. Bu haksızlık," Dedim ve isyan eder gibi dudaklarımı büzdüm.

"Bunlar, onların marifeti. Ben yokken, düşlerine sızmaları ve seni yönlendirmeleri daha kolay oluyor. Üstelik biliyorsun, ben öldüğümde, yeniden can bulana kadar; hayattaki tüm izlerim siliniyor. Bu, tüm Uykusuzlar'ın kaderidir," dedi kederlenerek.

"Ya seni hiç hatırlamasaydım?" diye iç çektim, onu evin içine adeta sürüklerken. Onu deli gibi özlemiştim.

"Ben sana hatırlatmanın bir yolunu bulurdum," dedi elini elbisemin dar etekliğinden hızla geçirerek. O, çıplak bacaklarıma değerken, içim gıdıklandı. Haklıydı... Bu dokunuşu unutmak mümkün müydü sanki? Aceleyle elbisemin fermuarını açarken, onu salondaki koltuğun üzerine ittirdim. Elbisem ayaklarıma dolanınca, sağ bileğimin kıvrak bir hareketiyle elbisemi koltuğun altına fırlattım. Kaslı kolları belimi sararken, öpüşleri sıklaşmış, adeta nefesimi kesiyordu. Bedenim onunkiyle bütünleşirken, üç sene öncesinde yaşadığımız tüm anılar zihnime doluşuyordu.

Onu ilk gördüğümde, beş yaşındaydım. Annemin ce-

nazesinde, kalabalığın ortasında, kimseye fark ettirmeden beni inceliyordu. Onu görebilen tek kişi bendim sanki. Karanlık bakışlarını bir an olsun benden ayırmamıştı. Benden tiksinir gibi, nefret dolu bakışlar fırlatıyordu bana. Çocuk kalbimin o bakışlar karşısında, nasıl çaresizce çırpındığını hâlâ hatırlıyordum. O günden sonra, peşimi hiç bırakmadı. Ne zaman üzülsem, kederlensem yanı başımda belirdi. Tahmin ettiğim gibi, onu benden başka kimse göremiyordu. Önceleri bunu çocuk aklımın bir oyunu sanmıştım, hoşuma bile gitmişti. Öyle olmadığını çabuk fark ettim.

Onun akıl edemediği şeyse, benim onu gördüğümdü. Çok sonraları onunla konuşmaya da başlamıştık. Annemin ölümünden sonra, delirdiğimi düşünüyordum aslında. Ne de olsa, bir gölgeyi andıran, garip bir varlıkla konuşuyor, dertleşiyordum. Epey bir zaman sonra, onun benim sol omzuma, onun deyimiyle Ara Dünya'ya sürgün edildiğini öğrenmiştim. Aldığı bir ceza neticesinde, beni korumak ve bana yol göstermek üzere gönderilmişti. Bu, yaratıcının annesini kaybeden beş yaşındaki masum bir kızı koruma yoluydu, belki de. Ama sorun şu ki, onu on beş yaşımda tamamen kaybetmiştim. Ondan önceleri de birkaç ay ortadan kaybolduğu olurdu ama bu sefer geri dönmeyecekti. Bir anda beni terk edip gitmişti.

İlk âdet gördüğüm gün, onu omzumda bir koruyucu olarak gördüğüm son gün olmuştu. Beni ergenliğe ulaştırınca, omzumdaki görevi sona ermişti ama bu, onun artık özgür olduğu anlamına gelmiyordu. Üç yıl sonra yeniden karşıma çıkmıştı. Artık korumam değildi. Ben de artık çocuk değildim. Üstelik bu seferki görevini benden gizlemişti. Benim iyiliğim için!

Onun yüzünde geçmişimi temize çekiyordum. Her bakışı, yıllar öncesinin buruk bir anısını yakalıyor, onu o tutsak olduğu dehlizden çıkarıp denizin derinliklerine doğru öz-

gürlüğüne salıveriyordu. O, bunları farkında bile olmadan yapıyordu. Her şey, onun varlığının yaydığı güven verici enerjiyle oluyordu. Gözlerime baktığında, içlerinde birçok kadın görüyor, her birini ayrı ayrı seviyordu. Yoksunluklarla bezeli çocukluğumu, bir baba şefkatiyle kucaklıyor, kadınlığımı arzulu bir âşık gibi sarmalıyordu. Onun yanında tüm maskeler, yüzümde takılı kalabiliyordu. Çünkü o, zamana ve ruh halime göre, hepsi olmayı seçebileceğim gibi; âna göre, dudağı bükük bir çocuk ya da tutkulu bir âşık olmayı isteyebileceğimi anlıyordu. Bana hiç soru sormadan üstelik! Beni yalan söylemek zorunda bırakmadan...

Ona ne sunarsam, hangi beni yüreğine koymuşsam ona razı oluyordu. Benden verebileceğimden fazlasını istemiyor ama; her seferinde daha fazla ona sokulmamı sağlıyordu. Beni varlığının tutsağı yapmak için çabalamıyordu fakat; nefes alırken bile ona ihtiyaç duymama neden oluyordu. Bu çayın şekere ihtiyaç duyması gibi bir şeydi aslında. Şekersiz de içilebilirdi çay ama tatsız, yavan bir hal alır, dilde kekremsi bir lezzet bırakırdı. Ben de onsuz olabilirdim. Eski, rutin, soluk almanın bile zül geldiği yaşamıma onsuz da devam edebilirdim. Sorun şu ki; bunu istemiyordum. Ben artık çayımı şekerli içmek istiyordum! Farklı biri olmayı, başka bir yaşamı düşlüyordum. Her ânından keyif alabileceğim bir hayat, belki de sadece filmlerde değildi, yanı başımdaydı. Gereken tek şey, buna inanmaktı. İçimde yıllardır noksan olan şey buydu! Ben inanmıyordum... İnançsızdım. Ne farklı ve mutlu bir yaşamın olabileceğine, ne de kaderimin anneminkinden farklı olabileceğine inanıyordum.

Babam, farkında olmadan benden bu inancı çekip almıştı. Beni kendi ruhunun kurak iklimine mahkum etmişti. Kendi ıssızlığında yok etmişti tüm inanışlarımı. Annemin açtığı yarayı kapamak için, defalarca benim ruhumu, benliğimi yaralamıştı. Kimbilir, hırsını bu yolla almıştı hem an-

nemden, hem hayattan... Onunla, hiçbir zaman, uzun süre göz göze bakışamamıştık. Sanki ikimiz de, içimizdeki kötücül yanı diğerinin görmesinden korkuyorduk.

Annemin ihaneti, onun egosunu yerle bir etmişti. İçine yer eden güvensizliği, beni kendine esir ederek gidermeye çalışmıştı. Beni kendine bağımlı kıldıkça, içindeki yara kabuk bağlıyor, daha hızlı iyileşiyordu sanki. Sadece, gözbebeklerime değdiğinde kabuk atıyor ve içten içe kanamaya başlıyordu. Kanı durdurmak için, benim yüreğimi de kırmızıya boyaması, kendi debelendiği çamura beni de batırması gerekiyordu. Öyle batmalıydım ki çamura, gözlerimi –anneme benzeyen bakışlarımı– göremez olmalıydı. Hiç itiraf etmese de, beni yatılı okula göndermesinin sebebi de buydu. Sorgulayan ve annem gibi isyankâr bakan gözlerimi görmemek! Yeniden evlendiğinde, bir başka kadına delicesine tutulduğunda öfkesinin geçeceğini ummuştum ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Zalimliği yerini umursamazlığa bırakmıştı. Yine de onu seviyordum, her kız çocuğunun babasını sevdiği kadar hem de!

Oysa biliyordum, beni özlüyordu. Soğuk gecelerde, kalorifersiz yatakhanede benim onu özlediğim gibi... Kendi nefesime karışan, yirmi başka soluğun ılıklaştırdığı, ruhsuz odada, yırtıklarla bezeli yorganımın altına saklanıp, onu sayıkladığım gecelerde olduğu gibi! Alıştığım şatafatlı hayattan sonra yurda alışmam, diğerlerine nazaran daha zor olmuştu. Herkes için en zoru, ilk kıştır yurtta. Sonrasında, oda ısısında hiçbir değişiklik olmadığı halde, üşümez insan. Bunun adı, kanıksamaktır. O yokluğu, yoksunluğu kabullenmektir. Derinin, ruhumuz gibi örselenmiş olmasındandır. Annesizlik, babasızlık, kimsesizlik değdi mi bir çocuğun yüreğine, o artık büyümüştür. Yurttaki ilk gece, ruhunuz parçalara ayrılırken, gözyaşları nefes almanızı zorlaştırırken, ayakta kalmayı başarırsanız, hayata tutunup bir

şekilde ortama alışabilirsiniz. Yoksa unufak olur, ruhunuz küçülürken erir gidersiniz!

Geçmişe yaptığım bu kısa yolculuktan Ares'in alnıma kondurduğu öpücükle geldim. Tek kişilik kanepede, birbirimize iyice sokularak sarıldık.

"Mutlu bir masal anlatır mısın, bana?" diye sordum, ümitle.

"Ben yalan söyleyemem ki," diye mırıldandı.

"Öyleyse sadece anlat. Sonunu söyleme bana. Bırak, ben karar vereyim masalın sonuna."

"Dinle, öyleyse. Sana tüm zamanların en mutlu masalını anlatacağım," diye fısıldadı kulağıma.

"Bu kadar meşhur bir masal mı bu?"

"Hayır, henüz kimsenin bilmediği bir masal. Eğer mutlu bir son istiyorsan, kendi masalımızı kendimiz yazmalıyız. Mutlu olmak, bir başkasına bırakılamayacak kadar ciddi bir iştir çünkü. Belki de, bu dünyadaki tek gerçek işimiz. Peki şimdi, inanacak mısın bana?" diye sordu, gözlerini benimkilere daldırarak.

"Masallara inandığım kadar."

"Öyleyse, sadece susalım. Gözlerim anlatsın gözlerine. Bazen kelimeler, gerçeklerin karşısında birer palyaço oluyor sadece. Bizim gerçeğimiz, sessizlikte can bulsun. Eksik bir yanı kalırsa, zaman tamamlasın," diye önerdi tüm içtenliğiyle.

"Korkuyorum!" diye mırıldandım, bir çocuk gibi ona sokularak.

"Neden?"

"Ya bizim bir masalımız bile yoksa? Yalnızca bu zaman aitsek, gelecekte yoksak? Seni kaybedip, bir daha bulamazsam?" diye sordum, içim ürpererek.

"Öğrenmenin tek bir yolu var: Yaşamak," diye yanıtladı beni, kederle. Doğru söylüyordu, her zaman olduğu gibi...

Kanepeden usulca doğruldum. Ares'in gözü, sağ ayağımın başparmağına takıldı. Bu parmağımın tırnağı çocukluğumdan beri yoktur, bazen düzelir gibi olur ama sonra çıkan tırnak öylece düşüp gider. Neden olduğunu bilmiyorum. Çocukken Ares'le bunun üzerine epey tahmin yürütmüştük, artık aramızda bir şaka konusuydu o nedenle. Onun yanında kusurlarımdan utanmıyordum. Çıplaklığıma aldırmadan, "Hadi birer kahve içelim, o zaman. Belki de fal bakarım sana. En masum yalanları gizlerim o fala," dedim, buruk bir gülümseme tenime değerken.

"Belki de haklısın. Yalanlara inanmak, gerçeklere bakmaktan daha kolay. Ama kahveyi boş ver, ben bu dünyada kalıp, kendi gerçeğimle yüzleşmeyi seçeceğim. Kalacak mısın benimle?" diye sordu, yanıtın ne olduğunu bildiği halde.

Vücudumun parlak çıplaklığı gözbebeklerinde ışıldarken, "Gerçekler ve rüyalar izin verdiği müddetçe..." diye yanıtladım onu. Başımıza neler geleceğini ya da onun ne zaman yeniden gitmek zorunda kalacağını bilmiyordum. Dahası tehlike her geçen gün artıyordu. Bunu rüyalarımın şiddetinden anlıyordum. Artık benim de farkımdaydılar. Ares, bu konuda tek kelime etmese bile, lanetin beni de kapsadığını seziyordum.

"Peki, nereye gidersem gideyim, gelecek misin benimle?" diye sordu, tedirginlikle.

"Kaçmamız mı gerekiyor?" diye sordum, el yordamıyla sağa sola savurduğum kıyafetlerimi bulmaya çabalayarak.

"Evet! Geliyorlar. İzimi buldular. Beni senin rüyaların aracılığıyla izliyorlar," diye yanıtladı. Derin bir iç çekti, sert karnı hafifçe hareketlendi. Ben giyinmişken, o hâlâ gözlerimi kamaştıran eşsiz bedeniyle kanepede uzanıyordu. Çıplaklığı seviyordu. Bir keresinde bana, "Biliyor musun, doğada sevişirken gizlenen tek tür, insan," demişti, hayretle. Bana, sevişirken gözlerimi açık tutmayı da o öğretmişti.

"Gözlerini kapatırsan, arzuladığının ben olduğumdan nasıl emin olabilirim?" diye sormuştu, hayıflanarak. Belki de bu nedenle onun yanında kendimi gerçek bir kadın gibi hissediyordum.

Aklımı güçlükle başıma toplayarak, "Pina'nın bahsettiği tehlike, ben miyim? Bırakmanı istediği hani?" diye sordum. Zihnimde aniden birleşen parçalarla şaşkına dönmüştüm.

"Evet ama, bunun imkânı yok. Seni bırakmayacağım," diye haykırdı, sonra sessizce ekledi: "Yani sen aksini istemedikçe."

"Bunu rüyanda görürsün," dedim gülerek. Sonra gülüşüm yüzümde dondu kaldı. Yersiz bir espri olmuştu. Bir Uykusuz'a söylenebilecek en manasız cümle, bu olmalıydı. Patavatsızlığımı arsız bir öpücükle kapamaya çalıştım. Dudaklarımı nazlanarak öperken, kulağıma fısıldadı.

"O zaman bavulunu hazırla, gidiyoruz."

"Önce uyumak zorundayım. Çok yorgunum," dedim tüm kaslarım ağrırken.

"Pekala, birkaç saat uyumana izin vereceğim. Sen uyurken, ben nöbet tutacağım, rüya gördüğünü anladığım an, seni uyandırırım," diyerek talimatlarını sıraladı. Sonra kanepeden kalkıp, çevik hareketlerle giyindi.

"Uyumadan önce son bir şey, rüyamda başım derde girerse, kendiliğimden uyanmam için bir ipucu yok mu?" diye sordum, artık acımaya başlayan gözlerimi elimle ovuşturarak.

"Aslında birkaç teknik var. Ama yapabilir misin, emin değilim. Bazı yan etkileri var. Yine de, en basitini denemekte fayda var. Eğer tehlikeyi sezersen, hemen bir uçurum düşün ve oradan kendini aşağı bırak."

"Kulağa çılgınca geliyor," dedim sırıtarak.

"Öyle olduğundan emin olabilirsin," diyerek dağılan saçlarımı okşadı Ares.

Yatak odasına geçip, halsizce yatağıma uzandım. Tutkulu sevişme önce bedenimi bir yay gibi germiş, sonra da tamamen gevşetmişti. Vücudumun yorgunluğuna bir de zihnimin düşünmekten bitap düşmesi eklenince, kolumu kımıldatacak halim kalmamıştı. Uykuya dalmak yine de güç olmuştu. Çünkü en çok uykunun sessiz yollarında vuruyordu beni, yoksunluklarım. Tüm sesler kesilip de, yüreğimin sesi duyulmaya başlayınca! İçimdeki kırgın, küçük kız arkasına saklandığı maskeleri bir kenara bırakıyordu çünkü. Kendimle kalıyordum ve kendimi hiç sevmiyordum. Annem bile bana dayanamayıp bu dünyadan çekip gittiğine göre, pek sevilecek bir yanım olmamalıydı.

Aslında ona en çok geceleri kızıyordum ve en çok karanlıkta anlıyordum onun gidişini. Gidişindeki sırları çözmek için, en ideal yerdi koyu karanlık. Biliyordum ki, onun kalbi de böyle ışıksız kalmıştı. Sebebinden emin değildim. Ama ben de bir kadındım ve bir diğer kadının hayattan vazgeçmesi için tüm umut ışıklarının sönmüş olması gerektiğini artık biliyordum. Annemin kalbini kim karartmıştı peki? Bana rağmen, kızına rağmen onu ipe götüren neydi? Neden mutsuzdu? Benim elimi bırakıp, ölümün kollarına sığınmak için, hangi geçerli sebeplere gönül vermişti? Belki de bu kadar derinlerde aramak yanlıştı, nedenleri. İnsanlar her zaman düşünerek hareket etmezdi. Attıkları adımların hesabını benim kadar dikkatli yapmalarını onlardan bekleyemezdim.

Oysa ben ölüme bile, ince ince hesaplayıp, ölçüp biçmeden gidemem. İhtimallerle yürüyemem karanlığın üzerine. Peki hangimiz daha cesurdu? Ölüme gözü kapalı giden annem mi, yoksa ölmeyi bile beceremeyen ben mi? Yaşarken ağır ağır yok olmak mı daha doğruydu, birdenbire soluğunu kesip çekip gitmek mi? Anne olmak, ne demekti? Her şeyiyle size muhtaç bir varlığı dünyaya getirip, sonra da onu

yalnızlığın çölüne atıp arkanıza bakmadan kaçmak olmadığı kesindi. Zordu şüphesiz. Bir başka canlının tırnaklarını adeta size geçirerek sizden beslenmesi. Sadece sütünüzü değil, sizden tüm yaşamınızı istemesi kolay olmamalı. Annelik dokuz ayla biter miydi? Çevreme bakıyordum ve etrafta gördüğüm annelerden anladığım tek şey; o dokuz ayın yalnızca staj olduğuydu! Benim annemse sınıfta kalmıştı.

Onun kızı olarak, bende de aynı genler olmalıydı ve bu durumda, benim anne olmam düşünülemezdi. Oysa bir aile kurmayı her şeyden çok istiyordum. Kendi yüreğimdeki eksiklikleri, bir başka kalbin atışında dindirmeye ölesiye ihtiyacım vardı. Belki de bu yüzden, Ares, hayatımdan kaybolur olmaz kendimi bir başkasıyla nişanlı bulmuştum. Kendimi eksik hissediyordum. Bu eksikliği hissetmediğim tek yer, Ares'in kollarıydı.

Sessiz ve karanlık gecelerimi, sesiyle çınlatacak bir başka nefese tutunmaya duyduğum gereksinim kelimelerle anlatılamazdı. Korkuyordum. Böyle zamanlarda, hayal kurmak istiyordum ama beceremiyordum bir türlü. Düşlerin pembesine kendimi bırakıp, bir an hiçbir şey düşünmeden durabilmek!

Başka kadınların, gün geceye ve gece güne kavuşurken daha farklı arzuları olabilirdi ama benim tek arzum, bu kahrolası düşünceleri bir kenara bırakıp, rahat bir uyku uyuyabilmekti. Oysa artık uykularımda da rahatım yoktu. Peşimde, bu dünyaya ait olmayan varlıklar vardı ve beni en zayıf ânımda, düşümde yakalamak istiyorlardı. Dahası onlara yenik düşersem, zihnimi işgal bile edebilirlerdi. Onların ne kadar ileriye gidebileceklerini hayal dahi edemiyordum. Çünkü her gece, ölüme beni daha da yakınlaştıran bir sesin pençesindeydim. Bunu Ares'le hiç paylaşmamıştım. Çünkü beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmasından korkuyordum. Uykusuzlar, her gece annemin sesiyle zihnime

saldırıyor, benim de onun gibi kendi sonumu hazırlamamı ve işlerini kolaylaştırmamı istiyorlardı. Çünkü onlara göre, Ares'in bu dünyaya bağlı kalmasının tek sebebi, bendim. Belki de bu, doğruydu. Onu ele geçirmek için, beni kullanmak istiyorlardı, ona ihtiyaçları vardı. Onu bulmalarına izin vermeyecektim. Elimden geldiğince onlara direnecektim. Keşke uykuya da direnmenin bir yolu olsaydı!

İKİNCİ BÖLÜM

"Rüya içinde rüyadır tüm gördüğümüz!"

Edgar Allan Poe

Sağ yanağımı araba camına yaslamış etrafa kararsız bakışlar atarken, "Seninle geldiğim için çıldırmış olmalıyım," diye söyleniyordum. Kararsızdım, hem de çok. Artık yoldaydık. Üstelik geri dönüp dönemeyeceğimiz bile belli değildi. Şehrin gri, sevimsiz gökyüzü çoktan arkamızda kalmıştı. Ne garip, aynı gökyüzüydü üzerimizdeki ama, nasıl da uzaklaştıkça rengi farklılaşıyordu böyle! Gri renk yerini mavinin değişik tonlarına bırakırken, ben hem kararsız hem de şaşkındım.

Hayatımda ilk kez planlarımın dışına çıkmıştım. Dahası, bu yolculukla ilgili bir planım bile yoktu. Ares'in önerisini kabul ettiğimde ilk iş, Alis'e benim için beş yıldızlı bir otelde iki gecelik yer ayırtmasını bildiren bir mesaj atmıştım. Elbette, yalnız gidecektim! Ona Ares'ten bahsedemezdim. Biraz ilhama ihtiyacım vardı ve deniz kenarı bir yer, bunun için idealdi. Alis, bu yalanıma pek inanmışa benzemese de fazla soru sormamıştı. Aniden ortadan kaybolsaydım, bu şirkette çok fazla dikkat çekerdi.

Ofise uğrayıp atmam gereken birkaç imzayı hallettikten sonra, onunla vedalaşırken aklım başka yerdeydi. Nişanlım... Ona nasıl bir yalan söyleyecektim? Yalanlar konusunda iyiydim ama, sadece işle ilgili olanlarda. Ben bir

reklamcıydım, işimin bir parçasıydı yalanlar. Sahte cennet vaatleri, güzelliğin keşfedilmemiş sırları. Ama konu özel hayatıma gelince, hiç yalan söylememiştim. Annemle ilgili konuşmuyor olmam, yalan söylediğim anlamına gelmezdi. Ares'i de onunla nişanlı olduğum dönemde, zaten teorik olarak tanımıyordum bile! Bu yalnızca gerçekleri gizlemek olabilirdi ki, bu da en doğal hakkımdı.

Alis, ofisimdeki bej renkli tekli koltuğuma bir oturup bir kalkmamdan, odanın içinde sağa sola volta atmamdan bir derdim olduğunu sezmişti. Elimi yakalayıp beni durdurdu. Gözlerinde daha önce görmediğim bir pırıltı belirdi.

"Sorun nişanlın ise, onu ben hallederim. İş için şehir dışında bir toplantın olduğunu ve aniden gitmen gerektiğini söylerim. Senin yalan söylemene gerek yok. Hem zaten bu, bir nebze de olsa doğru. İş için ilham almaya gitmiyor musun neticede?" dedi kaşlarını havaya kaldırıp. Beni deniyor muydu? Ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu? Öyle gözükmüyordu. Yüzündeki içten gülümseme, bana yardım etmeye çalıştığını gösteriyordu sanırım.

"Evet, ilham için gidiyorum," diye sürdürdüm yalanımı.

"Öyleyse onunla ilgili kısımları bana bırak, senin asistanın değil miyim ben? Her şeyi hallolmuş bil," diye gülümsedi tekrar.

Belki de benden iki günlüğüne de olsa kurtuluyor olmak, onu da neşelendirmişti, kimbilir. Kötü bir yönetici miydim yoksa? Arkamı döndüğüm an çalışanlarım beni mi çekiştiriyordu? Sanmıyordum. Biraz suratsız, disiplinli olabilirdim ama, onlara karşı her zaman naziktim. Hele Alis'e karşı... Onun bitmek tükenmek bilmez aşk maceralarını bile dinliyordum, daha ötesi var mıydı?

Daha Alis bana uygun bir otel bulamadan Ares bu planımı da bozmuştu. Onun planı "plan yok"tu. Rezervasyon yok, belli bir otel ya da yer ismi belirlemek yok. Hangisi daha kötüydü bilemiyordum. Hayatımdaki en büyük çılgın-

lığın bu yolculuk oluşu mu, yoksa birine çılgınca tutulmuş olduğumu Alis'e itiraf edemiyor oluşum mu?

Tedirgindim. Duygularım diken üstündeydi. Kafam karışmıştı, duygularımı adlandırmakta zorlanıyordum. Bu yolculuğa çıkmayı neden kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Belki de bir hataydı. Tam olarak yaz mevsiminde bile değildik. Evet, haziran ayındaydık ama güneşin bundan haberi var gibi durmuyordu. Şehir günlerdir bulutluydu. Yağmur beklemiştik ama yağmamıştı. Ares yağmuru çok sevdiğini söylemişti. En çok da, yağmurdan sonraki gökkuşağını. Bunun özel bir nedeni olabilir miydi? Bakışlarındaki hasret, öyle olduğunu fısıldamıştı kalbime.

Nemli bir hava, boğazımıza yapışıp kalmıştı. Daha önce bu sahil kasabasına en az on kez gitmiştim. Gerçi o gidişlerimin sebebi, her zaman işti. Ama ne fark ederdi? Burası sevimli bir sahil kasabası olabilirdi lakin, hayatımı değiştirecek büyülü bir diyar olmadığı da ortadaydı. Ben öyle sanıyordum ve her zaman ki gibi fena halde yanılıyordum. Bunu anlamam için sadece birkaç güne ihtiyacım vardı!

Ares, yüzündeki hınzır gülüşle, "Sen tanıdığım en çılgın kadınsın zaten," diye yanıtladı beni. Çoktan unuttuğum sorumu cevaplamak için, yüzümdeki dinginliği beklemişti sanki. Cümlesindeki kinaye hissedilmeyecek gibi değildi ama, birden yüzüne yerleşen ciddiyet sesini yalanlıyordu. Cevap vermek yerine, suratındaki bu ani değişimi düşünmeye başladım. Beni sıkıcı mı buluyordu yani? Neden bulmasındı? Hayatımın Alice Harikalar Diyarında'ya benzediği söylenemezdi. Hele onunkiyle kıyaslanınca!

Ellerimi teslim olmuş gibi iki yana açıp, dudaklarımı büzerek "Söyle bakalım, beni nereye kaçırıyorsun? İki gün boyunca, beni nerelere sürükleyeceksin?" diye sordum. Yüzüme bir korku ifadesi yerleştirmeyi ve gözlerimi masumca kırpıştırmayı unutmamıştım. Bu halim, onu gülümsetmeyi başarmıştı.

"Bir tutsak için çenen fazla düşük değil mi?" dedi kaşlarını havaya kaldırıp, sonra sol eliyle direksiyonu iyice kavrarken sağ eliyle yanağımı okşadı. İçim ürperdi. Dudaklarım heyecanla titredi. Sersemledim. Dokunuşu, yanağımdan kalbime uzandı sanki. Kalbim, küçük bir serçe gibi çırpınmaya başladı. Küçük kanatlarına göğüs kafesim dar geldi. İçimdeki küçük kuşa sessiz olmasını, olduğu yerde kalmasını, uçmanın ve başka bir yüreğe kanat çırpmanın vakti olmadığını söyledim ama beni dinlemedi bile. Kanat çırpışlarını daha da şiddetlendirerek, bir serçeden beklenmeyecek bir hızla Ares'e doğru yol aldı.

"Korkuyorum," diye fısıldadım içimdeki serçe beni terk ederken. Kendi kendime konuştuğumu sanıyordum ama korkumu sesli dile getirmiştim. Ares'in sıcak eli, yanağımdan dizimin üzerindeki elime uzandı. Elimi sıkıca tutup öyle konuştu.

"Ben de..." diye mırıldandı, bir sırrı paylaşır gibi mahcup bir gülümsemeyle bana baktı.

Bu, ondan duymayı bekleyeceğim son şeydi, ama söyleyebileceği on binlerce cümle içinde, beni bundan başkası etkileyemezdi! Korkularımı bir kenara bırakmamı, bu itiraftan başka hiçbir şey sağlayamazdı.

Dudaklarımı sıkıntıyla kemirirken, "Korkuyorum ama yine de senin yanında kalmak istiyorum. Sence delirmiş olabilir miyim?" diye sordum.

"Aşk, akıllı adamın işi değil zaten," diye fısıldadı. Elini elimden yavaşça çekip vites değiştirdi, sonra da direksiyonu iki eliyle tutmaya devam etti. Hislerimi ya da kendi hislerini aşk ile açıklaması yüreğimi hoplatmıştı. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Söylediği cümlenin anlamını sindirmeye çalışıyorduk sanki.

Hayat bize kendince, kendi kaleminden bir yol çiziyordu, hissediyordum. İçinde yaşamın tüm renkleri olan bir

yolun kara kalem, çalakalem çalışmasıydı hissettiğim. Ancak doğru yerden bakınca, karaların arasından diğer renkler çarpıyordu gözüme. Bakmayı bilmeyen içinse, siyahbeyaz bir dünyanın orta yerindeydik sadece. Kendi seçimlerimiz ne kadar değiştirebilirdi yolun sonunu? Yoksa farklı yollar, kavşaklar olsa da varılacak yer aynı mıydı hep? Tek değişen; sona varırken, yüreğimizin hangi sınavları vereceği, hangi dikenlere takılıp kalacağı, kaç gün yerinde sayacağı mıydı yoksa? Şimdi bu yol ayrımında, anlıyorum ki; kelimeler değilmiş önemli olan. Söze katılan anlam, yüreğimizde bıraktığı tatmış, mühim olan. İnsanın kendi içindeki savaşı, karşısına bir resim tablosu gibi çıkıyordu çünkü. Attığı her adım, bir fırça darbesi oluyordu o resimde. Dudağından çıkan her cümle, bir yer ediniyordu resmin üzerinde. İnsan kendi hayat fotoğrafını önce kendi içinde çekiyordu, belki de...

Yolumun, beş yaşındayken Ares'le kesişmesi –daha doğrusu gölge olan Ares'le– hayatımın diğerlerininkinden farklı olacağının ilk işaretiydi. Zaten çocuk yüreğim, daha o zamandan herkesten farklı olduğunun bilincindeydi. Öncelikle rüyalarım gerçeklerden daha "gerçek" geliyordu bana. Bu durum, hayal kurmakla ilgili değildi. Ben, hayalperest bir çocuk olmadım hiç.

Annemin ölümü, küçük yaşta hayatın karamsar yüzünü, ölümün pençesini göstermişti bana. Yaşam kadar ölümü de doğal bulmaya başlamıştım o yaşta. Belki de o yüzden, hayatımı öleceğim günün bekleme salonu olarak gördüm hep. Bekledim durdum... Şimdi geriye dönüp bakınca, beklediğim şeyin ölüm olmadığını fark ediyorum. Ben, beni yaşama bağlayacak bir neden bekliyordum yalnızca. Bunu ancak Ares, gölgesiyle bütünleşmiş olarak karşıma çıktığında anlayabilmiştim. Onu, o göz alıcı ışığı, başının üzerindeki parlak turkuaz renkli hareyle, tutkuyla beni incelerken gör-

düğümde; artık on sekiz yaşındaydım. Aradan üç yıl geçmişti.

Beni çocukluğumdan beri tanıdığı halde, bana beni ilk kez görüyor gibi bakmasını biraz yadırgamıştım. Oysa aslında bu gerçek anlamda ilk karşılaşmamızdı zaten. O bedenine yani güçlerine kavuşmuş, farklı bir varlıktı. Benimle birlikte o da değişmişti. Ben de artık bir genç kızdım. İçinde bulunduğu beden, oldukça çekiciydi. Onu görür görmez nefesim kesilmişti. Bir gölge olarak her zaman bulanıktı. Onu asla bir bedenin içinde hayal etmemiştim. Hep öyle kalacağını sanmıştım. Ben onunla, o da benimle büyümüştü. Üç yıllık yokluğunun nedenini bana asla tam olarak açıklamadı. Bu üç yılda değişmeyen tek şey, birbirimize duyduğumuz güvendi. O, varlığını kimse bilmese de, gerçek anlamda, tek çocukluk arkadaşımdı. Ona neden bunca zamandır yalnızca gölgesini gördüğümü sorduğumda, bunun ikisine verilmiş bir ceza olduğunu öğrenmiştim.

'Nasıl bir ceza bu? Üstelik kim cezalandırıyor ki sizi?' diye sordum hayretle.

"Ustalarımız... Cezamız, iki ayrı insanı korumaktı."

"Bu kulağa o kadar kötü bir ceza gibi gelmiyor," dedim bilmiş bilmiş sırıtarak.

Yüzüme söylediğim şeye inanamazmış gibi bakarak, "Bu türümün aldığı en ağır cezalardan biridir. Bizler, insanları pek sevmeyiz. Sizden çok farklıyız," diye açıklamıştı durumu.

Onun nefes kesen, keskin, erkeksi yüz hatlarına bakıp, "Bir insandan pek de farklı gözükmüyorsun," dedim. Kafasının üzerinde parlayan ışığı benden başkasının göremediğini biliyordum. İlk soruma yanıt almayı beklemeden, merakla ekledim. "Ayrıca sizin türünüz de neyin nesi?" Daha önce, yani o bir gölgeyken, bunu ona sorma gereğini hiç duymamıştım.

"Fiziksel özelliklerden söz etmiyorum. Elbette onlarda da bir miktar farklılık var," diye hızlıca yanıtladı beni. "Bu farklılıkları sana anlatamam. Görmeden, hissetmeden anlaman mümkün değil," diye ekledi gözlerini kapatarak. Sonra önemli bir şeyi hatırlamış gibi aniden gözlerini açtı. "Bize Düş Gezginleri, derler. Bazıları da, Uykusuzlar, der," diye açıkladı.

"*Uykusuzlar,*" diye tekrarladım. Yüzüm allak bullak olmuştu.

"Dünyada yalnızca –insan– türünün olduğunu sanmıyordun, Nina, değil mi?" diye sordu. Bu sorunun yanıtının 'evet' olmasını bekleyen bir bakışla beni süzdü ama yüzümde aradığı yanıtı bulamadı.

"Öyle sanıyordum," diye mırıldandım.

"Yani beş yaşından beri hayatını bir gölgeyle sürdürüyorsun ve bu sana tuhaf gelmiyor, öyle mi?" Gelmemişti...

Sorgulayan bakışları üzerimdeyken konuşmasına devam etti. "Nina, bak, ben seninle aynı ırktan değilim. Buna her geçen gün, türünüzü yakından tanıdıkça, daha çok şükrediyordum. Yine de şu an bunun detaylarını sana açıklayamam."

"Yine mi ortadan kaybolacaksın, yoksa?" diye sordum, korkuyla. Onu, dostluğunu, varlığını çok özlemiştim. Onsuz geçen üç yıl, hayatımın en zor zamanlarıydı. Üstelik onu ilk gördüğümde, tanıyamamıştım. Onu hatırlamam için, bisikletimden tepe taklak düşmem gerekmişti. Ares'in söylediğine göre, tehlike; algıları daha açık hale getiriyordu.

"Hayır, epeyce bir süre buradayım. Ama artık senin koruman değilim. Başka birini korumakla görevlendirildim."

"Yani cezan devam ediyor," dedim bundan memnun olarak. Cezalı olduğu sürece, benim dünyamda kalacaktı.

"Hayır, bu sefer ki ceza değil. Gerçek bir görev," dedi buruk bir ifadeyle. Buna biraz alınmıştım doğrusu. Bana ge-

lince adı ceza oluyordu, başkası söz konusu olunca, görev!

"Bana katlanmak için büyük bir suç işlemiştin galiba?" dedim hırçın bir sesle.

"Evet. İzinsiz olarak birinin rüyasına müdahale etmiştik. Gölgem ve ben... Bu, affedilemez hatalardan biridir. Zaten, hiçbir işe yaramadı," dedi kederlenerek.

"Sen rüyalara müdahale mi ediyorsun?" dedim, gözlerimi fal taşı gibi açarak.

"Ustalarımın izniyle edebilirim ama bir kere bunu izinsiz denedim ve..." Cümlesini yarıda bırakıp elimi tuttu.

'Neyse, boşver şimdi bunları. Üç yıldır neler yaptın? Seni öyle merak ettim ki..." diye sordu şefkatle.

Aklım yarıda bıraktığı cümleye takılmıştı. Yine de sorusunu yanıtladım.

"Artık üniversiteli bir kızım," dedim gururla. Bunu ne kadar istediğimi en iyi bilen kişi oydu. Kendi paramı kazanarak, maddi özgürlüğüme kavuşup babamın boyunduruğundan kurtulmayı ne kadar çok hayal etmiştim. Bu hayallere her seferinde, o da ortak olmuştu.

"Bu harika. Peki, başka? Ben yokken, kendine arkadaşlar (!) edindin mi?" diye sordu kaygılı bir ifadeyle.

"Liseden arkadaşım Lusiyan'ı hatırlarsın. Onunla biraz daha samimi olduk. Aslında bu üvey annemin sayesinde oldu. Kadıncağız benim iyiliğimi istiyor. Lusiyan'ın benim için en uygun aday olduğunu söyleyip duruyor. Bir de, Pina diye bir arkadaşım var."

"Hımm..." diye geveledi Ares. Söylediklerimden rahatsız olduğunu gizlemeden, suratını astı.

"Söylenmeye hiç hakkın yok. Beni bırakıp giden sensin. Hem de üç koca yıl. Tek bir veda sözü söylemeden!" dedim ağlamaklı bir bakışla.

"Seni koruma görevim bitmişti," diyerek savundu kendini.

"Neden? Hayatım hâlâ belirsizliklerle dolu. Nasıl bitebilir ki?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Ama sen artık yetişkin oldun. Anla işte, artık çocuk değilsin, Nina," dedi mahcup bir gülüşle. Gülüşü kalbimi tekletti. Ne demek istediğini anladığımda, tüm yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

"Peki ya şimdi kimi koruyorsun?" diye geveledim, konuyu değiştirmek için.

"Bunu söyleyemem," dedi Ares, ciddiyetle.

"Peki o zaman, Gölgen beni korurken, sen kimi koruyordun, bari onu söyle."

"Tanıdığın biri, ama kim olduğunu söyleyemem. Artık onu da korumuyorum zaten," diye geçiştirdi Ares.

"Yani o da yetişkin bir kadın mı oldu?" dedim utanarak. Onu kıskanıyor muydum yoksa?

"Hayır, o bir erkekti zaten," diye yanıtladı sorumu, dudaklarına yerleşen gülümsemeyle. Sorumdaki kinayeyi fark etmişti ve bu, hoşuna gitmişe benziyordu.

"Anlaşılan senden pek laf alamayacağım. Öyleyse, biraz dışarı çıkalım mı?" diye önerdim, heyecanla. Onunla sokaklarda dolaşmayı çok özlemiştim.

"Seni görmeye geldiğimi bilmemeleri lazım. Seni uyarmak için buradayım. Artık bir yetişkinsin ve rüyaların birer çocuk rüyası olmayacak. Her şey gibi onlar da değişecek. Dikkat etmek zorundasın. Ters giden bir şeyler olduğunu hissedersen, hemen beni bulmanı istiyorum," diye sıraladı çabucak. Vakit kaybetmek istemiyor gibiydi. Sözleri aklımı karıştırmıştı.

"Bunlar da ne demek böyle? Hiçbir şey anlamadım."

"Bizi görebildiğini biliyorlar. Bu, çok tehlikeli bir meziyet. Öğrendiklerinde çılgına döndüler. Uykusuzlar, ortaya çıkmayı, hele çıkarılmayı hiç sevmezler," diye uyardı, sesi iyice gerginleşiyordu.

"Gözlerindeki korku, bundan fazlasının olduğunu söylüyor," dedim, bunu nereden anladığımı bilmeden.

"Pekala... Nasılsa öğreneceksin. Sen, rüyalarda neyin değiştirildiğini fark edebilecek zihne sahipsin. Ve bu asla, kabul edilemez. Bunları bir insanın bilmesi çok tehlikeli," dedi bir felaketi bildirir gibi.

"Rüyalar değiştiriliyor... Ve ben bunu fark edebilirim, öyle mi? İçimden bir his, bu rüyaların bana ait bile olmadıklarını söylüyor. Lütfen doğru olmadığını söyle," diye adeta yalvardım.

Ares iç çekerek, "Maalesef, sen başkalarının rüyalarını aynalayabiliyorsun. Şu an bunları kendi rüyaların gibi görüyorsun. Aradaki farkı anlayacak yetiye henüz sahip değilsin," dedi.

"Ve ustaların bu yetiyi kazanacağımdan korkuyorlar, öyle mi?" diye tahminde bulundum.

"Sadece o değil. O kadarla kalsa, çok önemli bir bilgi sayılmaz bu. Gördüğün rüyaların, kimin rüyası olduğunu anlarsan, işte o zaman çok tehlikeli bir bilgi olur," diye sürdürdü konuşmasını. Yüzündeki ifade, korkunçtu. Benim için fazlasıyla endişeleniyordu.

Başıma gelecekleri az çok tahmin ederek, "Ve buna izin verilemez," dedim.

Bakışlarını kederle benden kaçırarak, "Verilemez. Bu, bir kere gerçekleşti ve sonucu herkes için felakete dönüşüyordu. Bir daha olmasına izin verilemez," diye açıkladı.

"Yani daha önce de, bunu başaran bir insan oldu," dedim kaşlarımı merakla havaya dikerek. Onunla tanışırsam, ondan bir şeyler öğrenebilirdim. Ama o an, bunu bana söylemeyecekti. Bakışlarındaki uzaklıktan bunu anlayabiliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yaşadığını zanneden insanoğlu,
aslında hayatın bekleme odasında uykudadır."
Sufi İdris Şah

Yıllar sonra, onunla yine yan yanaydım. Bir şeylerden kaçıyorduk. Bu sefer tehlikede olan sadece ben değildim. Aramızdaki yakınlığı fark etmiş olmalılardı. Muhtemelen, rüyalarımın beni çıldırtma noktasına geldiğini de anlamışlardı. Yıllar önce, yarım kalan konuşmamızı Ares'e hatırlatarak yeniden sordum.

"Ares, kimdi o? Rüyaları aynalayabilen ve bunu bilen kişi kimdi? Artık bunu bana söyleyebilirsin sanırım. Bilmeye ihtiyacım var. Onu araştırırsam, bana yardımı dokunabilir," dedim çatallaşan sesimle.

"O artık hayatta değil," dedi, hüzünle. Gözleri birden nemlendi. Bu, onu çok üzmüşe benziyordu. Onu tanıyor muydu yoksa?

Bu sorunun yanıtının hayatımı sonsuza dek değiştireceğini bilmeden, "Peki, kimdi o?" diye sorumu yineledim.

Ares, yutkunarak gözlerini yine benden kaçırdı. Elleri titreyerek, benimkileri buldu. Gözlerini yumarak, "O senin annendi," dedi. "Ve ben onun rüyasına müdahale etmiştim. Çünkü görmemesi gereken çok şey görmüştü. Fazlasına dayanamazdı. Bu, onu çıldırtırdı. Başkalarının rüyasını, kimin rüyası olduğunu bilerek izlemek, katlanılmazdır. Hele bu kişi, tanıdığın, sevdiğin biriyse... Ve kehanetler kendileri-

ni göstermeye başlamışsa," diye anlattı. O sustuğunda, ben sanki şoka girmiştim. Gözlerimden yaşlar boşalırken, annemin ölümünü düşünüyordum. Sebebi bu muydu? Oysa ben, durumun çok farklı olduğunu duymuştum, hem babamdan hem de babaannemden. Annem rüyaları yüzünden mi çıldırıp, intihar etmişti?

"Bu yüzden mi annem kendini öldürdü?" diye sordum, hıçkırığımı içimde zorlukla tutarak.

"Nina, bu konuda sana söylemem gerekenden fazlasını söyledim zaten. Ne kadar fazla şey bilirsen, hayatın o kadar tehlikeye girer," dedi Ares, kaygıyla. Sesi gergindi. Bu konuyu konuşmak sanki onun için de çok zordu. Yine de bilmek zorundaydım. Annemi elimden alan sebebi bilmek hakkımdı.

"Ares, lütfen. Artık tehlikeler umurumda değil. Gerçeği istiyorum. O, benim annem(di). Lütfen, ona ne olduğunu bilmem gerek," diyerek sesimi yükselttim. Onunla ilk kez böyle yüksek sesle ve buyurgan bir tavırla konuşuyordum. Birkaç kelimeyi ağzında yuvarladıktan ve derin bir nefesi içine çektikten sonra konuşmaya başladı.

"Tamam, anlatacağım ama bunları rüyalarından uzak tutmak zorundasın. Bunu başarabilecek misin?"

"Evet," dedim hemen. Nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmasa da...

"Annenin yazdığı o mektup, doğruydu. Yani ortada bir mektup vardı. Ama baban o mektubu öğrendiği için intihar etmedi annen. Daha doğrusu annen intihar etmedi," diye çabucak konuştu Ares. Sonra yutkundu ve tepkimi beklemeye koyuldu. Zihnimin içinde sanki şimşekler çakıyordu. Duyduklarımı algılamakta, kelimelere doğru anlamları vermekte güçlük çekiyordum.

"Annem intihar etmedi," diye tekrarladım, doğru işittiğimden emin olmak için.

Ares, yüzümü dehşete kapılmış bir ifadeyle süzdükten sonra konuştu. "Onu rüyaları ölüme sürükledi. Daha doğrusu işler o konuda epeyce karıştı," dedi eliyle yüzünü kapatarak. Gözlerini sıkıntıyla sağa devirdi ve dışarıyı izlemeye başladı.

"Beni delirtmek için mi sustun?" dedim, dudağımı ısırarak.

"Hayır, nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı bilemediğim için," diyerek iç çekti Ares. Yüzü bembeyazdı. Acı çekiyor gibi hızla nefes alıp veriyordu.

"Baştan başla, lütfen," diye mırıldandım. Konuşacak takatim bile kalmamıştı. Sanki tüm kanım çekilmiş gibi, elimi kıpırdatacak durumda değildim.

"Annen, rüyalar konusunda üst seviyede yetenekli bir kadındı. Ustalarım bunu çabuk fark etti ve onun bu yeteneğini kontrol altına almak için, içimizden birini, bir gölgeyi görevlendirdi. Bu bahsettiğim şey, annenin genç kızlığında gerçekleşti, bunu bilmen önemli," diyerek başladı Ares anlatmaya. Her cümlesinden sonra, şiddetli bir kasılma yaşıyordu, nedense. Cümleler ağzından güçlükle dökülüyordu.

"Ama işler planlandığı gibi gitmedi. Çünkü o gölge, annene âşık olmuştu," dedi yutkunarak. Sonra gözlerini kocaman açarak yüzüme baktı, tepkimi beklemeye koyuldu. Oysa ben tepki verebilecek halde bile değildim. Annemin ölümünü defalarca kafamda kurgulamıştım, onlarca senaryo üretmiştim fakat hiçbirinde böyle bir gerçekliği düşünmemiştim. Çünkü bu gerçek olamayacak kadar saçmaydı! Bir gölge ve annem... Bunu düşünürken, aklıma Ares'i ilk gördüğüm o gün geldi. Bir gölgeyken ve ben de yalnızca bir çocukken... Annemin de bir gölgeyle dostluk kurmuş olması pekala mümkündü. Ama bir gölge nasıl âşık olabilirdi? Ares'in gözbebeklerinde titreşen telaş, bunun da oldukça olası olduğunun kanıtı değil miydi?

"Gölge, anneme âşık oldu. Bunu her ne kadar kulağa garip gelse de, anlayabiliyorum. Peki ya annem? O da, gölgeye âşık mıydı?" dedim duyacaklarımdan korkarak. Annemin âşığına yazdığı o mektupların, bir gölge için yazılmış olması fikri beni dehşete düşürüyordu.

"Bunu bilemiyorum. Annenin tuttuğu *Rüya Günlükleri* kayıp. Biri onları almış. Onları bulmadan bunu öğrenmemiz asla mümkün olmayacak," diyerek sıkıntıyla iç çekti Ares. Annemin bir günlüğü olduğunu hiç duymamıştım. Belki bunu babam bile bilmiyordu! Dişlerimin arasından güçlükle sordum. "Annemin ölümünün bu konuyla ilgisi var mı?"

"Sana bu konuda daha fazla şey anlatamam. Bu, senin hayatını tamamen riske atmam demek. Çünkü sana vereceğim bilgileri rüyalarından uzak tutma becerin yok. Ama sana söz veriyorum. Seni götürdüğüm yerde, alacağın eğitimin ardından, ilk yapacağım iş, sana tüm gerçekleri anlatmak olacak. Fakat şu an, imkânsız. Anlattığım her şey, alt beynini harekete geçirecek, bu da rüyalarının hız kazanması demek. Bunun olmasını asla istemezsin," diye hızlıca yanıtladı Ares. Cümlesini tamamladığında soluk soluğaydı. Annemle ilgili her şey onu da en az benim kadar etkiliyordu. Bunun yalnızca beni koruma endişesi yüzünden olduğunu sanmıyordum. Yine de şu an daha fazlasını öğrenmek için ısrar etmenin anlamı yoktu. Üstelik duyacaklarıma hazır olduğumdan da emin değildim.

Birden, "Bu ses nereden geliyor?" diyerek etrafa kulak kesildi Ares.

Sesin çantamdan geldiğini anlamam kısa sürdü, suçlulukla gülümsedim. "Telefonumdan."

"Sana inanamıyorum. Cep telefonunu açık mı tutuyorsun? Gizliliğin öneminden sana defalarca söz etmişken, bu tam bir tedbirsizlik!" diye çemkirdi Ares, işaret parmağını

yüzüme doğru sallarken. Beni küçük bir çocuk gibi azarlaması sinirlerimi bozmuştu.

"Ama babam beni merak edebilir," dedim, güvenli bir tonlamayla.

Ares, kendini güçlükle sakinleştirecek derin bir nefesi içine çekerken, "Arayan o mu peki?" diye sordu.

"Hayır, nişanlım," dedim, bakışlarımı kaçırarak. Sonra Ares'in konuşmasına fırsat vermeden, telefonu açtım.

"Selam," diye konuştum, oldukça normal bir ses tonuyla.

"Nina, neredesin sen, çılgına döndüm," diye tısladı, Lusiyan.

"İş gezisindeyim," diye yanıtladım kısaca. Lafı uzatmak istemiyordum çünkü Ares'in gözleri üzerimdeydi ve adeta ateş saçıyordu.

"Biliyorum, Alis söyledi. Ama iş gezisi için giderken bana haber vermemen... Neler oluyor? Sorun ne? Bak, bunu aramızda halledebiliriz," diye hızla konuştu Lusiyan. Sesi, endişeliden ziyade telaşlıydı.

"Neden söz ediyorsun sen? Sorun falan yok. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum," diye yanıtladım, telaşının nedenini merak ederken.

"...."

Kısa bir süre aramızda derin bir sessizlik oldu. "Orada mısın?" diye sordum, telefonun ekranındaki yeşil ışığı kontrol ederek.

"Aa evet, sadece biraz şaşırdım. Neyse, bana nerede olduğunu söyler misin, yanına gelmem lazım," diye konuştu. Sesi bu sefer çok gergindi.

"Neden?" diye sordum, sesindeki gerginlik bana da geçmişti.

"Bu ne biçim bir soru? İnsan nişanlısını neden görmek ister?"

"Bak, yalnız kalmak istiyorum," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım.

"Anlamıyorsun, seni görmem şart. Bana hemen yerini söyle," diyerek adeta yalvardı. Onu incitmek istemiyordum. Tam cevap vermek üzereydim ki, Ares telefonu elimden kaptı ve telefonumun arkasındaki sim kartı yerinden bir hamlede söktü.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye kükredim, öfkeyle.

"Onun buraya gelmesi mümkün değil. Ve bir daha telefonun açılmayacak. Babana sonra bir mesaj atarsın ve birkaç gün sonra döneceğini söylersin," diye adeta emretti Ares.

"Dönecek miyim?" diye sordum, gücenik bir sesle.

"Hayır, ama zaman kazanmamız lazım."

Bu tavırları beni ürküyordu. "Anlıyorum ama, beni sonsuza kadar burada gizleyemezsin. Benim bir hayatım var," diye sitem ettim.

"Evet, zaten amaç da senin hayatını korumak! Ayrıca telefonda söylediğin bir sözün nelere yol açacağını bilemezsin. Rüyalarından söz ediyorum. Rüyaların mantığı farklıdır. Üzüldüğünde ya da öfkelendiğinde rüyaların şiddeti artar ve gördüğün şeyler tehlikeli olmaya başlar. Çünkü zihnin rüyadayken bilinçaltınla kol kola çalışır, rüyanda gördüğün sıradan bir bardak, yalnızca bir bardağı temsil etmeyebilir," diye anlattı Ares, elimi avuçları arasına alarak.

"Ne olmuş yani? *Bardak, bardak değilse*?" dedim, onun gizemli tonlamasını taklit ederek.

Ares, avucunun içindeki elimi hafifçe sıktı. "Rüyalar senin zihninin şifrelerini gizler. Şifreler metaforlardır ama sen uyandığın zaman sadece bir bardak hatırlarsın. Oysa yalnızca bilinçaltın, onun gerçekte ne olduğunu bilir, şifreyi o bilir. Bu şifreleri ele geçirirlerse, bilinçaltını ele geçirirler. Seni çok kolay yönlendirirler."

"Anlamıyorum," diyerek başımı iki yana salladım. Bu karmaşık düşünceler, başımı ağrıtmıştı.

"Yani sokakta rüyandakine benzer bir bardak görürsün ve peşine takılırsın. Çünkü aslında o, senin hayal kırıklığındır. Bilinçaltın, küçük bir dürtmeyle çılgınlaşıp zihninin çalışmasını ele geçirebilir. Bu nedenle, rüyalarında sakin kalmalısın. Bunun yolu da, gerçekte de sakin kalmak! Şimdi anladın mı?" diye sordu, yanağını elinin tersiyle okşayarak.

"Seninle sonu belirsiz bir maceranın içindeyim ve sakin olmam gerekiyor, öyle mi?" diye inledim.

"Hey, beni görünce kalbinin çılgınca attığını biliyorum. Bunda sorun yok, merak etme!" diye güldü Ares. Gülüşündeki özgüven, beni deli ediyordu.

"Ukala şey..." diye çıkıştım. Sonra onu taklit ederek, bir kaşımı havaya kaldırarak konuştum. "Nişanlımdan bana bir zarar geleceğini hiç sanmıyorum."

Aniden yüzü sanki alev aldı. Gözlerini hızla açıp kapayıp, "Ondan nişanlım diye söz etmeyi keser misin? Bu, saçmalık," diye söylendi.

"Evet ama durum bu. En azından nişanı bozmak için, onunla konuşmam gerekmez mi?" diye sordum. Onu daha fazla kızdırmak istemiyordum. Hele gözlerindeki hayal kırıklığının sebebi olmayı, asla!

Beni iç çekerek yanıtladı. "Hayır, bu ani değişim dikkat çeker."

"Ah, çok haklısın. Aniden ortadan kaybolmam hiç dikkat çekmez," diye söylendim. Bakışlarını birden gözlerime çevirdi. Afalladım. Ona karşı çıkmak, neden bu kadar zordu!

"Peki, nereye gidiyoruz bari onu söyle?" dedim dudaklarımı büzerek.

"Rüya Okulu'na. Seni ustam Kemlin'le tanıştırmak zorundayım ve sanırım seni sıkı bir rüya eğitiminden geçirmemiz gerekecek," dedi, sakince.

"Rüyalarla ilgili bir okul olduğunu hiç duymamıştım."

"Bu geçmişi çok eskiye dayanan bir okul aslında. Senoi kabilesinin başarısından sonra, tüm dünyaya yayıldı. Hem çaylak Uykusuzlar, hem de bu konuda yetenekli insanları eğitiyoruz."

"Senoi kabilesini hiç duymamıştım. Çok mu eski bir topluluk?" diye sordum, merakla.

"En eskisi değil. Onlardan önce Mu uygarlığı var. Onlar, rüyaları bir bilim olarak ele alan ilk topluluk. Senoiler ise tarihsel süreçte, en başarılı olan kabile oldu. Birçoklarına da ilham verdiler. Tibetli rüya yogileri gibi." Söylediklerinin içinde sonunda tanıdık bir kelime geçmişti. Rüya yogileri.

"Bunların safsata olduğunu sanıyordum. Böyle birinin kitap kapağını çizip, reklam çalışmalarını yürütmüştüm ama kitabı okurken çok sıkılmıştım. Bana kısa yoldan köşeyi dönmek isteyen biri gibi görünmüştü."

"Çoğu öyle. Fakat bu konuya yüreğini, hayatını koyanlar da var. Bizim okulumuz, onlar için. Onları eğitmek zorundayız."

"Neden? Bu işleri daha çok karıştırmaz mı?" diye sordum.

"Yaşadığımız çağ, hem aydınlanmanın hem de karanlığın yükselişine tanıklık ediyor. Bu, tarihte bir ilk. Bu insanlar, biz olmadan yollarını bulamazlar, dahası rüyaların çıkmaz sokaklarında çıldırırlar. Etrafta yeterince çılgın var zaten, ne dersin?" diye sordu, sonra eliyle karşıyı işaret ederek, "Bak, bir tanesi de tam karşımızda duruyor," dedi. İki katlı, bahçeli, taş bir binanın önüne usulca park etti.

Başımı kaldırıp gösterdiği yere baktığımda, Pina'yı gördüm. Büyük, demir bir kapının önünde bir sağa bir sola yürüyüp duruyordu. Bizi görünce, mutlulukla gülümsedi ve çevik adımlarla arabanın yanına, benim oturduğum tarafa geldi, nazikçe arabanın kapısını açtı.

"Pina, seni görmeyi beklemiyordum," dedim şaşkınlıkla.

"Hey, ben de seni gördüğüme sevindim," dedi sırıtarak.

"Senin de bu işin içinde olduğunu anlamalıydım. Ama sen, bir Uykusuz'a pek benzemiyorsun. Öyle olsan, bugüne kadar anlardım, yani sanırım!" dedim, kendimden pek de emin olmayan bir ifadeyle.

"Merak etme, ben bir insanım. Özel bir insan, tatlım. Sana durumu en iyi Ares açıklayabilir," dedi, arabadan sakin bir tavırla inen Ares'e gülümseyerek. Samimi bir el sıkışmanın ardından, birbirlerine sarılırlarken, onların bu kadar yakın olduklarını nasıl fark etmediğimi sordum kendime.

"Ah, evet. Nasıl olsa öğreneceksin. Yeni görevim, Pina'ydı. Bu sefer, onu koruyorum."

"Bana daha çok o seni koruyor gibi gelmişti," dedim, evde benimle geçirdiği geceyi düşünerek. Keyifle gülümsediler.

Ares, elimi tutup öyle konuştu. "Orası biraz karışık. Bunları sana sonra anlatırım. Seninle tanışmak için bekleyen başkaları da var," dedi, başıyla önümüzdeki demir kapıyı işaret ederek. Kapıdan içeri girerken oldukça heyecanlıydım. Daha önce Ares'ten başka bir Uykusuz'la tanışmamıştım. Onu da çocukluğumdan beri tanıdığım için, bana sıradan bir insan gibi geliyordu artık.

"Merhaba, Nina. Aramıza hoş geldin. Ben, Med," dedi, kıvırcık siyah saçlı, sol yanağında bir yanık izi olan genç kadın. Gülümsemesi sıcacıktı. Bu kadar dostça bir karşılama beklemiyordum. Elimi ona uzatırken, hemen onun arkasında duran, sevimsiz ihtiyarı fark ettim, elim havada kaldı. Onu rüyalarımdan hatırladığıma yemin edebilirdim fakat o beni tanımışa benzemiyordu. Beni görür görmez, şöyle bir baştan sona süzdü, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Gerçek hayatımız, uyandığımız rüya alemidir."

Thoreau

Yaşlı adam yanımızdan uzaklaşırken Ares, bana Rüya Okulu'nu gezdirmeyi önerdi. Doğrusu hem okulu merak ediyordum hem de aklımı dağıtmaya ihtiyacım vardı, önerisini hemen kabul ettim. Med, birden hevesle bana önümüzde uzanan koridoru işaret etti. Sanırım buraya pek sık misafir gelmiyordu. Med, okulu gezdirme fırsatını yakalamış olmaktan mutlu olmuşa benziyordu. Keyifli bir gülümsemeyle, koridorun solundaki ilk odaya yöneltti adımlarını. Onun peşinden odaya girerken aklım hâlâ rüyalarımdan yüzüne aşina olduğum ihtiyardaydı. Pina ve Med aralarında sıcak bir sohbete koyulurken, Ares'e sormadan edemedim.

"İhtiyar beni pek sevmedi galiba," diye yakındım, dudaklarımı bükerek. Aslında bunu neden dert ettiğimi bile bilmiyordum. Benim de ona bayıldığım söylenemezdi.

"Usta Kemlin'in derdi seninle değil. Genel olarak insanlarla, insan ırkıyla," diyerek beni yatıştırmayı denedi Ares.

"Bu Uykusuzlar ve İnsanlar arasında bir husumet olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır. İnsanlarla tüm evren arasında bir husumet var zaten. İnsanların her şeyi yanlış yerde araması, ne tuhaf. İnsan dışında tüm canlılar, neden dünyada olduklarının bilincinde. Oysa insan, hep menzilin dışına atış yapıyor."

"Ne demek şimdi bu?" diye sordum hırsla. Ben de kendi

türüme karşı sevgi dolu değildim ama bu kadar hor görülmek de fazlaydı doğrusu.

"En son gelişmeleri düşün. Tüm bilim insanları toplanmış ve Tanrı Parçacığı'nın peşine düşmüş. Bu, hem zaman kaybı, hem de zekânıza hakaret. Neden her şeyi bu kadar karmaşıklaştırıp, maddeleştirmeye çalışıyorsunuz; bunu bizim anlamamız çok zor," diyerek başını iki yana salladı Ares. Gözleri umutsuzca kapanıp açıldı.

"Oysa her şey, çok daha basit öyle mi? İnsanlar o deney için hayatlarını ortaya koydular. Kısmen de başarılı oldular," diyerek ona karşı çıktım. Yine de aklımı karıştırmayı başarmıştı.

"Hiç sanmıyorum. Tanrı Parçacığı belki doğru bir isim ama, onu yanlış yerde arıyorsunuz. O parçacıklar her yere saçılmış durumda. Evrendeki her canlı, birer parçacık... Yapılması gereken onları bir araya getirmek, ortak akla ulaşmak. Bunu göremeyen tek ırk, insanlık," dedi. Kelimelerindeki vurgu beni rahatsız etmişti. Bunları düşünmek için çok gençtim.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu konu beni aşıyor!" diyerek konuyu kapamayı denedim fakat birden arkamda çınlayan ses, konunun daha yeni açıldığının yankısıydı.

"Elbette öyle. Çünkü sende de aynı eksiklik var," diye lafa karıştı, Usta Kemlin, homurdanır gibi. Birden odada bitivermişti. Pina ve Med, nefeslerini tutmuş bizi dinliyorlardı.

"Öyle mi? Neymiş o eksiklik?" diye çıkıştım, öfkeyle.

"İnanç..." diye fısıldadı Usta. Tek bir kelimenin zihnimde böyle bir kargaşa yaratması ne garipti.

"Şimdi de dinden mi bahsedeceğiz. Burası bir tarikat merkezi falan mı yoksa?"

Usta Kemlin, alaycı bir gülümsemeyle yanıtladı beni. "Hayır, ben dinden bahsetmiyorum. Ben inançtan, bir yara-

tıcının varlığına inanmamandan söz ediyorum."

"Etrafıma şöyle bir baktığım zaman, inanmamak için yeterli sebebim oluyor zaten. Ölümler, savaşlar, tecavüzler, mutsuzluk..." diye açıkladım fikrimi. Bu konuyu onunla neden tartışıyordum ki?

"Bunları yaratan sizin ırkınızdan başkası değil. İç huzurunuz yok, sürekli bir arayış içindesiniz. Teslimiyetiniz yok. Oysa dediğin gibi, etrafına şöyle bir baksan –gören gözlerle elbette– her şeyin apaçık ortada olduğunu görürsün. İnsan zihni ne görmek istiyorsa onu görür. Neden burada olduğunuzla o kadar meşgulsünüz ki, hedefe sürekli bakmaktan adeta kör olmuşsunuz. İnsanlık kendi içindeki büyüyü yitirdi. Sezgilerinin yerini akla, duygularının yerini mantığına bıraktı ve her şey kaosa dönüştü. İnsanlar yalnızca gördüklerine inanmaya başladı, oysa insan yalnızca inandığı şeyi görebilir," dedi Usta, soğuk bakışlarını yüzümde arsızca gezdirerek.

Bakışlarından kaçmak için telaşla sordum. "Sürekli bunu tekrarladığınız için, sormak zorundayım! Neden buradayız?"

"Senin bunu idrak etmeye hazır olduğunu sanmıyorum," diye kestirip attı. Cümlesini tamamlarken, burnunu yukarı dikip gözlerini kapattı. Beni görmeye bile tahammülü yoktu sanki.

"Dene bakalım!" diye meydan okudum ona. Bu pek parlak bir fikir değildi belki ama daha önce kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edememişti. Sınırlarımın zorlanmasına alışkın değildim.

Usta, sakince iç geçirdi. Gözlerini kırpıştırıp, yüzüme ilk kez içtenlikle baktı. "Hayata şahitlik etmek için. Yaratıcının mucizesini yerine getirmek için! Ama sana daha fazlasını anlatamam, bunu her yürek ve zihin kendi bulmak zorunda."

Anlaşılan, benim zihnimi oldukça yeteriz buluyordu. Onunla bunu tartışmanın bana bir faydası yoktu. En iyisi asıl konuya gelmekti. "Rüyaların bu işteki rolü ne peki?"

Usta, bakışlarını hızla Ares'e çevirdi, onun yüzünde aradığı onayı bulmuş gibi, sakince cevapladı sorumu. "Onlar, haritamız... Burası bir tarikat merkezi değil, rüyaları kullanmayı öğrenmek ve öğretmek, doğru bir şekilde kullanabilmek için buradayız."

"Harita... Ama neyin haritası?" diye devam ettim sorgulamama.

"Gerçeğin ve belki de yüce yaratıcıya ulaşmanın yolunu gösteren tek harita. Rüya, gerçekliğin iplerini çözer, bir başka dünyanın kapısını açar ve farklı bir hayatın hikâyesiyle insanı tanıştırır. İnsanlığın şimdiye dek bunu öğrenmesi gerekliydi. İnsanların kafası çok karışık," diyerek arkasını döndü Usta Kemlin.

Bana bakmadan hızlıca konuştu. "Unutma, dünyaya hükmeden fikirlerdir. Gerçekler ve görüşler. Yaşam bir gerçektir, ölüm de... Gerçek, her insanı etkiler ve ne olursa olsun değiştirilemez. Yok edilebilir, müdahale edilip farklı algılanması sağlanabilir ama kendisi asla değiştirilemez. Aslında insanlığın tek bir şansı var. Çünkü görüşler değiştirilebilir. Fakat basit bir değişimden söz etmiyorum. İnsanların temel değerlerinde ve düşünce biçimlerinde gerçekleşecek bir köklü değişim olmalı. İnsanlığın fiziksel olarak varlığını sürdürmesi, kendi kalbindeki, ruhundaki bu değişime bağlı," dedi, bundan hiç ümidi yokmuş gibi elini havaya savurarak. Bu, konuşmamız bitti, demekti sanırım.

Usta odadan çıkar çıkmaz, Med'e döndüm ve "Okulu hemen gezmemiz mümkün mü?" diye sordum. Eğer haritayı okumak için rüyaları okumak gerekliyse, bunu yapmayı bir an evvel öğrenmeliydim. Med, sabırsızlığımdan keyiflenmişti. O sırada birden, odanın dört bir yanının nilüfer

çiçekleriyle kaplı olduğunu fark ettim. Bunun nedenini soramadan Med, iki eliyle bir yuvarlak çizer gibi havayı kucakladı ve içinde bulunduğumuz odayı işaret etti. "Burası, Duyu Geliştirme Odası."

Boş bakışlarımdan hiçbir şey anlamadığımı sezmesi uzun sürmedi. Hemen ekledi. "Yani, bu odada, bakma, dinleme, hissetme, tatma, koklama, nefes alma ve duygularla düşünceleri keşfetme dersleri alıyoruz."

"İyi de bunlar için derse ne gerek var? Hepsi insan olmanın gereği. İnsanlar hepsini zaten doğuştan bilmiyor mu?" diye sordum, hayal kırıklığıyla. Doğrusu daha farklı bir şeyler duymayı beklemiştim.

"Yanılıyorsun," diye araya girdi Ares. "Bu kavramların adlarını bilmen ya da hayatında onları kullandığını düşünmen, onların hakkını verebildiğini göstermez."

"Konuyu biraz açar mısın? Sanırım kaçırdığım bir şey var," dedim, burnumu havaya dikip.

"Tamam, *dinleme* kavramını düşün. Duymaktan bahsetmiyorum. Söylediğim cümlenin yoğunluğunu, perdesini, tonunu, ritmini dinlemenden bahsediyorum. Cümlemin altında yatan gerçek düşüncemi ya da duygumu yakalaman için gereken, bu. Anlatabildim mi?"

"Peki ya, koklama? Bunun nesini öğrenebilirim ki?" diye sordum, kafamı merakla kaşıyarak. Bir yandan da bakışlarımı mavi boyalı duvarlarda gezdiriyordum. Duvarlar raflarla kaplıydı. Raflarda içleri dolu cam kavanozlar vardı ama içlerinde ne olduğunu anlayamamıştım. Ares'in soruma verdiği yanıt, dikkatimi yeniden ona yöneltmeme neden oldu.

"Unutma, tüm bunları rüyandaki evreni, mekânı, zemini tanımlamak için öğreneceksin. Koklarken de yorgun bir insanın teninin kokusuyla, şehvete kapılmış bir erkeğin kokusunu ayırabilmelisin. Dumanın, denizin, alkolün hatta kahvenin bile hangi durumda nasıl koktuğunu bilmelisin.

Ancak böyle, rüyada mı gerçekte mi olduğunu ayırt edebilirsin. Çünkü, inan bana bir süre sonra, gerçekler ve rüyalar karışmaya başlayacak."

"Anlıyorum. İnsanları çıldırtan bu mu peki?" diye sordum, annemi anımsayarak. Ares, kimi kastettiğimi hemen anladı ve iç çekip öyle yanıtladı sorumu.

"Hayır, tam olarak bu değildi. Birçok nedeni vardı. Rüyaları aynalamak, o rüyanın kime ait olduğunu bilmek... Bu yalnızca, o kişiyi bekleyen tehlikeyi fark etmek değildir Nina. Sana ilk rüya dersini ben vermiş olayım. Rüyadayken, beyin için yaşanan her şey gerçektir. Beynimize göre yaşananlar gerçek birer deneyimdir. Bilinçaltı, işin içine birden fazla duyu girdiğinde, kas düzeyinde, salgı bezi, hücre ve hafıza düzeyinde gerçek deneyime verdiği tepkiyi verir. İstediğin kadar oneironot ol, fark etmez. Bazen beynin seni dinlemez. Özellikle de söz konusu çok sevdiğin birinin hayatıysa..."

"Oneironot, bilinçli rüya görmeyi öğrenen ve uygulayan kişilere verilen addır," diye araya girdi Med ama bunu zaten biliyordum. Reklam çalışmalarını yaptığım o saçma kitapta, bu sözü defalarca okumuştum. Yine de onun hevesini kırmak istemedim, kafamı teşekkür etmek için hafifçe salladım. Ares, onu duymamış gibi sözlerine yüzüne yerleşen hınzır gülüşle devam etti.

"İstersen yan odaya geçelim. Bu odada Usta Kemlin'le epeyce zaman geçireceksin nasıl olsa."

İsteksiz adımlarla yan odaya geçerken, kapıda yazan nota gözüm takıldı: "Rüya İşaretleri Dersi"

"Bunun anlamı, rüyaların alfabesinin öğrenilebilir olduğu mu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Sorumu Ares'ten izin alarak, Med yanıtladı. "Tam olarak öyle değil. Bu derste öğretilen, bir insanın rüyada olup olmadığını nasıl anlayabileceği üzerine daha çok. Bir de rü-

yada kendini korumak için neler yapılabileceğine dair, ufak ipuçları."

Ares aynı muzip bakışla konuştu. "Sanıyorum ki, bu odada da unutulmaz anların olacak."

"Usta Kemlin'le birlikte," diye tamamladım sözünü, somurtarak.

"Aynen öyle," diye güldü Ares. Sanırım birilerinin bana dişini geçirebilmiş olması hoşuna gitmişti. Gözüm, duvardaki bir tablonun içine büyük harflerle yazılmış üç kelimeye takıldı. "*Oraculum, Visio ve Somnium*". Sanırım bunlar Latince kelimelerdi ama o an için bana bir anlam ifade etmiyorlardı. Bir diğer dikkat çekici konu da, çiçeklerdi!

"Peki, bu nilüfer çiçeklerinin anlamı ne? Neden her yerdeler?" diye sordum. Bakışlarımı Pina'ya çevirdiğim için, sorumu o yanıtladı.

"Sanırım neden ofisimde olduklarını merak ediyorsun? Bizler için bu çiçek özel bir anlama sahip aslında. Ruhani güçlerimizin farkına varma sürecimizi en iyi ifade eden çiçek, nilüfer çiçeği."

"Ama neden?" diye sordum, bana kalsa gül ya da orkide daha anlamlıydı çünkü.

"Nilüfer çiçeği, çamurun karanlığında filizlenir ve bataklığın yüzeyinden başını uzatır. Işıkla beslenir, toprak ve suyla bütünleşip sayısız yaprakla çiçeklenir, çoğalır. Uykusuzlar'a en çok benzeyen çiçek... Uykusuzlar'ın da kökleri bu dünyanın karanlığındadır ama başları, yürekleri ışığın kaynağına doğrudur. Bunu fark etmiş olmalısın," diye açıkladı Pina, bakışlarıyla Ares'i göstererek.

"Sanırım," dedim, gözlerimi devirerek. Konuyu geçiştirmek için, koridorun sonundaki odayı işaret ederek, "Orada ne var?" diye sordum. Yanıt beklemeden, odaya doğru yürümeye başladım. Kapısındaki "Rüya Laboratuvarı" tabelasını görünce bir adım geri gittim. Med'le hafifçe çarpıştık.

"Seni şaşırtmaya devam ediyoruz galiba," dedi Med, keyifle gülerek.

"Evet, her şeyi anlayabiliyorum ama bu laboratuvarda neyin nesi? Deney mi yapıyorsunuz, neyi araştırıyorsunuz?" dedim. Oldukça gerilmiştim. Annemin ölümünden beri hastaneyi andıran her şeyden nefret ediyordum. Ares, tedirginliğimi fark edip elimden tuttu.

"Merak etme, burası uyurken insanların tepkilerini gözlemlemek ve bilinçli rüya gördüklerinden emin olmak için kullanılan bir yer."

Pina, yerinde huzursuzca sağa sola yürüyüp duruyordu. "Pina, bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, ben değil. Ares söylese daha iyi olur," dedi, ellerini havaya kaldırıp. Bakışlarımı hızla Ares'e çevirdim. Benden bir şey saklıyordu.

"Tamam, tamam... Nasıl olsa, birazdan duyacaktın. Seni birkaç gün, Rüya Laboratuvarı'nda konuk etmemiz gerekecek. Çünkü rüya gördüğün ânı bilmeliyiz ve bedeninin, zihninin tepkilerini kontrol altında tutmalıyız. Müdahale etmemiz gereken bir an olabilir."

Ares bana bunları söylerken, ben kafamı odanın içine uzatmış, içeride neler olduğuna bakmaya çalışıyordum. İki tane geniş yatak yan yana konmuştu. Yatakların başucunda birçok kablonun uzandığı bir monitör vardı. Odanın duvar kenarları, yatakları görecek şekilde kameralarla donatılmıştı. Tabii bir de her yer, nilüfer çiçekleriyle kaplıydı.

"Rüya gördüğüm zaman, siz bunu anlayabiliyorsunuz yani. Öyle mi?" diye sordum, dişlerimi gıcırdatarak.

"Ders iki," diye söze girdi Ares. "Uykunun yaklaşık doksanıncı dakikasında ilk REM uykunu yaşarsın. Yani rüya göreceğin evre. Biliyorsun, rüyalarda temel olarak iki evre vardır. Sakin dönem ve faal dönem... İşte biz, faal dönemin peşindeyiz. Bu dönemde, insanların gözleri uyanıkmışçası-

na hızlı hareket eder. Hızlı ve düzensiz nefes alırlar ve beyinleri uyanıkkenki kadar enerji kullanır. Canlı rüyalar bu anda görülür. Seni eğiteceğimiz alan da bu zaten. Bu okuldan çıktığında artık bilinçli rüya görmeyi öğrenmiş olacaksın. Tatsız sürprizlerle başa çıkabileceksin. Hatta..." diye heyecanla anlatırken, birden sustu Ares.

"Hatta ne?" diye sordum, merakla. Sonra birden Usta Kemlin'in odadaki gergin nefes alışverişlerini fark ettim. Gözlerimi kırpıştırarak Usta'ya döndüm. Sevimli bir gülümsemeyle, boynumu büktüm. Bu bakışın erkekleri her zaman gafil avladığını deneyimlerimden biliyordum. Fakat Usta, bu genellemenin dışında kalıyordu. Yüzünde en ufak bir değişiklik olmadan bana bakmayı sürdürdü ve öyle konuştu.

"Bugünlük okul turu yeterli. Şimdi yemek zamanı, yarın Nina için uzun bir gün olacak. Daha fazla kafasını karıştırmayın," dedi. Sesinde emreden bir ton sezdim, Ares usulca başını önüne eğdi ve ustasına hiçbir karşılık vermedi. Med, konuyu değiştirmek için olsa gerek, "Bugün aşçımız çok leziz şeyler hazırladı. Doğrusu bazen insan olup, bu yemeklerin tadına bakmak istiyorum," diye güldü. Fakat gülüşü, Usta'nın donuk bakışlarıyla karşılaşınca yüzünde donup kaldı. Ares'in yemek yemediğinin farkındaydım ama daha önce bu konuyu bu kadar açık dile getirmemiştik. Konuyu deşmek için en iyi zaman bu olabilirdi.

"Peki siz neyle besleniyorsunuz?"

Usta garip homurtular çıkararak bir süre konuşmadı. Diğerleri de ona saygısızlık olacağı endişesiyle sessizliklerini koruyorlardı. Sonunda Med, dayanamadı ve sorumu çabucak yanıtladı.

"Gökkuşağı favorimizdir. Bir de yağmurlar, güneş ve ay ışığı tabii."

Ares'in beni gökkuşağına benzetmesinin sırrı da böylece çözülmüş oluyordu. Onlar için bu kadar kıymetli bir şeye

beni benzetmiş olması, keyfimi yerine getirmişti. Usta'nın soğuk bakışlarını görmezden gelerek, "O zaman yemeğe geçelim mi?" diye sordum, sırıtarak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Şu düşündürücü çağımızda, daha da düşündürücü olan, bizim hâlâ düşünmüyor olduğumuzdur."

Martin Heidegger

Hayatta sana en zor gelen şey ne diye sorsalar; şüphesiz beklemek derdim. Daha zoru, ne beklediğini bilmeden beklemektir, diye eklemeyi de ihmal etmezdim. Ares'le yan yana oturmuş, gözlerimizi birbirimizden kaçırırken aklımdan ne çok şeyin aynı anda geçtiğine hayret ediyordum. Zihnimin çalışma biçiminin, diğerlerinden farklı olduğunun her zaman bilincindeydim fakat, ilk kez birinin yanında aklımdaki onlarca düşünceden saklanmıyor, dahası onları gizleme gereği de duymuyordum. Bu belki de, rüyalarımın davetsiz misafirinin, bilincimin en gizli saklı köşesine kadar burnunu soktuğunu bilmenin verdiği umursamazlıktı. Bu rahatlığın tek aksayan yanı, benim onun aklındakilerden bihaber olmamdı. O, izin vermediği sürece, planlarını, hayallerini bilemezdim. O da yalnızca, bilmem gerektiği kadarını öğrenmeme olanak tanırdı. Bunun anlamı da genellikle; hiçbir şey öğrenemeyecek olmamdı çünkü ne kadar az şey bilirsem, o kadar güvendeydim. Emin olduğum tek şey, bunun Ares'in değişmez, değiştirilemez ve tartışılamaz fikri olduğuydu.

Yemek oldukça kısa sürmüştü. Benimle birlikte yemek yiyen, okulda eğitim gören birkaç insan daha vardı yalnızca. Tüm gözler beni izlerken, lokmalar boğazıma dizilmişti

zaten. İşin ilginç yanı Pina da yemek yemiyordu. Ama daha önce onunla birçok kez, birlikte yemek yemiştik. Onunla ilgili öğrenmem gereken pek çok sır olduğunu seziyordum ve bunları bana anlatabilecek kişi Ares'ti.

Pina ve Med, yürüyüşe çıkmışlardı. Usta Kemlin, ortalarda yoktu. Aklımdakileri sormak için, en doğru zaman bu olabilirdi. Düşüncelerim, Ares'in tek kaşını havaya kaldırıp, ansızın bana gülümsemesiyle bir sis bulutu gibi dağıldı.

"Kaçırdığım bir şey mi var?" diye sordum, onun bu beklenmedik gülümsemesinden rahatsız olarak.

"Çok fazla düşünüyorsun. Evet, senin sorunun bu. Düşünmeden duramıyorsun," dedi. Sesi birden ciddileşmiş, hatta bir ton kalınlaşmıştı.

"Bunun seni rahatsız ettiğini fark etmemiştim," dedim, gücenmiş gibi omuzlarımı silkerek. Aslında daha çok, kızgındım fakat bunu onun bilmesini istemiyordum. Son zamanlarda her şey beni öfkelendiriyordu, ne de olsa.

Ares, başını iki yana sallayıp, anlayışla bana baktı. "Hayır, bu beni rahatsız etmiyor. Sadece endişelendiriyor. Çünkü bu kadar çok düşünürsen, bilinçaltını tetiklersin. Düşüncelerini sadeleştirmek, dahası ehlileştirmek zorundasın, Nina. Yoksa onlarla başa çıkamayız." Cümlesi bittiğinde, göz bebeğinde titreşen endişeyi görmüştüm.

'Onlar' derken kastettiği şeyin, düşüncelerim olmadığını anlamam uzun sürmedi. Kuşkusuz, Uykusuzlar'dan bahsediyordu. Onların rüyalarımın içine birer fare gibi sızıp, düşlerimi kemirmelerinden hoşlanmıyordum. Yine de içimden bir ses, bu işin bu kadar basit olmadığı konusunda beni şiddetle uyarıyordu. Henüz büyük resmi görmediğimden, yalnızca küçük parçacıklarla oyalandığımdan neredeyse emindim. Ares'in delicesine korktuğu, kendi türüyle girişeceği bir savaş olamazdı.

"Söylesene, benden saklamaya çalıştığın şey ne? Senin

oturduğun yerden, nasıl görünüyorum bilemiyorum ama ben aptal değilim, Ares. Korktuğun şey ne?" diye sordum, adeta dişlerimin arasından tıslayarak. Sanırım bu, bana daha ciddi bir hava veriyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ares. Bu, beni daha çok kızdırmaktan başka işe yaramadı.

"Neden, aptal olduğumu düşündüğün için mi?" dedim gözlerimi irileştirerek. Bir insanı konuşturmanın en iyi yolu, üzerinde baskı oluşturmaktı. En azından bu kadarını biliyordum.

"Saçmalama. Sana ne kadar hayran olduğumu biliyorsun," diye geveledi Ares ama gardı düşmek üzereydi.

"O zaman ne? Söyle lütfen," diye ısrar ettim, ellerimi iki yanımda açarak.

"Sorun şu ki, uğraşmamız gereken tek dert, Uykusuzlar değil," diye mırıldandı. Sonra duruşunu dikleştirerek bakışlarını yüzüme çevirdi. Tane tane konuştu.

"Enerji Kalkanları ve Kehanet Avcıları da işin içinde," dedi, cümlesini buz gibi bir tonlamayla sonlandırarak. Bu iki ismi telaffuz ederken, sesi titremişti. Bense, ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum. Zihnim, Uykusuzlar'ın varlığını bile yeni yeni hazmetmişken, gizemli başka varlıkları anlamlandırabileceğimden kuşkuluydum. Yine de denedim.

"Anlıyorum. Enerji Kalkanları ve Kehanet Avcıları," diye tekrarladım. Sanki bu yineleme, durumu idrak etmemi kolaylaştıracakmış gibi, bir süre sustum. Gözlerimi açıp kapayarak, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Hatta içimden ona kadar saymayı bile denedim. Fakat hiçbir işe yaramadı. Aniden ayağa fırlayıp, işaret parmağımı bir suçlu arar gibi, sağa sola sallayarak bağırmaya başladım.

"Lanet olsun. Sırada ne var? Manyaklar Cemaati falan mı?" diye sordum, ağzımdan tükürükler saçtığımın farkın-

daydım ama kontrolümü kaybetmiştim bir kere. Freni patlamış bir araba gibiydim. Hızımı almam mümkün değildi.

"Hepinizin canı cehenneme. Burada ne tür bir oyun dönüyor, bilmiyorum ama ben, yokum. Beni bu işin dışında tutun, annemin hatıralarını da rahat bırakın. Tabii rüyalarımı da... O huysuz, kendini bilmez ustana gelince..." diye kendimi kaybetmiş, cümlelerimi ardı ardına sıralarken; omzumdaki bir elin kuvvetiyle arkama döndüm. Usta'nın, fal taşı gibi açılmış gözlerinden sızan ateş, tenimi yakarken adeta taş kesildim. Ağzımı tekrar açıp bir şeyler geveledim ama ne söylediğimi ben bile duyamadım. Sesim kısılmıştı. Usta, havada asılı kalmış elimi yakalayıp, avucunun içinde sıktığındaysa, dizlerim titremeye başladı.

"Önce aklına şunu sok, Nina; burada oyun oynamıyoruz. Ortada bir oyun varsa bile, bu ancak canın pahasına kazanacağın bir oyun olabilir, anlıyor musun? Ares'in sana olan zaafını kullanarak öğrendiğin bilgileri kaldıramıyorsan, sakın yeni sorular sorma. Şimdi, istersen, bu kapıdan çıkıp gidebilirsin ama dışarıdayken, sana hayatın için hiçbir güvence veremem," diye konuştu. Ondan hiç beklenmeyecek kadar nazik bir tonla anlattı tüm bunları. Yaşayıp yaşamamayı, o kadar dert ettiğimi söyleyemezdim doğrusu. Derin bir nefes alıp, kapıya yöneldiğim sırada, Usta arkamdan mırıldandı.

"Ve o kapıdan çıkarsan, bir daha Ares'i göremezsin!"

Olduğum yerde kalakaldım. Bu, bir blöf müydü? Usta'nın sesindeki o uğursuz sakinlik, blöf yapan bir adamın vurdumduymazlığına benzemiyordu. Daha çok, kapıdan bir an evvel çıkıp gitmemi arzulayan birinin ikna çabasıydı, bu. Benim yaşamım onun umurunda bile değildi. En azından, ikimizin ortak bir noktası vardı!

Oysa Ares'ten uzak kalmam, onu hayatımdan çıkarmam, her ne kadar alabileceğim en akıllıca karar olsa da; söz ko-

nusu bile olamazdı. Bunun bir daha olmasına izin veremezdim. Omuzlarımı dikleştirip, bakışlarımı Usta'ya yönelttim. Olabildiğimce kararlı gözükmeye çabalarken, sesimin titremesini de engellemeye çalışıyordum. Usta'nın, her an gözlerimin arkasına sızıp, oradan beynime ulaşacakmış hissi veren, keskin bakışlarına katlanmayı deneyerek, konuştum.

"Korkarım, o zaman kalmayı seçeceğim."

Usta, gözlerini hızla kırpıştırıp, "Korksan iyi olur. Belki bu, seni hayatta tutar," dedi ve çevik adımlarla kapıdan çıkıp gitti.

Bir süre hiç konuşmadan, Ares'le birbirimize baktık. Az evvel, sarf ettiğim sözlerle onu incittiğimin farkındaydım. Gönlünü almanın bir yolunu bulmalıydım. Ares, aramızdaki üç dört adımlık mesafeyi kapatıp, yanıma geldiğinde tek yapabildiğim; ona sımsıkı sarılmak oldu. Tam ağzımı açıp bir budala olduğumu itiraf edecektim ki, Ares'in yumuşacık sesi yüreğimin telaşını yatıştırdı.

"Özür dilerim, Nina. Bunların senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama inan, benim için de çok zor." Bir eliyle beni belimden tutup kendi bedenine yaklaştırırken, diğer eliyle saçlarımı okşuyordu.

"Sanırım artık seni dinlemeye hazırım," dedim sol omuz başına değen dudaklarımı güçlükle kıpırdatarak.

"Madem ki, kalmayı seçtin, bilmeye hakkın var," dedi Ares, hafifçe kendini geri çekerek. Ona yakın olmak ne kadar hoşuma gitse de, doğru düşünmemi engellediği bir gerçekti. Ben de birkaç adım gerileyerek, derin bir nefesi içime yolladım ve onu dinlemeye koyuldum.

"Enerji Kalkanları, insanların enerjileriyle beslenen bir tür asalak ırktır. Fakat onlar tek seferde, tüm enerjini de alabilirler. Ölümcül bir işe imza atarlar." Sesinde garip bir hayranlık sezdim. Ares, duyduklarım karşısındaki tepkimi gözlemek için, konuşmasına kısa bir ara verdi. Başımı salla-

makla yetindim. Sanırım asıl şoku, sona saklamıştı.

"Kehanet Avcıları'na gelince, onlar da dünyanın sonunu getirecek bir kehanetin peşindeler," dedi usulca.

"Peki buldular mı, bu kehaneti?" diye sordum merakla.

"Çok yaklaştılar. Bunun için yüzyıllardır uğraşıyorlardı. Sorun şu ki; bu kehanetler tek bir insanın zihninde değildi. Değişik zamanlarda yaşamış, farklı kişilerin zihinlerindeydiler. Bazılarını bulmak mümkün değildi. Yani bugüne kadar..." dedi dehşete kapılmış gibi, alt dudağını ısırarak.

"Değişen ne?" diye sorguladım, duyacaklarımdan korktuğum halde.

"Bazılarını bulmalarının mümkün olmayışının nedeni, onların insanların rüyalarına saklanmasıydı. Bu bilgiye sahip olan kişi, üst bilincinde kendisi bile durumun farkında değildi. Derinlere yani bilinçaltına gizlenmişti."

"İyi de, neden?"

"Çünkü bu bilgiyi, kalıtsal olarak çocuklarına geçirmeleri bekleniyordu. Bilgiyi, kehaneti anlamlandıracak olan ebeveyn değil, çocuktu. Unutma, çocuklar en büyük filozoflardır. Zihinleri henüz sınırlanmamıştır," diye açıkladı Ares. Kafam daha çok karışmıştı. Devam etmesi için, kafamı hızla salladım.

"Anlaşılan, her şeyi öğrenmeden rahat etmeyeceksin," dedi Ares, pes etmiş gibi, sıkıntıyla gülümseyerek.

"Bilmediğim bir güçle savaşamam. Neden korkmam gerektiğini bilmek zorundayım," diye savundum merakımı.

"Kehanet Avcıları, artık onlardan gizlenen bilgilere ulaşabiliyorlar. Çünkü bazı Uykusuzlar onlarla işbirliği yaptı."

"Bu, çılgınlık. Dünyanın sona ermesi, onların ne işine yarayacak ki?" diye haykırdım, öfkeden dişlerim birbirine vuruyordu.

"Niyetleri, dünyanın sonunu getirmek değil; insanlığın neslini tüketmek," dedi Ares, boynunu bir suçlu gibi bü-

kerek. Türünün ihanetinden kendini sorumlu hissediyordu sanki.

"Peki ya Enerji Kalkanları? Onların bu işteki payı ne?" diye sordum.

"Durumun farkında olan bazı insanlar var. Duru görüye sahip olanlar! Ne olursa olsun, bir Kehanet Avcısı ya da Uykusuz, bir insanı öldürmez. En azından, bunu direkt olarak yapamaz," dedi Ares, sesindeki isyanı gizleme gereği duymadan.

"Ellerini kana bulayacak olanlar, Enerji Kalkanları, öyle mi?" dedim, adeta yerimde havaya sıçrayarak. Bu iş, hiç iyi bir yere gitmiyordu.

"Maalesef, öyle. Bu, tehlikeli ve ölümcül bir iş birliği. Şimdiden ortadan kaybolan insanların sayısı arttı. Yakında bu kayıplar herkesin dikkatini çekecek," diye ekledi.

"İyi ama insanlarla dertleri ne?" diye sordum. Fakat soru ağzımdan çıkar çıkmaz, pişman oldum. Yeryüzünde, insanların acımasızlığını görecek kadar uzun süre yaşamış olmalıydılar. Yine de dünyada kötülükle başa çıkabilecek kadar iyilik vardı. Yoksa yok muydu?

"Denge, bozulmaya başladı," dedi Ares, aklımdan geçenleri okumuş gibi. İlgimi yeniden ona yoğunlaştırınca, konuşmasına devam etti.

"Artık dünyada, barıştan çok savaş var. Birçoğu gizli savaş, sizin soğuk diye adlandırdıklarınız da var. Açlıktan ölen insanlar kadar, ihtiyacından fazlasını hızla tüketen insanlar var. Babasız daha çok bebek, mutsuz daha çok kadın var. Her geçen yıl, daha kötüye gidiyor. Üstelik insanlar, her zaman diğer ırklardan üstün tutuldukları halde!" diye sonlandırdı ateşli konuşmasını.

"Sen de onlar gibi mi düşünüyorsun yoksa?" dedim şaşkınlıkla.

Başını iki elinin arasına alıp, yüzünü kapadı. "Emin de-

ğilim. Dünyada yanlış giden bir şeyler olduğu kesin ama yine de emin değilim," diye yineledi.

"Düzeltilebilir. İnsanları uyarabiliriz, onları bilinçlendirebiliriz," dedim, inançla.

"Bunun olamayacağını ikimiz de biliyoruz, Nina. İnsanlar bugüne kadar onlara ulaştırılan tüm uyarıları göz ardı ettiler," diye itiraz etti.

İnancımı yitirmek istemiyordum. "Peki ne yapacağız? Onlara izin mi vereceğiz?" diye sordum, isyankâr bir sesle.

"Elbette vermeyeceğiz. Ama bunun nedeni, insanlara yardım etmek istememiz değil. Bu konuda sana karşı dürüst olmak zorundayım."

"Dinliyorum," dedim, tedirginlikle.

"Biz bu ittifakın yani Kehanet Avcıları ve Enerji Kalkanları'yla yapılan işbirliğinin, sonunda Uykusuzlar için tehlikeli olacağını öngörüyoruz. Bizler ırk olarak, daha barışçı ve özgürlükçüyüz, oysa özellikle Enerji Kalkanları, kan dökmeden duramaz. Bu işin arkasında, başka bir amaç olmalı."

Ares'in neden kuşkulandığını anlamıştım. Enerji Kalkanları, insanların enerjileriyle besleniyorlarsa, insanlığın neslini tüketmek, onların açısından, intihar etmekti. O zaman, başka bir niyetleri olmalıydı.

"Aman Tanrım... Onlar, insanları köleleştirmek istiyorlar," diyerek bir çığlığı koyuverdim. Tüm vücudumu ateş basmıştı. Nabzım adeta kulaklarımda atıyordu. Dünya, insanlık, bir felaketin eşiğindeydi ve bundan kimsenin haberi yoktu. Peki, onları uyaramaz mıydık? Elbette, hayır. Onlara bu duyduklarımın yarısını anlatsam, beni ancak deli sanırlardı. Ya da Mayaların kehanetinden fazla etkilendiğimi düşünürlerdi. 21 Aralık'ta dünya ayakta kaldığına göre, onlara göre Mayalar yanılmıştı. Oysa yanılan bizlerdik. Onların anlatmak istedikleri, bir kıyamet değildi; köklü bir değ-

şimdi. Dünyanın değil; insanlığın sonu için bizi uyarmak istemişlerdi.

Arkamdan tiz bir kahkaha sesi duyunca irkildim. Usta, "Çok etkileyici. Parçaları bu kadar kolay birleştirebileceğini düşünmemiştim," dedi beni alkışlayan ellerinin kuvveti, her kelimesinde artarken. Ne düşündüğümü nasıl anlayabilmişti? Şu an bir rüyada olmadığıma göre!

"Hayır, Nina, rüyada değilsin. Ben düşüncelerin titreşimlerini duyabilirim. Düşüncelerin de alfabesi vardır. Sen bu kadar heyecanlanarak, bu çıkarıma ulaşınca, seni diğer odadan bile rahatlıkla duyabildim. Doğrusu, etkilendim," dedi, sinsi bakışlarını üzerimde gezdirerek.

"Her şeyi bildiğinize göre, bu saldırılara karşı insanları nasıl koruyacağınızı da biliyor olmalısınız," dedim, meydan okurcasına sesimi yükselterek.

Sesimin yükselmesine hiç aldırmadan, şefkatle beni süzdü ve öyle konuştu. "Bu konuyu seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Ares bize izin verir misin?"

Ares, bu ani istek karşısında afalladı. Beni yalnız bırakmak istemiyordu ama ustasına saygısızlık da yapamıyordu. Anlayışla kafamı salladım, "Sorun yok" diye fısıldadım. Ares, kapıdan çıkar çıkmaz, Usta tam karşımdaki koltuğa oturdu ve bana da oturmamı işaret etti.

"Demek insanları nasıl koruyacağımızı merak ediyorsun. Öyleyse öğreneceksin. İki planım var, Nina. İlki, seni de içine alıyor ve her ne kadar istemesem de, baş rolü sana veriyor. Ama önce, kararını vermen lazım. Sözümden hiç çıkmamalı ve sana öğreteceğim her şeyi denemeye hazır olmalısın. Bu seni zor bir yolun beklediği anlamına geliyor. Diğer planımda sen yoksun fakat Ares ateş çemberinde. Bu onun için bir sorun teşkil etmiyor çünkü o bir Uykusuz. Bizler yeri geldiğinde, göğüs göğse savaşmaktan çekinmeyiz. Kolay kolay ölmeyiz ama ölümsüz de değiliz elbet.

Fakat Enerji Kalkanları hepimiz için çok tehlikeli. Karar senin. Bu işte bizimle misin, değil misin? Ares'in hayatını tehlikeye atmayı göze alabilir misin?" dedi, gözlerini benden bir an bile ayırmadan.

Aklından neler geçiyordu, anlamam mümkün değildi. Anladığım tek şey, Usta'nın ilk planını uygulamaya koymak istediğiydi. Yoksa beni Ares'in hayatıyla korkutmaya çalışmazdı. Bunun anlamı, bana ihtiyacı olduğuydu ama neden?

"Eğer neden bana bu kadar muhtaç olduğunuzu itiraf ederseniz, plana dahil olacağım," dedim, ukala bir bakışla. Usta'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Ayağa fırladı, etrafımda hızlı adımlarla birkaç tur attı, her zamanki sinir bozucu homurtularıyla kendi kendine söylenip durdu. Sonra durdu ve bana döndü.

"Sana değil, annene ihtiyacım var," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açılmışken, ben de ayağa fırladım. "Nasıl yani, annem, annem yaşıyor mu?" diye sordum ümitle. İçimi bir mutluluk kapladı. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sevgili Nina, annen birçok kuralı ihlal etti. İntihar etmesi de bu ihlallerden biriydi. O nedenle şu an, başka bir dünyada. Onu buraya yalnızca sen geri getirebilirsin," dedi dudakları titrerken. Bu konu onu da en az benim kadar heyecanlandırmışa benziyordu. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Kendimi güçlükle zaptediyordum. Ama bu konuyu netleştirmek zorundaydım.

"Yani onu geri getirmek mümkün, öyle mi? Peki ama neden? Ona neden ihtiyacınız var ve ben nasıl onu getireceğim?" diye nefes bile almadan sıraladım sorularımı.

"Evet, geri getirebilirsin. Öncelikle bu görevin, aramızda bir sır olarak kalacak. Ares ya da bir başkası bilirse, görev sona erer, anlıyor musun?" Hemen başımla onayladım.

"Annene neden ihtiyacımız olduğuna gelince, bu da ayrı

bir sır ama şu kadarını bil ki, annen başladığı işi yarım bıraktı. İşler bu nedenle bu kadar karıştı ve düşmanlarımız bu kadar ileri gitmeyi göze alabildi. Bazı insanlar, evrenin kapıların koruyucusudur Nina. Annen onlardan biriydi. Bir Rüya Bekçisi'ydi. Rüyalarını aynaladığı insanların rüyalarını başka gözlerden uzak tutuyordu. Ona bunu ben öğretmiştim," dedi, sonra bir süre sustu. Hatırlamaktan rahatsızlık duyduğu şeyleri, başından atmak ister gibi kafasını sağa sola sallayarak, bana baktı.

"Ona çok benziyorsun, biliyor musun? İçimden bir ses, sana öğrettiklerim için de pişman olacağımı söylüyor. Yine de başka çarem yok. Anneni geri getirmelisin. Bunu yapacak mısın?" diye sordu, cevabı bildiği halde.

"Ne pahasına olursa olsun," dedim bir solukta.

"Zamanı gelince, sana bu sözünü hatırlatırım," dedi Usta, kapıya yönelirken.

"Hey, bir dakika, nasıl yapacağımı söylemedin," diyerek yolunu kestim.

İlk kez gözlerimin içine bakarak konuştu. "Bana gerçekten anneni hatırlatıyorsun. Hele gözlerin, tıpkı o..." dedi ve yanımdan geçip gitti.

Onun çıkmasıyla Ares'in yanıma gelmesi bir oldu. Oysa biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. İçim sevinçle dolmuştu ama yine de sebebini çözemediğim bir endişem vardı. Üstelik bu öğrendiklerimi Ares'le de paylaşamayacaktım. Neyse ki, yüzümden bir tuhaflık olduğunu sezdiyse de, hiçbir şey sormadı. Usulca elimi tuttu ve "Her şey düzelecek sevgilim. Ben hep yanında olacağım unutma. Tüm ömürlerimde..." diyerek bana sımsıkı sarıldı. Gözümden süzülen bir damla yaşa engel olamadım. Gözyaşım Ares'in omzuna düşerken, eliyle düşen damlayı yakaladı ve şefkatle okşadı. "En güzel yağmurdan bile daha kıymetli... Ne olur Nina, ağlama..."

Kapının girişinde Pina'nın sesi yankılandı. "Hele etrafta bir Enerji Kalkanı varsa," diye söylenerek, kapının önünden geçip gitti.

"Ne demek istedi?" diye sordum, tedirginlikle.

"Enerji Kalkanları vücuttaki duygu dalgalanmalarını hemen sezer. Senin kokunu tanıyan bir Enerji Kalkanı seni gözyaşını ya da ateşli kahkahanı takip ederek kolayca bulabilir."

"Neyse ki bugüne kadar hiç Enerji Kalkanı tanımadım," diyerek omuzlarımı silktim. "Rüya Laboratuvarı'na geçelim mi?" diye sordum, artık uykusuzluktan gözlerim yanmaya başlamıştı. Kendimi daha fazla uyanık tutabileceğimi sanmıyordum.

El ele laboratuvara geçerken, aklım hâlâ annemdeydi. Onun yaşadığı başka dünyanın nasıl bir yer olduğunu Usta'ya soramamıştım. Sorularımı biraz ertelemek zorundaydım.

"Merak etme, ben de yanındaki yatakta olacağım. Senin beden hareketlerini gözleyeceğim. Ayrıca gerek görürsem, rüyana gelirim. Bana seslenmen ya da rüyanda beni düşünmen yeterli," diyerek beni rahatlatmayı denedi Ares.

"Daha önceki rüyalarım da sana dairdi, biliyorsun. Sen yanımdayken, durum değişir mi, emin değilim. Kendimi o masada kalmaya ikna etmeyi deneyebilirim, belki," diyerek gülümsedim. Ares, hangi rüyadan bahsettiğimi hemen anladı, memnuniyetle gülümsedi.

Monitöre bağlı kabloları, başımın üzerine ve alnıma özenle yerleştirirken, "Merak etme, o masada kalacağın günler de gelecek. Birkaç güne ihtiyacın var yalnızca," diye mırıldandı Ares.

"Öyle olsun," dedim, yatağa kıvrılıp kendimi uykuya teslim etmeye hazırlanırken.

Kendimi birden, defalarca Ares'le karşılıklı oturduğum o masada bulmuştum ama bu sefer yalnızdım. Şaşkınlıkla et-

rafı inceledim, sanki her şey aynıydı. Yalnızca masanın karşısındaki çınar ağacını daha önce görmediğime emindim. Bu durum, içimde bir huzursuzluğa neden olmuştu. Yine de yerimde sakince oturmaya devam ettim, bir şey bekliyordum ama ne? Bacak bacak üstüne atmış, üstteki sol bacağımı istemsizce sallayıp duruyordum. Sonra birden ayağıma bir şey takıldı. Masanın altına eğilip baktığımda, yerde bir defter gördüm. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca, defteri elime aldım, içini açtım ama yazıları okuyamadım. Bildiğim bir dilde değildi. Hatta dünyaya ait bir dile bile benzemiyordu. Fakat bu yazıya dair emin olduğum bir şey vardı, bu annemin el yazısıydı. Annemin "Rüya Günlüğü" ellerimin arasındaydı.

Kendimi içinde yazanları okumak için ne kadar zorladıysam da başaramadım. Kolumdaki dijital saate baktım, on biri gösteriyordu. İçimden bir ses vaktimin daraldığını söylüyordu ama nereye yetişmem gerektiğini bilmiyordum. Saatimi yeniden kontrol edince ikiyi gösterdiğini gördüm ve aklım karıştı. Sonra ayağımın altındaki toprak çekilmeye başladı, sandalyem şiddetle sallandı ve Ares'in telaşlı sesini duydum, gözlerimi nefes nefese açtım. Ama bedenimi kıpırdatmam mümkün olmadı. Sanki felç olmuş gibiydim. Parmaklarımı hareket ettirmeyi denedim, olmadı.

"Yatakta kal!" diye bağırdı Ares, panikle odadan dışarı koşarak. Oysa ben zaten bir buz kütlesi gibi olduğum yerde kalakalmıştım, ona seslenmek için dudaklarımı bile oynatamıyordum. Koridorun tüm ışıkları yanmaya başlarken, kapının önünden koşarak geçen Pina'yı gördüm. Sonra gürültüler patırtılar duyuldu, bir şey ya da biri yere düştü. Kısa süreli bir bağrışma yaşandı. Tüm bunlar beş dakika içinde olup bitmişti. Ben yataktan doğrulup neler olduğunu anlamaya çalışırken Med yanıma geldi. O yanıma ulaştığında ben vücudumu hafifçe kıpırdatmaya başlamıştım. Yatağın

içinde bir tırtıl gibi kıvranan halimi görünce Med, "Merak etme, birazdan geçer. Buna uyku felci deniyor. Derin bir rüyadan uyanırken, başına sıklıkla gelebilir. Zihnin rüyana, bedeninse bu âna dönmek istiyor. Yani bir ayağın burada, diğeri rüya aleminde. Sakin ol ve derin derin nefes al, geçer az sonra," diye açıkladı. Sözleri içimi rahatlatmıştı, dediğini yapınca bedenimin buzları bir an çözüldü. Rüya görmek, düşündüğüm kadar basit bir işe benzemiyordu.

"Sorun ne? Rüyam mı?" diye sordum, dışarıdaki sesleri ima ederek.

"Hayır, Nina. Sorun senin zamansız gözyaşın," dedi Med, omuzlarını düşürerek.

"Anlamadım," dedim, başıma giren ağrıyı geçirmek için şakaklarımı elimle ovuşturarak.

O sırada içeriye Pina ve Ares girdi. İkisi de burunlarından soluyordu.

Pina, Ares'e döndü ve deli gibi bağırmaya başladı. "Sana onun sorun çıkaracağını söylemiştim. Buraya gelmeden onun icabına bakmalıydık. Hata yaptık," dedi ellerini nereye koyacağını bilemezmiş gibi, ceplerine sokuşturup.

Ares, derin bir nefes aldı, "Haklısın, buraya kadar gelmeye cesaret edebileceğini düşünmemiştim. Artık sorun çıkaramaz. Depoya zincirledim," diye söylendi.

"Kimden söz ediyorsunuz siz?" diye sordum, daha fazla dayanamayarak.

Ares, gözlerinden adeta ateş püskürterek bana baktı. "Çok sevgili Nişanlın, Lusiyan..."

Bir an yanlış duyduğumu sandım ama hayır, Lusiyan, demişti. "Burada olduğumu nereden biliyor ki? Babama bile söylemedim nerede olduğumu," diye kendi kendime söylendim. Üstelik Lusiyan'ın beni bulmak için buralara kadar gelmesi, pek ona göre bir davranış değildi. Hiçbir zaman ateşli bir âşık olmamıştı. Telefondaki konuşmamızda sesin-

de hissettiğim panik kadar, beni aramak için bunca zahmete girmesi de anlaşılmazdı.

"Bu kadar saf olma, Nina. O, sandığın kişi değil. Yani o sıradan bir insan bile değil," dedi Pina, öfkeyle.

"Anlamıyorum, insan değilse, ne, peki?" diye sordum, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Kim nişanlısının bir insan olmadığını anlamazdı ki?

"O bir Enerji Kalkanı. Seni gözyaşının kokusundan ve enerjisinden bulmuş olmalı. Şimdiye kadar nasıl olup da sana zarar vermediğini birazdan öğreneceğiz. Neden kendini tuttu, seni neden öldürmedi ya da enerjini almadı? Bu arada çok zevksizsin, adamın yaşı senin üç katı olmalı." Bunları söylerken bir yandan da yumruklarını sıkmıştı Ares. Sıkı bir kavgaya hazırlanıyor gibiydi.

"Yaşımın üç katı mı?" diye sordum, ağzım bir karış açık halde.

"Evet, Enerji Kalkanları fiziksel olarak yaşlanmaz, onların yalnızca ruhu ihtiyarlar," diye açıkladı Pina.

"Onu görebilir miyim?" diye mırıldandım, bunu neden istediğimi tam olarak bilmiyordum aslında. Bunca zaman beni kandırmış olmasının hesabını sormak için mi yoksa Ares'in ona zarar vermesini önlemek için mi? Hâlâ olanları idrak edememiştim. Ares, sorumla iyice çılgına döndü.

"Asla. Bir daha onu görmeyeceksin. Artık sırrı ortaya çıktı, seni bir çırpıda öldürebilir. Bu, onun için çocuk oyuncağı olur."

"İyi de şimdiye kadar öldürmediğine göre, benden istediği bir şey olmalı. Bunu ondan öğrenebilecek tek kişi benim. Seninle konuşacağını sanmıyorum," dedim, bilmiş bir tonla.

Ares, öfkeyle büyümüş gözlerini bana dikerek, "İstediğim zaman çok ikna edici olabilirim, Nina. Eminim, konuşması için fazla beklememize gerek kalmayacaktır," dedi ve

odadan hızla çıkıp gitti. Arkasından öylece bakarken, odaya Usta Kemlin geldi. Bu konu onu hiç ilgilendirmezmiş gibi, "Biraz rüyan hakkında konuşalım mı?" diye sordu.

Çaresizce, kafamı salladım. Memnuniyetle gülümseyerek konuşmaya başladı. "Öncelikle, rüyandaki mekânla ilgili ne fark ettin?" diye sordu.

Hatırlamak için kendimi fazla zorlamam gerekmedi. Her şey aynı canlılığıyla gözümün önünde belirmişti. "Çınar ağacı, daha önce orada yoktu. Onu ilk kez gördüm, aslında bunu rüyamda da fark ettim, daha doğrusu sadece sezdim."

"İşte bu... Bazı şeyleri sezersin ama kavrayamazsın. Yine de o an, bu sezgi rüyada olduğunu anlamak için yeterlidir. Rüya işaretleri dersinde öğrettiğim bir konu bu. Madem yeri geldi, biraz bahsedelim. Bunu genel olarak farklılıklar, olarak adlandırıyoruz. Mesela seninkinde olduğu gibi her zamankinden farklı bir nesne. Ya da normalde yapamayacağını bildiğin bir eylem, uçmak gibi. Daire şeklinde bir ev, havada asılı bir ofis, konuşan bir kedi... Yani sıra dışı olan her şeyi dikkatle incelemelisin."

"Sanırım anladım. Elbisem olmadan okula gitmem gibi," dedim, küçükken sıklıkla gördüğüm rüyamı anımsayarak.

"Evet, evlat," diye beni onayladı, Usta.

"Peki, ya o defter. Onun annemin rüya günlüğü olduğundan eminim, yazısını tanıdım. Yine de okumam mümkün olmadı?" diye sordum heyecanla.

"Rüyalarda yazıları okuyamazsın, Nina. Kelimeler anlamsızlaşır ya da yazı, hiyerogliflere dönüşür. Seninkinde olduğu gibi."

"Öyleyse, bu günlüğü nasıl okuyacağım?" diye sordum hayal kırıklığıyla.

Usta, başımı nazikçe okşayıp yanıtladı. "Merak etme, her sorunun bir çözümü vardır. Bir dahaki uykunda, elinde bir rosetta taşıyla uykuya dalacaksın."

"Rosetta taşı mı?" diye hayretle tekrarladım. Granitten yapılmış, üzerinde üç farklı yazı bulunan bu taşın hiyerogliflerı okumada kullanıldığını biliyordum. Ama rüyama onu da taşıyabilecek olmam, olağanüstüydü.

"İstediğim her şeyi rüyama taşıyabilir miyim yani?"

"Pek değil, bunun da bir sınırı var. Aslında rüyandaki aynı obje olmuyor, yani taşınan bir şey yok. Bu sadece zihnini yönlendirmek için kullandığımız bir yöntem. Kâbus gördüğünde elinde bir bıçakla uyuduğunu düşün. Rüyada düşmanın sana saldırırken, ona bu bıçakla karşı koyabilirsin. Aynı bıçak değil, bıçak hâlâ bedeninin yanında aslında. Zihnini kandırmanın küçük bir yolu, bu."

"Vay canına," dedim, neşeyle. Bu işi sevmeye başlamıştım.

"Peki ya saat, ikinci bakışımda birden değişti. On birden, ikiye atladı. Bu da bir işaret miydi?"

"Aferin, gerçekten de öyle. Rüyada asla üst üste aynı saat dilimini göremezsin. Bu da, yakalamayı başarırsan iyi bir rüya işaretidir."

Tam yeni bir soru sormaya hazırlanıyordum ki, odaya Ares girdi. Elleri koyu mavi renge bürünmüştü. "Aşağılık herifin niyetini öğrendim. Sadece biraz kanını dökmem gerekti," diyerek ellerindeki mavi lekeleri gösterdi. Nefesimi tutmuş, onu dinliyordum. İlk kez onu bu kadar öfkeli görüyordum.

Usta'nın karşısına geçip, "Biri onlara yanlış bilgi vermiş. Pina'yı ıskalamışlar, nasıl olduysa onunla Nina'yı karıştırmışlar. Sana karşı Nina'yı kullanmayı düşünmüş olmalılar," dedi dişlerinin arasından tıslar gibi. Usta Kemlin, sıkıntıyla odada volta atmaya başladı. Sanki aklını kurcalayan başka bir şey vardı.

"Belki de karıştırmadılar. Sandığımızdan fazlasını biliyorlar. Her şeyin farkındalar. Kehanet Avcıları'nı hafife

alma," dedi, iç çekerek. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Ares'in yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, o da anlamamıştı.

"Biri bana Pina'nın kim olduğundan, bu işteki öneminden bahsedebilir mi, lütfen?" diye araya girdim.

Sorumla birlikte Usta ve Ares göz göze geldiler. Aralarında sessiz ama keskin bir gerginlik yaşandı. Sonra, Usta kapıya yöneldi. Yüzünü bana çevirmeden, Ares'e seslendi. "Anlat ona. Daha fazla saklayamayız."

Usta gözden kaybolunca, bakışlarımı Ares'e çevirdim. Tedirginlikle yüzüme baktı. Sanki anlatacaklarından sonra aramızda bir şeyler değişecekmiş gibi, "Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Biliyorum ve tüm bu olanlara katlanmamı sağlayan tek şey, bu," dedim elimi eline uzatarak ama o, bir adım geri çekildi ve dikkatle yüzüme baktı. "Umarım, duyacaklarından sonra fikrin değişmez," diyerek anlatmaya başladı.

"Her şey 1946 yılında başladı aslında. Tüm Uykusuzlar'ın kaderini değiştirecek o olay, tam da dünya uğursuz bir evrimin eşiğindeyken gerçekleşti. Ustalarımızdan birinin gölgesi ilk kez, bir insan kadınına âşık oldu. Ve tüm soydaşlarına karşı gelerek bu aşkı yaşadı, bedeniyle bütünleşip kadının karşısına öyle çıktı. İşte o kadın, senin büyük annendi..." dedi, gözlerimin içine çekinerek küçük bir bakış fırlatarak. Sanırım göstereceğim tepkiyi anlamaya çalışıyordu.

"Annemi özel yapan da bu aşktan doğmuş olması mı?" dedim hayretle.

"Hayır, annen bu ilişkiden doğmadı. O ilişkiden doğan bir çocuk olmadı. Zaten çok kısa sürdü, gölge sürüldü ve bedeni toprağın altına hapsedildi. Sanırım bunu rüyaları aynalama yeteneğini nasıl edindiğinizi anlamak için soruyorsun. Bu, büyükannenin ustalardan öğrendiği bir yetenek, size de genleriniz aracılığıyla geçti." Duyduklarımı anlamlandırmakta zorlanıyordum.

"Peki ya anneme âşık olan şu gölge, o kimdi? Ya da hâlâ yaşıyor mu?" diye sordum, meraktan delirmek üzereydim.

"Yaşıyor ve sen onunla tanıştın," dedi Ares, neredeyse kekeleyerek.

Bir çığlığı koyuvererek sordum. "Usta Kemlin mi?" Ellerimle ağzımı kapadım. Çünkü ardı ardına çığlıklar savurmak istiyordum. Tüm günümü annemin ölümünden sorumlu olan adamla geçirmiştim ve safça ona güvenmiştim.

"Onu öldüreceğim," dedim yerimden ok gibi fırlayarak. Ares'in bileğime yapışan eliyle durmak zorunda kaldım.

"Daha bitmedi," dedi Ares, beni kendine doğru çekerek.

"Başka ne olabilir?" diye bağırdım.

"Pina'nın kim olduğunu sormuştun. O, Usta Kemlin'in oğlu. Yani..." Cümlesini tamamlayamadı. Yutkundu ve kaçamak bakışlarla beni süzdü. Bıraktığı boşluğu benim tamamlamamı istiyordu. Zihnim gerçeği çoktan idrak ettiği halde, susmaya devam ettim. Sanki her şeyin yerli yerine oturması için, son bir cümleye ihtiyacım vardı. Ares, derin bir iç çekip devam etti. "Pina, senin üvey kardeşin. Yani bir melez. O nedenle, çok özel. İlk kez Uykusuzlar'la insanların bir çocuğu oldu. Yıllardır onu korumaya, saklamaya çalışıyoruz ama annenin rüyaları işleri bozdu. Pina'ya dair gördüğü rüyalar, hem onun varlığını diğerlerine gösterdi, hem de anneni çıldırma noktasına getirdi." Onu adeta hipnotize olmuş gibi dinliyordum. Bunları duymayı çok uzun süredir bekliyordum sanki. İçten içe sezdiğim ama asla adlandıramadığım bir şeydi, bu. Rüyalarımın bana fısıldadığı gerçeklerden birkaçı...

"Gördüğü rüyaların nedeni neydi? Kâbuslar mı yoksa geleceğe dair şeyler mi?" diye sordum, korkuyla.

"Bunu bilmiyoruz. Rüya Günlükleri kayıp, sana söylemiştim. Onlara ihtiyacımız var."

"Anlamıyorum. Siz ne biçim Uykusuzlar'sınız! Anne-

min rüyalarına girmeniz gerekmez miydi?" diye haykırdım. Ares'in derin sessizliği, aramıza bir uçurum gibi girdi.

Kuşkuyla sordum. "Müdahale ettiğin ve başarısız olduğun rüyalar, anneminkiler miydi? Yanıt gelmedi. Ares, boynunu bir suçlu gibi büktü ve endişeyle gözlerime baktı. Tüm olanlardan kendini sorumlu tutuyordu. Adeta fısıltıyla konuştu, sesi titriyordu. "Üzgünüm, Nina, ama o zamanlar çaylak bir Uykusuz'dum ve durumun bu kadar karmaşık olduğunun bilincinde değildim. Annenin rüyalarındaki tek gezgin ben değildim oysa. Bunu çok geç fark ettim. Kendimi asla affetmeyeceğim."

Elimle çenesinden tutup yüzünü kaldırdım, bakışlarımız buluştu. Pişmanlık ve suçluluktan kavrulan gözlerini kapayıp konuşmasına öyle devam etti. "Bunu sana söylemeyi, itiraf etmeyi o kadar çok istedim ki. Ama hazır değildin. Biraz da korkuyordum. Beni artık sevmemenden, deli gibi korkuyordum. Çünkü bu dünyada katlanamayacağım tek şek bu olurdu." Cümlesini güçlükle tamamlayıp, kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Sanırım biraz yalnız kalıp, tüm bu olanları düşünmek istersin. Beni bir daha görmek istemezsen, seni anlarım, Nina. Bunu hak ettim," dedi, omuzları adeta çökerken.

Dilim tutulmuş gibiydi, onu durdurmak istiyordum ama ağzımı açamadım, çok bitkindim. Beynim düşünmekten zonkluyordu. İki gün içinde tüm hayatım boyunca yaşamadığım kadar stres ve macera yaşamıştım. Sinir sistemim iflas etmek üzereydi. Ağlamayı bile beceremiyordum. Odanın karanlık duvarına bakıp duruyordum. Düşünmemenin en iyi yolu buydu. Gözüm duvardaki saate ilişti. Gece yarısını çoktan geçmişti. Koyu karanlık tüm etrafı sarıp sarmalamışken, insan yeryüzünün hâlâ var olduğunu bile unutuyordu. Yaşamımın ipleri elimden kayıp gidiyordu. Her şey kont-

rolümün dışındaydı artık. O an için, belki de beni en çok huzursuz eden şey buydu. Kendimle baş başa kalmaktan korkuyordum. Kendi saatlerimin boşluğu çoğaldıkça, annemin yokluğu odaya daha çok doluyordu. Üstelik fena halde uykum gelmişti. Birden aklıma parlak bir fikir geldi. Rüyama kaldığım yerden devam edecektim. Annemin günlüğünü okuyacaktım. Bunun için ihtiyacım olan tek şey, bir rosetta taşıydı. Onun da yan odadaki rüya işaretleri odasında olduğundan emindim. Parmak uçlarımda karanlık koridora süzüldüm, ışığı açmadan yan odaya girdim, kapısını arkamdan kapattım ve elimi ışık düğmesine uzattım. Işığı açmamla, Pina'yla burun buruna gelmem bir oldu. Az kalsın, çığlık atıyordum ama Pina ağzımı kapamayı akıl etmişti.

"Beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsun, Pina?" dedim sitemle.

"Özür dilerim. Seni bekliyordum. Geciktin," dedi, mahcup bir gülüşle.

"Buraya geleceğimi nereden bildin?"

"Seni sandığından iyi tanıyorum, Nina. Unutma ben senin yalnızca iş arkadaşın değilim," dedi, söylediği şeye vereceğim tepkiyi nefesini tutarak beklerken.

"Bunu konuşmaya hazır olduğumu sanmıyorum, Pina. Üstelik çok da uykum var. Rüyama kaldığım yerden devam etmeyi deneyeceğim," dedim bir çırpıda.

"Biliyorum. Sana yardım etmek için buradayım. Henüz tek başına bu işi yürütecek kadar usta değilsin," diye beni uyardı. Sonra da avucunda sımsıkı tuttuğu rosetta taşını bana uzattı. "Sanırım bunu arıyordun."

Taşı elinden alırken, göz göze geldik. Bakışlarımda annemi aradığını biliyordum. Ne zaman babamla bakışlarımız çarpışsa, eli ayağı birbirine dolanırdı. Karşısında annemi görmüş gibi heyecanlanır, sonra bunun mümkün olmadığını çok kısa bir sürede idrak eder ve bana nefretle yeniden

bakardı. Aynı kararsızlığı Pina'nın yüzünde de sezmiştim.

"Annemi tanıma şansın oldu mu?" diye sordum.

"Fotoğraflarından ve senin rüyalarından," diye kederle yanıtladı. Sonra bakışlarını tekrar mavi-yeşil gözlerimin içine daldırdı. "Seni ilk gördüğümde bir an, annemle karşılaştığımı sanmıştım," diye itiraf etti. "Biliyorsun, intihar ettiğinde çok genç bir yaştaydı. Ölenler, hatırlarımızda hep aynı yaşta kalıyor." Söylediklerine hiçbir karşılık vermedim çünkü ağzımdan çıkan ilk kelimeyle gözyaşlarım da kendini bırakacaktı. Konuşmak yerine, elimdeki rosetta taşını sıkarak, tekrar Rüya Laboratuvarı'na yöneldim. Pina da usulca arkamdan geldi.

Odaya girince bir anlık bir tereddüt içimi yokladı ama artık benim için geri dönüş yoktu. Hayatım çoktan altüst olmuştu. Yatağa uzandım ve rahatlamaya çalıştım. Pina da yanımdaki yatağa, diken üzerinde oturur gibi ilişti. Kendimi uyumak için zorluyordum ama düşünceler peşimi bırakmıyordu. Pina'ya dönüp, "Belki biraz konuşmak işe yarar. Bana kendinden bahsetsene," dedim fısıltıyla. Yüzüme kararsızca baktı. Yatağa uzanıp, gözlerini kapatarak anlatmaya başladı.

"Aslında tüm bu gerçekleri öğrendiğimde henüz on beş yaşındaydım. O zamana kadar kendimi öksüz sanıyordum. Yetimhanede büyüdüm yani. Sonra bir gün, Usta Kemlin yanında Ares'le çıkageldi. Önce anlattıklarına inanmadım ama diğer çocuklardan farklı olduğumu çok küçükken fark etmiştim. Yalnızca bunun nedenini bilmiyordum ve kendimi bir ucube gibi hissediyordum. Yatakhanedeki oda arkadaşlarımın hepsinin en gizli sırlarını biliyordum çünkü her gece rüyalarına sızıyordum. Uyuyabildiğim tek an, bir başkasının rüyasına girdiğim andı. Sonrasında bu okula geldim, eğitimime burada devam ettim. Usta, hukuk okumam konusunda ısrar etti."

"Neden? Çok alakasız değil mi?" diye sordum, uyku yavaş yavaş bedenime sokulurken. Gözkapaklarım gittikçe ağırlaşıyordu.

"Önce ben de öyle düşündüm ama Usta'ya göre, adaletin çöktüğü bir dünya yaşanamaz hale gelmeye mahkum ve artık insanlar adalet aramıyor, gücün peşindeler. Her şeyi yöneten, kaos ve para. İnsanların tanrısı artık değişti. Kimin haklı olduğu değil, kimin daha zengin olduğu önemli. Birilerinin insanlara adaletin ne olduğunu anlatması gerekiyor. Üstelik..."

Onu daha fazla dinlemem mümkün olmadı. Gözlerim kapandı, üzerimi derin bir uyku örttü. Başarmıştım, çınar ağacının karşısındaki aynı masadaydım. Annemin Rüya Günlüğü ayağımın altındaydı. Renkler her zamankinden daha coşkuluydu, hatta bedenim bile daha diri, daha hayat doluydu. İlk kez rüyada olduğumun bilincindeydim. Etrafıma bu farkındalıkla bakıyordum ve rüya evreni emrimdeydi. Elime baktığım zaman, rosetta taşını gördüm ve kendime olan güvenim daha da arttı. Günlüğü masanın üzerine koydum ve taşı yazıların üzerinde gezdirmeye başladım. Gözlerime inanamıyordum! Okuyabiliyordum!

ALTINCI BÖLÜM

"Seyyahlar kendi yolculuklarını anlatırlar, sizinkini değil..."

Ursula K. Le Guin

İlk olarak yazının tarihine baktım. 1988 yazına aitti. Yani ben o sırada henüz üç yaşındaydım. Yazı, annemin gördüğü bir rüyanın anımsanması için notlarla doluydu.

1988 / Temmuz

"İşte yine aynı rüyayı gördüm. Aynı adam, aynı kadınla... Tehlikeli olduğunu bildiğim bir varlık ama insan olmadığı kesin. Bunu Kemlin'e sormak zorundayım ama onu bir haftadır göremedim. İlk kez bana haber vermeden ortadan kayboldu. Korkuyorum. Pina'nın doğum günü yaklaşıyor, oğlumun benden ayrı geçirdiği sekizinci yaş günü olacak. Ama ona kavuşmak için sabretmek zorundayım. Onu korumak için bu hasrete dayanmak zorundayım. Zihnimi toplayıp, rüyamın her detayını yazmam gerekli. Kemlin, her detayın önemli olduğunu defalarca hatırlattı bana.

Karanlıklar içindeki rüyalarımdan biriydi, başkasının rüyası... O, garip, adını ilk kez bir rüyamda kendisinin telaffuz ettiği varlığın; Enerji Kalkanı'nın rüyası. Rüyamda, onun zihnindeyim. Her şeyi onun gözleriyle görüyordum.

Yağmurlu, karanlık bir gece. Üstelik bir de serseri bir rüzgar var, ne yönden estiği belli değil. Yağmur damlalarını hızla suratıma savurup, sinirlerimi bozuyor. Aslında benim gibiler için, güneşin puslu, zifiri bir karanlığın içine hapsolması daha iyi, elbette. Bu gece de, onu bekliyorum. Tam otuz beş gecedir

olduğu gibi. Şimdiye kadar çoktan işini bitirmeliydim, farkındayım ama bir şey, adını koyamadığım bir şey, beni engelliyor. Bunun nedenini anlamadan, onu öldürmek istemiyorum. Ucuz barlarla dolu uzun sokağın köşesindeki, en adi şarapların sunulduğu yerde çalışıyor. Oysa çalıştığı yerin tam aksine, onda tanımlayamadığım bir asalet var!

İnsanlar yıllarca onların kanını emerek, beslendiğimizi düşündüler. Oysa durum, çok farklı. Bizler onların yaşam enerjilerini çekip alıyoruz. Belki de bizi o sefil ırk, vampirlerle karıştırıyorlar hâlâ. Bizim ne kadar seçici davrandığımızı kimse fark etmiyor. Zaten bu günlerde, yapılan iyi işler için kimse takdir edilmiyor! Yağmurlu bir gece, bu şehir için oldukça elverişli bir avlanma zamanı. Bu egzotik doğu ülkesinde, sıcaklara alışkın bedenlerin yağmura verdiği tepkiyi hayal dahi edemezsiniz. Nasıl bir canlılık ve hayat gelip yerleşiyor kalplerine. Oysa yıllardır avlandığım o Avrupa şehirlerinde durum çok farklıydı. Her günün yağmurlu geçtiği bir kentte, insanların enerji seviyeleri hep çok düşük oluyor. Bu da benim gibiler için, çöle düşmek gibi bir şey! Yine de yeniliği çabuk kabullendiğimizi söyleyemem. Yeni topraklar bilinmedik riskler içerir. Benim atalarım yıllarca Avrupa'da yaşadılar. Yaşamak doğru kelime mi, emin değilim aslında. Ne de olsa, soluk alıp veren bir varlık değiliz artık. Ölümsüzlüğü seçtiğimiz o günden beri, işler değişti. Artık nefesimizi, başkalarının nefesini keserek kazanıyoruz. Durumumdan yakınacak değilim. İnsanlardan üstün olmayı seviyorum. Her geçen yıl, söndürdüğüm hayatlarla ustalığım artıyor. Karate sanatındaki kuşakların nereden esinlendiğini sanıyorsunuz! Evet, tahmin edeceğiniz gibi, bizler aynı zamanda birer dövüş ustasıyız. Fakat karşımıza nadiren dişimize göre bir rakip çıkıyor. İnsan erkekleri bizim gücümüzün karşısında oldukça aciz kalıyor. Kırk yılda bir, kaslı kolları ve az gelişmiş beyinleriyle bize kafa tutanlar çıkıyor ama onların da boyunlarını kırarken gözlerinde

beliren ifade hep aynı hüzünlü, isyankâr bakışı yansıtıyor. O zaman onların kulaklarına şöyle fısıldıyorum: 'Üzülme, zaten dünya adil bir yer değil!'

Onları yendikçe ve enerjilerini çekip aldıkça, daha saygın bir Enerji Kalkanı oluyorum. Evet, bu bize verilen ad. Enerji Kalkanı. Doğadaki her varlık bir kokuya, sese ve enerjiye sahip. Şu yağan yağmurun bile yaydığı bir enerji var. İşte insanların ruhunda yol açtığı o dalgalanma, bu enerjinin eseri. Fakat ben artık böyle küçük farkındalıklara sahip değilim. Yanağıma değen yağmur tanelerini duyumsayamıyorum. Yalnızca insan olduğum zamanlardan kalma, silik bir hatıraya sahibim bu konuda. Soylu sınıftan gelen bir erkek olarak, kadınları hissedememenin sıkıntısını bir müddet çektim, elbette. Buna alışmak en zoruydu. Yıllarca gözümü kadınların sıcak koynunda açmış biri olarak, şimdi onların yalnızca kokusunu duyumsayabiliyorum. Ve işte gecelerdir peşinde olduğum kadın, onun kokusu bambaşka. Adeta baharatlı bir yasemin çiçeği gibi. Her gece dolgun kalçalarını sallayarak, koluna taktığı sarhoş erkeklerle gözümün önünden salınarak geçerken, yaydığı o koku, beni çılgına çeviriyor. İnsani duygularımı, hatıralarımı kamçılayan bir his, bu. Öylesine tanıdık ki, onu ortadan kaldırdığımda bu hisleri tamamen yitirmekten korkuyorum. Adı, tıpkı kokusu gibi: Yasmin...

Artık bu gece onunla ilgili kararımı vermeliyim. Bu takıntılı durumum, diğerlerinin de gözünden kaçmıyor ne de olsa. Yakında onlar da, Yasmin'in yaydığı farklı kokunun, enerjinin peşine düşeceklerdir. Avımı başkalarına kaptıracak kadar amatör değilim. Üstelik en üst seviye enerjiye kavuşmama az kaldı. Şimdiye kadar bunu yalnızca beşimiz başardı. Böylesi güçlü bir sınıra ulaşmayı ancak özel bir insanın kanı sağlayabilir. İşin kötü yanı, artık bu özel insanlar çok daha zor bulunuyor. Dünya geliştikçe ve bilim onlara yeni kapılar açtıkça, daha çok insanın ruhu kayboluyor. Kayıp ruhlar, bizim hiçbir

işimize yaramaz. Onlar bu hızla ruhlarını tüketmeye devam ederlerse, yakında bizim soyumuzun da sonu gelir. Bu nedenle elimi çabuk tutmalıyım. Her gelişmeye karşı değilim elbette. Örneğin şu yağmur geçirmeyen montlar çok işime yaradı. Şu an üzerimde olan, ayaklarıma dek uzanan, siyah deri montun üzerine geçirilen özel kumaş gibi... İnsan oğlu, kırk yılda bir de olsa; işe yarar bir buluşa imza atıyor! Yağmuru, onun o asi dokunuşunu, ıslaklığını artık hissedemediğimi hatırlamaktan hoşlanmıyorum. Kayıplarımdan ziyade, kazanımlarıma odaklanmayı tercih ediyorum fakat, insanların dünyasında vakit geçirdikçe; yitirdiğim heyecanları daha fazla anımsıyorum.

Barın kapısı gürültüyle açıldığına göre, birazdan Yasmin ortaya çıkacak demektir. İçtiği ucuz şarabın, pembe dilinde bıraktığı buruk tadı duyumsayabiliyorum. Onun her halini biliyorum artık. Kulak tırmalayan bir müzik geceye akarken, bardan birlikte çıktığı adamlara, aşkını, bedenini sunduğu geceler de buna dahil üstelik. O doyum ânında, gözlerinde yanan ateşi, bir tek ben gördüm belki de! Ondaki yaşam arzusu, içimdeki hayvani yanı ortaya çıkarıyor. Haksız yere sahip olduğu bu tutkuyu, ondan acımasızca sökûp almak istiyorum. Bazen de o kırmızı, ateşli dudaklarına ağzımı bastırıp onu canını yakarak öpmek, kanını vahşice dökmek ve ondan bu arzunun intikamını almak istiyorum. Bu kendini kaybediş hali sanki beni hayata yeniden bağlıyor, varlığımı kutsuyor. Gittikçe silikleşen insani anılarımı şahlandırıyor. Onu yok ettiğim zaman, her şey son mu bulacak? Zaten tükenmeye yüz tutan ruhani tutkular, dünyadan elini eteğini çekecek mi yoksa?

Ortalık çok sessiz. Birden Yasmin'in yalnız olduğunu fark ediyorum. Kollarını iki yanından kendi bedenine sarmış, dudaklarında belli belirsiz bir şarkıyı mırıldanarak yürüyor. Kendine güveni, ıslak zemine değen etek uçlarını umarsızca savuruşundan bile belli oluyor. Biraz çakır keyif sanki... Dudak kıvrımında minik bir burkulmayla gülümsüyor bana. Bu

bir davet mi? Neden olmasın? Bu geceyi yalnız geçirmek istemiyor belli ki. Bir insanın sıcaklığına ihtiyaç duyuyor. Aradığı şey, bende yok ama, ona hiç beklemediği heyecanlar yaşatabilirim! Ona baktığımı fark edince, önümde duruyor. Gözlerindeki yeşil ton, karanlıkta uçsuz bucaksız bir nehre benziyor. İçine dalıp yüzmek, onu keşfetmek isteğiyle doluyorum yine. Bembeyaz, kanı çekilmiş tenim, onu huzursuzlandırıyor. Genelde böyle olur. İnsanlar bizdeki farklılığı çabuk kavrar fakat durumu görmezden gelirler. Lakin o, diğerleri gibi değil. Sürüden değil... Soğuktan titreyen elini, yanağıma koyuyor ve donuk gözlerimin içine, uzun sayılabilecek bir müddet, dikkatle bakıyor. Gözlerimdeki ölümcül daveti fark etmemiş olamaz, yine de bakışlarını benden ve karanlık dünyamdan kaçırmıyor.

'Nesin, sen?' diyor çabucak, lafı dolandırmadan. Afallıyorum. Daha evvel de bu soruyu duydum ama o zaman kurbanlarım ölmek üzere olurdu. Soruyu da bana değil, daha çok Tanrılarına sorarlardı. Ölürken, insanların idrak kapasitelerindeki artışı tahmin bile edemezsiniz. Cevap vermekte gecikmem, onun zihnindekileri doğrulamış gibi, çapkın bir gülüş atıyor.

'Beni öldürmeye mi geldin? Her gece bunun için mi, bekliyorsun burada?'

Beni fark etmiş! Oysa oldukça iyi gizlendiğimden emindim. Onun da bırakın beni, attığı adımı fark edecek hali bile yoktu, o gecelerde! Kelimelerim ilk kez hiç düşünmeden kurtuluyor ağzımdan.

'Niye geldiğimi, ben de bilmiyorum. Seni öldürmek istemiyorum,' diyorum, neredeyse inleyerek. Söylediklerimden etkilenmişe benzemiyor. İçimden bir ses, bu gece özellikle bardan yalnız çıktığını söylüyor. Olacakları biliyor ve kaçmıyor.

'Yaradılışına ters davranamazsın. Bazıları öldürür, bazıları da yaşatır. Bazılarına düşen ölmektir, her zaman,' diyor incecik sesiyle. Sesinde ne af diler bir ton var, ne yakaran! Belki biraz bıkkın, çokça kabullenmiş.

'Türümü tanıyor musun?' diye soruyorum, daha fazla dayanamayarak. Birden eli, elime uzanıyor. Avucunun arasına aldığı soğuk elim, adeta terliyor, yanıyor. Kalbinin atışlarını, zihnimin en kuytu yerlerinde bile duyuyorum. İçimdeki şeytan, harekete geçiyor. Kokusu, başımı döndürüyor. Bu koku için, her çılgınlığı yapabileceğimi hissediyorum. İlk kez kendimden korkuyorum. Onu incitmeden, şuracıkta öldürüversem... Kışkırtıcı enerjisini bir çırpıda tüketsem! Yapamıyorum... Avucunun içindeki elim titriyor. Bunun soğuktan olmadığını ikimiz de biliyoruz.

'Öldür beni,' diyor gözlerini gözlerime meydan okur gibi dikerek. 'Lütfen. Öldür beni,' diyor ardından, ağlamaklı.

'İstiyorum, bunu çok istiyorum. Ama yapamıyorum. Lanet olsun, yapamıyorum,' diye haykırıyorum. İkimiz de oldukça şaşkınız. Birden etli dudaklarını, benimkilerin üzerine bastırıyor. Hınçla, canımı acıtmak ister gibi. Ne canım yanıyor, ne de içimde ateşli bir duygu beliriyor. Yalnızca, şefkat! Onu sarıp sarmalamak istiyorum. İncinmiş, kırılmış kalbini onarmak ve onu kıranlardan kanlı bir intikam almak! Öylesine sevgiye muhtaç ki, ölmeyi dileyecek kadar! Bunu ona sunabilirim. Acısız, çabuk bir ölüm... Her şeyi bir anda bitirecek bir hamle! Benim yaradılışımın özü bu... Onun kadar narin bir kadın için, fazla efor sarf etmeme bile gerek yok. İçimdeki ses, o yabani, ilk kez duyduğum ses; buna izin vermiyor. Ona ihtiyacım var. Dünya dönmeye devam ederken, onun bir yerlerde soluk alıp verdiğini bilmeye muhtacım. Yoksa daha fazla dayanamam, ölümsüzlük oldukça uzun bir zaman; kimse sonsuzluğun ne kadar sonsuz olduğunu bilemez! Birden kararımı veriyorum, arkamı dönüp ona bir daha bakmamaya gayret ederek uzaklaşmaya başlıyorum. Arkamdan adeta haykırıyor.

'Geri dön, lütfen öldür beni.'

'Döneceğim,' diyorum duyulur duyulmaz bir sesle. Artık onu görmeden yapamayacağımın farkındayım. Gözlerimdeki

ölümcül bakışın içine dokunup, hayatta kalan tek insan, o. Bu, ikimizi birbirimize bağlayan bir kara büyü sanki.

Fısıltıyla rüzgara sesleniyor Yasmin. 'Bekleyeceğim.' İkimiz de bir sonraki karşılaşmayı bekliyoruz. Ben hasretle, o çaresizlikle...

İşte böyle anlamsız bir sonla bitiyor rüyam. Belli ki devamı var. İkisinin yeniden karşılaştıklarından eminim. Daha fazla onun zihninde kalmayı başaramıyorum oysa. İçindeki karanlık, kötülük canımı yakıyor. Yasmin denen kadını bulup, uyarmak zorundayım ama içimde ona dair de tuhaf bir his var. Rüyamdaki kadın, herhangi birine benzemiyordu. Onunla ilgili bu garip sezimi de Kemlin'e aktarmalıyım. Elbette, onu bulabilirsem."

Annemin günlüğünün sayfasını kapatıp, derin bir nefes alıyorum. Boğulacak gibiyim. Çünkü Yasmin, benim üvey annem. Onu gördüğüm ilk gün, onda bir tuhaflık olduğunu ben de sezmiş ama adlandıramamıştım. Beni Lusiyan'la tanıştıran, onunla evlenirsem iyi bir aile kurabileceğimi söyleyen de oydu. Nedense ona inanmıştım. Demek Lusiyan'ı hayatıma sokan, beni göz hapsine almasını sağlayan Yasmin'di. Peki ama o neyin nesiydi? Benden ne istiyordu? İkisinin nasıl bir ortak noktası vardı? Bu sorular aklıma hücum ederken, elimdeki günlüğün sayfaları bulanıklaşmaya, çınar ağacının dalları deli gibi sallanmaya başladı. Sanırım uyanmak üzereydim. Kendime Pina'nın şefkatli sesiyle geldim.

"Başardın, Nina. Okumayı başardın, ilk ipucunu buldun," dedi, heyecanla yüzü aydınlanırken. Günlüğü okumam kadar, annemin ona dair satırlarını görmüş olmak da Pina'yı mutlu etmişti sanırım. Uyku felci yine bedenimi esir aldığı için, bir süre sessizce kendime gelmeyi bekledim. Neyse ki bu seferki fazla uzun sürmedi.

"Yasmin, onun neler karıştırdığını öğrenmek zorundayız," dedim, hırsla.

"Aslında bununla ilgili bir tahminim var ama Usta'ya danışmak daha doğru. Hata yapmak istemem," dedi Pina, kafasını dalgın bir ifadeyle kaşırken.

Ben yataktan doğrulurken, Ares panikle içeriye girdi. Sapsarı bir yüzle bana baktı, elimi tuttu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sorun ne?" diye sordum, yanağını okşayıp onu rahatlatmayı denerken.

"Lusiyan kaçmış," dedi, başını suçlulukla öne eğerek.

"O sırada sen neredeydin?" diye sordu Pina. Sesini alçak tutmaya gayret ediyordu. Yüzü öfkeden alev alevdi.

"Usta'yla halletmemiz gereken bir konu vardı. Peki sen neredeydin?" diye sordu Ares, aynı öfkeyle. Sıkı bir kavga patlak vermek üzereydi. En iyisi araya girmekti.

"Merak etmeyin, en azından nereye gideceğini biliyoruz," dedim, sakin bir gülüşle.

Merakla yüzüme baktılar. "Tabii ki, Yasmin'e gidecek. İkisi bu işin içinde birlikte," dedim ukala bir bakışla onları süzerken. Onlardan bir adım önde sayılırdım.

"Yasmin, yani üvey annen, öyle mi?" diye sordu, Ares, zihninde parçaları birleştirmeye çabalarken. Yasmin'den ona çok söz etmiştim ama birbirlerini hiç görmemişlerdi. Babam evlenir evlenmez beni evden postalamıştı ne de olsa.

Biz konuyu tartışırken, Med ve Usta Kemlin de yanımıza geldi. Usta çekinerek bana baktı. Sanırım öğrendiklerimden sonra, ondan nefret edeceğimi düşünmüştü. Bense ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Olaylar çok hızlı gelişiyordu. Hislerimi değerlendirecek boşluğu bulamıyordum. Belki de böylesi daha iyiydi.

"Annem size Yasmin'le ilgili bu rüyasını anlatmış mıydı? Hani 1988 yazındaki?" dedim Usta'ya bakarak. Her şeyi şimdilik bir kenara bırakıp başımızdaki dertle ilgilenmek daha doğruydu.

"Hayır, anneni en son 1988'in haziran ayında gördüm. Ondan sonra görüşmemiz onun hayatını ve Pina'nınkini tehlikeye sokacaktı. Onu geriden korumak daha doğru gelmişti," dedi, dudaklarını kemirerek.

"Yanılmışsın," dedim, gözlerimi pişmanlıkla dolu yüzüne dikerek.

Pina, konuyu değiştirmenin hepimiz için daha iyi olacağını düşünmüş olmalıydı ki, coşkuyla konuştu. "Nina, rüyalar konusunda gerçekten çok yetenekli. Sanki tüm bilgilere zaten sahipmiş de; zamanı gelince, kullanmak üzere onları saklı tutuyormuş."

Usta, onun bu övgüsünden pek etkilenmemiş gibi bana baktı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu. "Şu Yasmin'i biraz anlatsana," dedi, emreder gibi.

Annemin günlüğünde okuduklarımı ve Yasmin'in fiziksel özelliklerini, huyunu suyunu uzun uzun anlattım. Sonunda Usta'nın bakışlarında bir şimşek çaktı.

"Bu, olabilir mi?" diye sordu kendi kendine. Sonra düşündüğü şeyden emin olmuş gibi, yüksek sesle söyledi. "O bir succubus." Diğerleri bu sözü duyar duymaz, yüzleri kireç gibi bembeyaz oldu. Bir tek ben, neden bahsettiklerini anlamamıştım.

"Yani?" diye sordum, meraktan çatlarken.

Usta tane tane açıkladı. "Rüyalarda erkeklerin enerjisini çeken, cinselliği erkekleri kullanmak için yem eden bir tür. Korkarım baban, çok yanlış bir kadına tutulmuş. Onun esiri olması çok normal. Succubuslar doğru düşünmeni engeller. İnsanı bir tek aşkı ve seksi düşünür hale getirirler. Peki ama Lusiyan'la bu kadının ilgisi ne?"

"Annemin rüyasında Yasmin ve bir Enerji Kalkanı'ndan söz ediliyor. Birbirlerine âşık olmuşa benziyorlardı. O, Lusiyan olabilir mi?" dedim tüylerim diken diken olmuşken. Kiminle nişanlanmıştım ben böyle? Belki de yanılıyordum.

Eğer Yasmin, erkekleri cinselliğe bu kadar düşkün kılıyorsa, Lusiyan neden bana bir kez bile el sürmeyi denememişti? Usta aklımdan geçenleri okumuş gibi konuştu.

"Tüm cinsel enerjisini Yasmin çekmiştir de o yüzden, hali kalmamıştır," dedi, suratı kıpkırmızı olurken. En az benim kadar, o da bu konudan utanıyordu galiba. Ares, rahat bir nefes aldı. Sanırım bu konu onun da aklını kurcalamıştı ama bana soramamıştı. Ona ihanet etmediğimi öğrenmek, yüzünü gülümsetmişti.

Pina, aklındakileri dağıtmak ister gibi kafasını iki yana sallayıp, "Konumuza dönelim mi?" diye önerdi. Yanıt beklemeden de devam etti. "O zaman biri, Yasmin'in peşine düşsün. İkisinin planlarını öğrenmemiz lazım. Nina, annemin rüyalarının izini sürmeye devam etsin. Ne dersiniz?"

Usta, başıyla Pina'yı onayladı. Sonra Ares'e döndü. "Bu geceyi atlattıktan sonra Yasmin'in peşine sen düş. Pina, Nina'yı korur. Artık okulun yerini biliyorlar. Burası güvenli değil, en yakın zamanda başka mekâna geçmeliyiz. Mekân konusunu düşünürken, ben ve Med de Kehanet Avcıları'nın izini sürelim. Birbirimizi sürekli bilgilendirmemiz lazım. Kimsenin hata yapma lüksü yok artık. Uykusuzlar da çok gergin. Ustaların fikri değişmeden, harekete geçelim."

Usta'nın sözü biter bitmez Med, odadan ayrıldı. Pina, biraz hava alacağını söyleyip dışarı çıkmak için izin istedi. Ares'le baş başa kalıp, aramızdaki sorunları çözmemiz için bize zaman kazandırmaya çalışıyordu sanırım.

"İşler epey karıştı..." dedi, Ares, iç geçirerek. Yüzüme bakmıyordu. Her an odadan kaçıp gidecek gibi duruyordu.

"Ares, sana kızgın değilim. Değişen bir şey yok. Lütfen rahatla artık," dedim, karşısına geçip, yüzüne bakarak.

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Artık bana güvenmeyeceksin."

"Yanılıyorsun, bu hayatta senden başka kimseye güven-

miyorum. Sen benim çocukluk sırdaşım, ilk ve son aşkım, değil misin?" dedim, sırnaşık bir tonla. Onu rahatlamak istiyordum. İlk kez hislerimden bu kadar rahat bahsetmem dikkatinden kaçmamıştı. Gözlerime mutlulukla baktı.

"Sevgilim..." diye fısıldadı ve bana sımsıkı sarıldı. Yatağa yan yana, sarılarak uzandık. Kollarını belime doladı. Saçlarıma öpücükler kondururken, kulağıma beni ne kadar sevdiğini mırıldanıyordu. İçim huzurla doldu... Her şeye rağmen, ona sahip olmak hayatımın en büyük tesellisiydi. Artık korkmuyordum, aşkımı dile getirmekten, ona tamamen teslim olmaktan korkmuyordum! Belki de tüm bunları geride bıraktıktan sonra, mutlu bir hayatımız olabilirdi. Buna inanmaya deli gibi ihtiyacım vardı.

Aklımı kurcalayan soruyla aramızdaki sessiz paylaşımı bozmak istemiyordum ama elimde değildi. "İnsanlar başlarındaki felaketi fark edecekler mi, sence? Ya da neden insanlar böyle çıldırmış gibiler, mutsuzlar?" diye sordum.

"Onları anlıyorum aslında. İnsan olmak, hiç kolay değil. Hiçbir şeyin kesin olmadığı bir dünya düşün. Kesin olan tek şeyin, ölüm olduğu... Böyle bir farkındalıkla yaşamak zorunda bırakılan her canlı, deliliğin sınırlarında gezer. Yaşamak için nasıl kendi fikri alınmıyorsa, ölmek için de öyle, oysa. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar kolay yaşarsın. İnsan, ölüm dışındaki her şeyi bilebilir, deneyimleyebilir. Oysa ölümün insan ruhuna kattıklarını ya da ondan eksilttiklerini, geride kalanlar bilemez. Bu da insana dair en temel bilgiyi yitirmiş olmaya benzer. Hayatını kâbusa çevirmek istiyorsan, attığın her adımda ölümü düşün. Nasıl olsa, bir gün seni gelip bulacak ve kendini haklı çıkarmış olacaksın. Ya da tersini seç, attığın her adımda yaşadığın için şükret. Kutsadığın şey her ne ise, o hep yanı başında olacaktır, çünkü. Yaşam ya da ölüm. Aslında, seçimin sana ait olduğunu göremiyor musun?" diye açıkladı Ares.

İnsanların içinde bulunduğu açmazı, türü açısından tehlikeli buluyordu sanırım. Sözleri kafamı karıştırmıştı. Bezginlikle başımı salladım. Annemi düşünmemeye çalışarak, "İntihar seçeneğinden mi söz ediyorsun?" diye sordum dehşetle.

"Gördün mü, sen seçimini hep yanlış taraftan yana kullanıyorsun. Oysa, bu söylediklerime, şöyle de yanıt verebilirdin: 'Hayatımın her ânının tadını çıkarmamı mı söylüyorsun, yoksa?' Ama sen, ölümün adını duymak, kendi içindeki tutkuyu bana doğrulatmak istiyorsun?" diye çıkıştı. Sözlerime alınmıştı.

"Saçmalama, ben ölmek falan istemiyorum," dedim oldukça cılız bir sesle. En büyük korkumun, annemle aynı kaderi paylaşmak olduğunu, ondan nasıl gizleyebilirdim ki? Kimbilir kaç kez, rüyalarımda buna tanık olmuştu?

Ama o beni şaşırtmaya devam etti. "İstemediğini biliyorum. Ama bunu kabul etmek istemiyorsun. Yaşayarak, annenin hatırasına ihanet edeceğini düşünüyorsun. O nedenle, ölüm hep yaşamının kıyısında duruyor ve sen asla ölmeye cesaret edemeyeceğinin farkındasın. Seni asıl rahatsız eden de, bu..." dedi gözlerini kısarak. Söyledikleri, kulaklarımdan hızla sızıp zihnimin duvarlarına çarptı. Oradan yüreğimin, sonra da dilimin kıyısına vurdu.

"Ölmekten çok korkuyorum," dedim, küçük bir çocuk gibi dudaklarımı büzerek. Gözyaşlarım, yanaklarıma süzülürken, Ares'in de oldukça üzgün olduğunu gördüm.

"Biliyorum, bebeğim. Seni çok iyi anlıyorum. Ben de korkuyorum," dedi, hüzünle. Hüznü içindeki öfkeyi tetikledi.

"Sen beni nasıl anlayabilirsin ki? Ne de olsa, sen ölümsüzsün ya da onun gibi bir şey?" dedim sitem ederek.

"Korkuyorum, Nina. Bu, doğru. Seni tanıdığım günden beri hem de. Ölmekten değil... Sana bir şey olursa, yaşa-

mak zorunda kalmaktan, sana bir şey olmasından... Bunu anlıyor musun? Delicesine bir korku bu, doğru düşünmemi engelliyor," dedi, bir gizi ortaya çıkarır gibi fısıldayarak.

Sözleri yüreğimdeki bir yeri titretmişti. İçimdeki boşluğu, sevgisizliği öylesine tamamlıyordu ki, onsuzluğu düşünemiyordum bile. İkimizin korkusu ortaktı. Yanımda olduğundan, hep benimle kalacağından emin olmak için, dudaklarını buldum ve onu aşkla öptüm. Öpüşü, ölüme ya da yaşama dair her gizi ortaya çıkaracak güçteydi sanki. Onun teniyle buluşmak, kendi varlığımı, sıcaklığımı hissetmek gibiydi. O varsa ben vardım ve ben varsam, o hep yanımda olacaktı! Tutkulu bir öpücüğün arasından, "Uyu sevgilim, buradayım," diye sevgiyle başımı okşadı Ares.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Gökyüzündeki cennete doğru uzanan ağaçların kökleri, yerin dibindeki cehennemdedir."

Nietzsche

İyiyi ve kötüyü içinde ustalıkla harmanlayan ve hangi tarafta olduğunu düşünme gereği bile duymayan, salt ruhuyla hayatın içinde yol alan göz alıcı bir varlığın peşine takılıp gitmek ne kadar mantıklıydı, o anda bunu değerlendirebilecek durumda bile değildim. Bazı anlar, sadece yaşanır. O an, neden öyle yaptığınızın önemi olmadığı gibi, başka türlü davranmanın getireceği sonuçlar da önemsizdir. Çünkü yalnızca yaşanmıştır.

İşte benim, Ares'in peşine takılmam, ölümü, kederi, kaybedeceklerimi, ruhumun anbean yok olacağı gerçeğini yadsıyarak attığım her kararlı adım, bir kendiliğinden oluştu. Anne rahmine düşen bir ceninin nasıl ki o andan sonra doğmaktan veya anne rahminde yok olmaktan başka yazgısı yoksa, benim için de öyleydi. Ya Ares'le birlikte var olacak ve kaderimi tadacaktım ya da kendi hayatımın köhne yalnızlığında yitip gidecektim. Kim farklı bir seçim yapardı ki?

Ölmekte olan biri, karanlığın dışında bir ümidinin olduğuna inandığında neleri göze alabilirse, ben de böyle uçarılıkları, ucuz kahramanlıkları göze almıştım işte. Dönüşü yoktu. Dönmek isteyen de! Bunu idrak ettiğim an yüzüme yerleşen kararlı gülüş, Ares'in dudak kıvrımındaki belli belirsiz bir gülüşle taçlandı. Kısa bir an bunun tadını çı-

kardıktan sonra, daha şaşırtıcı bir şey fark ettim. Ares en başından beri, sonucun bu olacağını, yani bana elini uzattığında o ele sımsıkı tutunacağımı zaten biliyordu. İşte dudak kıvrımındaki o gülüş, daha çok bunaydı; beni ne kadar iyi tanıdığının bir kez daha ve çok daha keskin çizgilerle onanmış olmasınaydı. Başımı göğsüne yaslayıp, onu dinledim ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Bir el saçıma uzanırken, ürperiyordum. Hem çok tanıdık hem çok yabancı bir tenin kokusunu alıyordum; çocukluğumun kokusu... Arkamı dönmeye cesaret edemiyordum. Ya, yanılıyorsam? Annemin yumuşacık sesi, tüm korkularımı yatıştırıyordu.

"Kızım, bebeğim," diyordu elleri saçlarımın arasında dolanırken. Küçükken de ne zaman korkulu bir rüya görsem, yanıma sokulup saçlarımı okşar, elimi tutup dudaklarına götürür, belli belirsiz bir öpücük kondurduğu elimi kalbine götürürdü. Yanımda olduğuna inanmamı, rüyanın etkisinden çıkmamı sağlayan, ikimizin arasındaki özel bir iletişim şekliydi, bu. Beş yaşımın bulanık hatıralarının içinde netliğini yitirmeyen tek görüntü de buydu. Arkamı döndüm ve işte göz gözeydik. Babamın gözlerimin içine uzun süre bakamayışının nedenini o an daha net anladım. Annemin gözlerine bakmak, benim için aynaya bakmaktan farksızdı. Karşımda narin bedeniyle süzülen kadın, gençliğinin baharında, öldüğü yaştaki cazibesiyle gözlerimin içine, adeta kalbimin orta yerine bakıyordu.

"Bebeğim. Demek beni bulmak sana düştü, öyle mi? Bu yükü sana bıraktığım için üzgünüm. Yeterince güçlü olamadığım için beni affet, ne olur! Sana yaptığım haksızlığı düşündükçe, burada huzur bulmama imkân yok," diye adeta yalvarırcasına konuştu annem.

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Kelimeleri bir araya

getirip mantıklı bir cümle kuramıyordum bir türlü. Konuşmak yerine anneme sarıldım. Yüzümü saçlarına gömüp hıçkırarak ağlamaya başladım. Ona olan özlemimin beni bu kadar aciz kıldığını ilk kez fark ediyordum. Birine "anne" diye seslenmek, ne güzeldi. Bir kelimenin insana böylesi özel bir sevgi hissettirmesi nasıl açıklanabilirdi?

Başımı kaldırmadan, "Anne," diye fısıldadım. Varlığından emin olmak istiyordum. Hâlâ yanımda olduğunu görünce, yüksek sesle haykırdım. "Anne!"

"Üzülme, bebeğim. Ağlama, bak artık aramızdaki duvarlar yıkıldı, sen yıktın. Beni istediğin zaman, nerede bulacağını biliyorsun. Ayrılık yok artık," diyerek beni avutmaya çalıştı annem. Elimi tutup, avucunun içinde sıktı ve kalbinin üzerine götürdü. Ama ne eskiden duyduğum o çalkantılı atışların sesini işitebildim ne de hızlanan nefesinin sıcaklığını hissedebildim. Bakışlarımız birbirini bulunca, "Çok hata yaptım Nina, şimdi bedelini ödüyorum. Buna itiraz edemem, hak ettiğim bir ceza bu. Tek endişem, sen ve Pina'ya bir şey olacak olması. Yanınızda olamamak beni kahrediyor. Her şeyi ben başlattım, bitirmek de bana düşerdi," dedi annem, çaresizlikle.

"Bitireceksin, anne. Seni buradan çıkaracağım ve o lanet Enerji Kalkanları'yla Kehanet Avcıları'nın kıçını birlikte tekmeleyeceğiz," dedim, hırsla.

Annem hafifçe sesini yükselterek, "Bunlar ne biçim laflar böyle! Genç bir kadına hiç yakışmıyor, bebeğim. Tekmeleme işini annene bırak," dedi.

Aynı anda gülerek birbirimize baktık. "Çok güzel bir kız olmuşsun," dedi annem, yanağına renksiz bir gözyaşı damlası süzülürken. Onu düşünerek ağladığım geceler aklıma gelince, annem, "Gözyaşlarının rengi her yerde, her tende aynıdır bebeğim, unutma," diyerek bana sarıldı.

Hafifçe sesini yükselterek devam etti konuşmasına.

"Kalbin mantığı, mantıksızlıktır, Nina. O nedenle insan hatalarının içinde yüzüyor. Ben de kalbimin sesini bastırmak için çabaladım yıllarca, babanı sevmek için gayret ettim ama olmadı. Yüreğim çoktan başkasına sevdalanmıştı çünkü. İmkansızlığın ortasında çırpınıp duruyordum ve rüyalarım her geçen gün beni daha çok köşeye sıkıştırıyordu. Uyumamayı denediğim çok gece oldu ama uyku, her insanı yenebilir. Ben de yenildim ve sonra, uykuya teslim ettim bedenimi, sonsuz bir uykuya!" diye hüzünle anlattı annem. Sanki bana yine masal anlatıyordu, ne var ki bu masalın kahramanı kendisiydi ve diğer masallar gibi sonu mutlu bitmiyordu.

"Seni geri getirebilirim, anne. Bunun bir yolu olmalı, Usta Kemlin, olduğunu söyledi," dedim, ümitle gözlerimi kırpıştırıp. Annem, bu umudun içindeki ışığı yok sayarak, konuyu değiştirmeyi tercih etti.

"Demek Kemlin'le tanıştınız öyle mi? Seni o eğitiyor olmalı. O, en iyisidir. Ama her zaman aklında tutman gereken bir şey var Nina; öğretmenler yalnızca kapıyı açar, içeriye kendin girersin."

Daha anneme sormak istediğim yüzlerce soru vardı ama, içinde bulunduğumuz mekânın netliğini kaybetmesinden ve annemin yüzünün bulanıklaşmaya başlamasından rüyanın sona ermek üzere olduğunu anlamıştım.

"Yine geleceğim anne ve bu sefer seni de beraberimde götüreceğim," dedim, inançla. Kendimi uyanmaya hazırlamışken, tuhaf bir hisse kapıldım. Bu rüyada annemle yalnız değildik, bizi dinleyen başka kulaklar ve izleyen başka gözler vardı. Yataktan irkilerek kalktığımda, Ares sımsıkı elimi tutmuştu.

"Sen miydin? Rüyamdaki sen miydin?" dedim, telaşla.

"Hayır, Nina. Sen izin vermediğin sürece rüyalarına girmiyorum, biliyorsun," diye kendini savundu Ares. Sonra endişeyle sordu. "Ne gördün, anlatmak ister misin?" Ona

yanıt vermek yerine, "Öyleyse kim olabilir? Annemle beni kim izliyor olabilir?" diye sordum, adeta sayıklar gibi.

"Liste epey kabarık," diye güldü Ares. Sonra şakasını yersiz bulmuş gibi yüzünü buruşturdu ve konuşmasına öyle devam etti. "Ama yine de, annenin bir Rüya Bekçisi olduğunu düşünürsek, o eşiği aşabilecek çok az yetenekte kişi var."

"Aklından geçen biri mi var?" diye sordum, yüzünün şekilden şekle girmesinden şüphelenerek.

"Emin değilim. En iyisi, bir sonraki rüyanda seni benim de takip etmem," diye kestirip attı Ares. Aklındaki kişi her kimse, henüz benimle paylaşmak istemiyordu. Bunun nedeni beni korumak mıydı yoksa başka bir sebebi mi vardı, emin olmak mümkün değildi. Zaten sormama fırsat vermeden, telaşla ayağa fırladı Ares.

"Şimdi gitmem lazım, üvey annenin ve çok sevgili nişanlının peşine düşeceğim. Neden bu işin içindeler ve kimlerle ortaklaşa çalışıyorlar, öğrenmemiz lazım."

"Dikkatli ol, tamam mı?" diyerek ona sokuldum. İçimde uğursuz bir his vardı.

"Merak etme, kendimi koruyabilirim, özellikle de sefil bir Enerji Kalkanı'na karşı," diyerek içtenlikle gülümsedi, beni usulca yanağımdan öptü ve arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gitti. Kendimi bir anda yapayalnız, kimsesiz hissettim. Fakat kendime acıyacak vaktim bile yoktu. Hemen Usta Kemlin'i bulmalı ve annemi oradan çıkarmanın yolunu öğrenmeliydim.

Koridora çıktığımda, Med'le burun buruna geldim. "İyi misin?" diye sordu, ağlamaklı halime bakıp.

"Rüya evreni, sandığımdan daha karışıkmış. Usta'ya bu konuyla ilgili danışmam gerekenler var, sence onu nerede bulabilirim?" diye sordum, dudaklarımı ve boynumu aynı anda bükerek.

"İlk başta zorlanman çok normal, Nina. Yine de kendini iyi hissedeceksen söyleyeyim, sen insanların içinde en hızlı öğrenenlerden birisin. Çoğu üç gün sonra zaten vazgeçmiş oluyor. Bazılarını da uyandırmak mümkün olmuyor, sürekli rüya aleminde kalmak istiyorlar. Oysa bu işte en önemli konu, dengedir. Bu dünyada insanlığı birbirine bağlayan tek şey var Nina, o da; düş görmek. Bu konuyu neden bu kadar önemsiyoruz, şimdi anlıyor musun?" diyerek, omzuma dostça dokundu Med. Beni gerçekten umursuyor gibiydi. Sorumu samimiyetle yineledim.

"Evet, işte ben de tam bu sebeple, Usta'yı bulmayı istiyorum. Doğru yolda olduğumdan emin olmak istiyorum," dedim, küçük, şımarık bir kız çocuğu gibi kelimeleri yayarak.

"Bu kadar istiyorsan, seni Usta'yla görüştüreceğim. Elbette konseyle toplantısı bittiyse. Bugün olağandışı bir konsey toplantısı oldu. Uykusuzlar yaşadığımız olaylardan oldukça gerilmişler. Birkaç cezalandırma vakası da var galiba. Şu laneti üzerimizden atamadık gitti. Belki de insanlara yardım etmek işe yarar. Konsey de gölgelerimizi rahat bırakır," dedi, iç çekerek, sonra koluma girip beni tekrar Rüya Laboratuvarı'na yönlendirdi. Yüzündeki huzursuz bakış, bundan daha fazlasının olduğunu söylüyordu. Üstelik sanki beni o odada tutup, oyalamaya çalışıyordu.

"Med, asıl sorun, ne?" diye sordum, kaygıyla.

"Konsey, senden rahatsız. Daha doğrusu senin annenle görüşmüş olmandan. Ayrıca Ares'in bazı görevlerini senden dolayı ihmal ettiğini düşünüyorlar. Umarım, bu konuyla ilgili bir ceza olmaz. Ares, yeterince acı çekti. Bir sürgüne daha dayanamaz," dedi fısıltıyla.

"Anlayamıyorum, neden annemle görüşmem bu kadar sorun oluyor! Onun ölümünden sorumlu olanlar, Uykusuzlar, değil mi? Kendi kabahatlerini böyle mi unutmaya çalışıyorlar yoksa?" dedim öfkeyle yerimde adeta tepinerek.

"Lütfen sessiz ol, onları kızdıracaksın. Kendini düşünmüyorsan bari Ares'i düşün. Gölgesini yeniden elinden alırlarsa ve onu başka bir diyara sürerlerse, ne yaparsın?" diye sordu, dişlerini sıkarak. Sanırım beni düşüncesizlikle suçluyordu. Sakinleşmeye çabaladım ama bu çok zordu. Söz konusu annem olunca, sinirlerime hakim olamıyordum.

Yüreğim öylesine kızgınlıkla doluydu ki, içimde yaşayan bir alev topu vardı sanki. Usta Kemlin yanımıza geldiğinde, hâlâ dudağımı kemirerek kendimi zaptetmeye çalışıyordum. Hayatımla ilgili kararları başkalarının almasına müsaade edeceğimi sanıyorlarsa, yanılıyorlardı. Benim için rüzgarın nereden estiğinin bir önemi yoktu, dümeni bırakmayı asla düşünmüyordum çünkü.

Usta, "Pekala, Ares'i Konsey'in elinden kurtarmak için tek bir şansın var, Nina," diyerek hemen konuya girdi. Yüzü allak bullak olmuştu. Gergin bir görüşme olduğu açıktı.

"Tek bir rüya ile hem anneni kurtaracaksın hem de Ares'i. Peki bunu başarabileceğine inanıyor musun?" diye sordu. Lafı uzatmaya hiç niyeti yoktu. Kendimden emin bir şekilde başımı salladım.

"Bu rüyada yalnız olmayacaksın, hem Ares hem Pina, seninle olacak. Ben monitör başında kalıp, senin zihin hareketlerini kontrol edeceğim. Gerekirse Med de rüyaya girebilir. Başka şansımız olmayabilir, Nina. Kendini böyle bir göreve hazır hissediyor musun?" diye sordu, gözlerimin içine sorgularcasına bakarak.

"Görev ne?" diye sordum, sesimin titremesine engel olamadan.

"Biraz önce Ares'ten haber geldi. Lusiyan ve Yasmin, tahmin ettiğimiz gibi eski âşıklar ve bu işte Kehanet Avcıları'na yardım ediyorlar. Aradıkları kehanetin kimde olduğundan ne onlar emin, ne de biz! İşte senin rüyan bunun üzerine olacak. O kehaneti bulacaksın, annen de rüyandan gereksiz

bakışları uzak tutmak için sana yardım edecek."

"İyi ama bu samanlıkta iğne aramaya benziyor. Kimin kehaneti olduğunu bilmeden bir bilgiyi nasıl arayabilirim? Üstelik ben çok sık kâbus görürüm. Hangi rüyamın içinde hangi bilgiyi aramalıyım, hiçbir fikrim yok," dedim. Dehşete kapılmış gibi, yerimde sağa sola yürüyüp duruyordum. Usta öfkeyle beni kolumdan yakaladı ve alev alev yanan gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Saf olma, Nina. Hayaletlere inanmazsan, hayaletlerden korkmazsın. Kâbus denen saçmalıkla vakit kaybedemeyiz. Rüyalar, kendi gerçeğinizi görebileceğiniz aynalar gibidirler. Saklı benliğinizi yansıtırlar. Tanıdığım en iyi Rüya Bekçisi'nin kızından neler duyuyorum! Biraz kendi gücünün farkına var, lütfen. Çocuk gibi davranmayı da bırak artık," diye azarladı beni.

Sözleri canımı sıkmıştı. "Ne yapmam gerek, onu söyleyin," dedim, lafı uzatmadan.

"Bu konuda Ares ve Pina ile birlikte çalışacaksın. Rüyaya geçmeden ne görmen gerektiğini ya da gözünü nerede açman gerektiğini bileceksin. Yalnız dikkat etmeni istediğim bir şey var, gölgeyi reddeden, ya kendini ya da ışığı reddetmiş olur. İkisinden birinin yokluğu, gölgeyi de ortadan kaldırır. Bir Uykusuz'la birlikteyken ve arkadaşlık kurarken bunu aklında tutmalısın, anladın mı?" diye sordu Usta, şefkatle yüzümü süzerken. Anladığımı söyleyemezdim ama bunu ona itiraf etmek de istemiyordum. Zaten beni yeterince küçümsüyor gibiydi.

"Dikkat ederim," dedim kısaca. O esnada koridorda, nefes nefese kalmış Pina'yı gördüm. Ares'in kapıdan girmesiyle, takım tamamlanmış oldu. Usta merakla bakışlarını ona yöneltti.

"Başka bir şey öğrenebildin mi?"

"Yasmin, kehanetin Nina'nın zihninde olduğundan emin.

Bunun için Lusiyan'ı onun hayatına sokmuş. Anlaşılan evlendiklerinde, onlarla yaşamasını isteyecekmiş. Lusiyan'ın bu işi tek başına halledemeyeceğini çabuk fark etmiş. Daha doğrusu Lusiyan'ın Nina'ya karşı zaafı olduğunu sezmiş," dedi, ağzını buruşturup. Onu bir hamlede öldürmeyi istediğini karanlık bakışından kolayca anlayabiliyordum.

"Öyleyse Pina'yı henüz bilmiyorlar," dedi, Usta keyifle.

"Sanmıyorum. Nina da Pina'nın kim olduğunu bilmediği için, bu sır olarak kalmayı başarmış. Pina, dış görünüş olarak sıradan bir insana çok benziyor. Sırrımız güvende gözüküyor," dedi Ares, ciddiyetle.

"Bu iyi işte. Bu kozu iyi değerlendirmeliyiz ve onların meraklı bakışlarını Pina'dan uzak tutmalıyız. Bırakalım gözleri Nina'da olsun. Hedef şaşırtmak her zaman iyidir," diyerek neşeyle sırıttı Kemlin.

"Şimdi hemen bir rüya taktiği kurmalıyız. Konsey bize sadece bir günlük süre verdi. Bu sürenin sonunda kesilecek cezalara ben bile engel olamam. Zira benim de gölgem tehlikede. O yüzden, hata yapmayın. Kehaneti bulun ve kimseyi riske atmadan rüyadan çıkın. Anlaşıldı mı?" diye sordu, emreder gibi hepimizin yüzünü tek tek inceleyerek. Ben hariç, kimsenin aklından itiraz etmek geçmiyordu sanırım. Fakat ben de, Ares'in suskunluğunu görünce, çenemi tutmam gerektiğini düşündüm ve başımı itaat eder gibi öne eğdim.

Usta yanımızdan ayrılırken, yanıma sokuldu ve kulağıma, "Sırrımızı unutma, anneni geri getirme planından Ares'in ve Pina'nın haberi olmayacak," diye fısıldadı. Bu arzumu kendime saklayabileceğimden emin değildim, özellikle de rüyamda ama yine de, onu sessizce onayladım. Usta güçsüz adımlarla uzaklaşırken, kendimi onun yaşını düşünürken buldum. Uykusuzlar hayata defalarca geldiğine göre, yaşları değişiyor muydu? Ya da her yeni yaşam, yeni

bir başlangıç mı sayılıyordu? Bu konu kafamı en çok meşgul eden konulardan biriydi doğrusu.

Ares, Usta'nın adımlarına takılı kalan bakışlarımdan ne düşündüğümü sezmiş gibi, "Bizler için durum siz insanlarda olduğu gibi değil, Nina. Herkes doğum tarihini bilir ama kimse bilinç tarihini bilmez. Bizler hayata bilincimizin berraklaştığı yaşta başladığımıza inanırız. O nedenle Uykusuzlar, doğdukları an gölgelerini bulup bilinçlenir ve eski hatıralarına, bedenlerine kavuşurlar. Bizlerin bebekliği ya da çocukluğu yoktur. Her birimiz bilincin tam olarak açıldığı yaşta başlarız hayatımıza," diye açıkladı durumu. Fakat bu sözleri kafamı daha çok karıştırmaktan başka işe yaramamıştı.

"Yani yeniden doğduğunuzda, aradaki kayıp üç yılın nedeni o mu?" diye sordum, merakla.

"Evet, bazen daha uzun da sürebilir bu arayış," diye onayladı Ares.

"Tarihte birçok şeye tanıklık etmiş olmalısın. İnsanlık epey yol katetti ne de olsa. Sence en büyük buluş hangisi?" diye sordum, sabırsızlıkla. Bu konu beni adeta büyülüyordu.

"İnsanlığın aldığı yolu azımsayacak değilim ama şunu bilmeni isterim ki, sizler hayatla tango yapıyorsunuz sanki. Bir ileri iki geri oluyor hep adımlarınız," diyerek iç çekti. Sonra hınzır bir gülüşle ekledi. "Seni hayal kırıklığına uğratacağım belki ama, bence insanlığın en iyi buluşu sıfırı rakam olarak bulmaları oldu." Doğrusu duymayı en son beklediğim şey buydu. Bunun nasıl bir önemli olabilirdi ki?

"Modern bilim, sıfırın rakamsal olarak icadıyla şaha kalktı, bunu o günleri görmüş ustalarımın sözleriyle sana rahatlıkla söyleyebilirim. Rakamlar bulunduktan sonra, sıfırın bulunması için Hindistan'ın 3000 yıldan fazla beklediğini biliyor muydun? Bu bile, konunun önemini sana açıklar sanırım."

"Evet, bu çok ilginç..." dedim, düşünceli bir halde. Onu bu konularda konuşmaya hevesli bulmuşken, bir soru daha sordum. "Peki, en kötü icadımız?"

"Buna vereceğim yanıt objektif olmayabilir. Çünkü bizleri en çok etkileyen ve insanlarla aramıza gerçek düşmanlığı sokan, atom bombası oldu," dedi, dertli bir iç geçirmeyle. Kendimi birden bu icadın mucidini savunurken buldum.

"Ama Einstein bu icadının böyle kötüye kullanılacağını bilmiyordu. O, insanlık için çabalıyordu yalnızca."

"Kişilerin bir önemi olmadığını neden görmüyorsun, Nina. Mühim olan, insanların bulunan bir icadı nasıl kullanmayı seçtikleri. Tamamen tercih meselesi. Kendi türünü, ortada ölümcül bir tehlike yokken, öldürmeyi seçen sizlersiniz. Ayrıca atom bombasını etkisiz hale getirecek başka bir icat bulunamaz mıydı? Ne dersin?" diye sordu, mahcup bir tavırla. Sanki bizim adımıza o utanıyordu bu ayıptan.

"İnsanların tek arzusu mutlu olmak, oysa," dedim buruk bir gülümsemeyle. Sözlerime konunun başından beri bizi dikkatle dinleyen Med, yanıt verdi.

"Bana insanların tek derdi, sahip olmak gibi geliyor. Dünyaya, içindeki tüm canlılara, tabiata, evrendeki her bir gezegene, içinde soluk alıp veren ne varsa, hatta tüm maddelere... Bunun sonu yok, sürekli istiyorsunuz. Ve onca şeye sahipken, doymak bilmiyor, yeniden ve iştahla istiyorsunuz. Lütfen, kusura bakma ama insanları anlamamız çok zor," dedi Med, karamsar bir bakışla etrafı göstererek.

"Merak etmeyin, biz insanlar da ne kendimizi ne de etrafta olup bitenleri anlıyoruz zaten. En büyük mutsuzluk sebebimiz de bu."

Pina da sözlerime kayıtsız kalamamıştı. "İçinizdeki boşluk duygusunu baskılamak için, kendinizi gereksiz tutku ve hırslarla, inanışlarla dolduruyorsunuz. Oysa bir insan ancak insani yanını geliştirerek bu boşluğu doldurmayı

başarabilir. Ben Med kadar umutsuz değilim. Birçok insan, artık durumun farkında ve uyanıyorlar. Gerçek hayatın nerede yaşandığını biliyorlar. İnsan ruhani evrimini en geç tamamlayan varlık olacak belki de, ne dersiniz?" diye sordu içtenlikle.

"Öyle olmasını umalım. Çünkü bu savaşı onlar için veriyoruz. Her ne kadar onların haberi olmayacaksa da!" diyerek konuyu sonlandırdı Ares. "Şimdi konumuza dönelim, Nina'nın rüyasını ustalıkla tasarlamalıyız.

Med'in havaya kalkan kaşını fark edince, Ares ona döndü ve sordu. "Bir sorun mu var, Med?"

"Aslında sadece meraktan soruyorum. Sizce tehlikede olan insanlık değil de, diğer ırklar yani bizler olsaydık ve insanlar bunu bilselerdi; bizi kurtarmak için parmaklarını kaldırırlar mıydı? Yoksa arkalarını yaslanıp keyifle olacakları mı izlerlerdi?"

Sorusu havada, kocaman bir balon gibi asılı kaldı. Kimse bu sorunun kesin yanıtını veremiyordu. İnsan, güvenilmez bir varlıktı. Maalesef bu genellemeye ben de dahildim. Med, istediği yanıtı almış gibi, kollarını birleştirip bedenine sardı ve ukala bir bakışla gözlerini bana çevirdi.

"Umarım bu çabamıza değer," diye söylendi.

Ares, onun bu tuhaf çıkışından hiç hoşlanmamıştı. Bedeni bir yay gibi gerilmişti. Med'e sert bir bakış fırlatıp, susmasını işaret etti. Med, teslim olmuş gibi bedenine sarılı ellerini iki yana açtı ve "Tamam, tamam. Zaten bu işten madalya beklediğim falan yok. Sadece insanlar için çabalamanın boşa kürek çekmek olduğuna inanıyorum. Şimdi değilse, birkaç yüzyıl sonra zaten kendi sonlarını hazırlayacaklar. Bırakalım da kaderlerini yaşasınlar," dedi, hırsla yüzünü ekşitip. Bu kızın derdi neydi? Birden huyu değişmişti sanki. Yüzünde o âna dek hiç görmediğim zalim bir bakış belirdi. Merhametten yoksun, içindeki isyana boğun eğmeye hazır

bir bakış! Yıllar önce böyle bir bakışı, kendi gözlerimde yakalamıştım. Babamın beni yatılı okula yazdırdığını öğrendiğim ilk an, aynada kendi gözlerimle buluşmuştum ve o an, çocukluğumun geride kaldığını kendi bakışlarımda hissetmiştim. Nefret duygusunun ruhuma ilk sızışıydı bu. Med'in küçük, çekik gözlerinde gördüğüm karmaşık hisler, çocuklukla yetişkinlik arasına sıkışıp kalmış bir ruhun çırpınışını anımsattı bana. Aslında belki de, genel olarak Uykusuzlar böyle bir ırktı. Çocukluklarını yitirmemiş yetişkinler... Her insanın hayali değil miydi bu? Asla gerçek olamayacak bir ütopyanın yansımasıydı, Uykusuzlar...

Ares nazikçe onun elini tuttu, anlayışla yüzüne baktı. "Med, bu konuda kalbinin kırıldığını biliyorum ama aşkımız her zaman karşılık bulacak diye bir şey yok. İnsanların bizler gibi sadık olmalarını bekleyemeyiz. Onların hayatı çok kısa, gençlikleri ise daha da kısa. Farklı zevkler aradıkları için onları suçlayamayız. Bu konuyu, kişisel husumetlerimizden ayrı tutmak zorundayız," dedi. Demek sorun buydu, eski bir aşk hikâyesi. Bizim Med, bir insan erkeğe âşık olmuştu ve terk edilmişti.

"Haklısın, özür dilerim. Sen ne dersen, onu yapacağım," dedi Med, kararlılıkla. Sonra da izin isteyerek yanımızdan ayrıldı. Sanırım bu konu onu fazlasıyla etkiliyordu. Belki de biraz dertleşmek iyi gelirdi. Arkasından gitmek üzereyken, Ares, "Bırak biraz yalnız kalsın. Bu ona iyi gelir. Şu an seninle konuşmak yalnızca yarasını daha çok deşer," diyerek beni uyardı.

"Eski bir aşk hikâyesi, değil mi?" diye sordum tahminimi doğrulatmak için.

"Evet ama sonu pek iyi bitmedi. Bir Succubus için Med'i terk etti."

"Kendini hâlâ toplayamamış, sonuçta dünyada tek terk edilen kadın o değil," dedim, nedense alınganlık göstererek.

"Sanırım yanlış anladın. Adam onu ölüme terk etti. Onu bir cadı gibi yakmalarına izin verdi, Succubus'u kurtarmak için ateşe Med'i attı." Demek Med'in yanağındaki o izin nedeni buydu.

"Ben, ben bilmiyordum. Çok özür dilerim. Peki nasıl kurtuldu?" dedim, kalbim sıkışarak. Ne kadar patavatsızdım böyle.

"Yanan gölgesiydi, bedeni kurtulmayı başarmıştı. Ama gölgesinin iyileşmesi için seksen yıl toprağın altında bekledi ve intikam yeminleri etti. Ama bedeniyle bütünleştiği zaman, sevdiği adam çoktan ölmüştü. Ne zaman aynaya bakıp, yüzündeki o izi görse, yıllar öncesine dönüyor sanki."

Pina, arkadaşının acısına ortak olmak ister gibi, gözlerini yumdu. "Sanırım tüm bunlardan daha beter bir şey varsa, o da, hâlâ o adamı deliler gibi seviyor olması." Yüzünü bir öfke bulutu kaplamıştı. Ondan sıyrılmak için, kafasını iki yana salladı ve Ares'e seslendi.

"Eskileri konuşmanın kimseye bir faydası yok. Bu konu herkes için zor. Artık işimize dönelim mi?" diye önerdi.

Ares, bu fikri alkışlayarak onayladı. "Aslında o kadar da zor değil. Her şeyi adım adım planlarsak, zevkli bile olabilir," dedi, bana umut vermek için.

Pina da onun heyecanına ortak olmak ister gibi, ellerini ovuşturdu. "O uyuz Enerji Kalkanları ve Kehanet Avcıları'na dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim. Bizi atlatamayacaklarını öğrensinler ve bunu bir daha asla unutmasınlar!"

Keşke ben de onlar kadar heyecanlı olsaydım ama benim içimde yalnızca endişe vardı. Üstelik Ares'e fark ettirmeden rüyama annemi dahil etmeyi nasıl başaracağım konusunda fikrim de yoktu. Bu konuyu düşündükçe mideme ağrılar giriyordu. Bunu mümkün olduğunca düşünmemeliydim.

"Kehaneti öğrendiğimiz zaman ne olacak? Yani diyelim ki, bir adım öne geçtik ama değişen ne olacak?" diye sor-

dum aniden aklımdaki kaygıyı farklı yöne çekmek için.

Ares, gözlerini bir süre havaya dikip, biraz düşündü, sonra aradığı yanıtı havada bulmuş gibi, parmağını şıklattı. "Süreci tersine çevireceğiz. Kehanetin ne olduğunu bilirsek, olmasını engellemek mümkün olur. Ya da tam tersi, bir an evvel olmasını sağlamak. Bu, kehanetin ne olduğuna bağlı."

"Ya engel olunamayacak bir şeyse?" diye geveledim, kendi kendime. Ares bu sayıklamamı duymadı. Zihni yaratılması gereken rüya evreniyle doluydu. Pina'yla kafa kafaya vermiş, hararetli bir tartışmayla rüyanın sınırlarını çizmeye çalışıyorlardı.

"Herkesin kolaylıkla giremeyeceği bir yer seçmeliyiz," diye önerdi Pina. "Öyle bir yer olmalı ki, Kehanet Avcıları ya da Enerji Kalkanları oraya girmekte tereddüt etsin," dedi. Ares, bu fikri sevdiğini belli etmek için göz kırptı ve ekledi. "Ama Nina'nın orada olması hiç şüphe çekmesin. Bu, bize zaman kazandırır. Nasıl olsa, birkaç dakika içinde, neler döndüğünü hissedecekler. Önemli olan, kendimize ait bir zaman dilimi yaratmak."

"Bu çok kısa bir zaman, değil mi? Birkaç dakikada neyi halledebilirim ki?" diye sordum, tedirginlikle.

"Rüyadaki birkaç dakikayı nasıl kullandığına göre değişir. Unutma bazen tek bir rüyada on yıllık yaşamını görürsün. Rüyalardaki zamanı, gerçeklikle karıştırma," diyerek beni rahatlatmayı denedi Ares. Yine de bu konuyu pek anladığım söylenemezdi. Gözlerimi sağa sola devirip, düşünürken, Pina söze girdi.

"Başlangıç için bir zaman seç Nina, sonra da hangi zamanda bitireceğine karar ver. Mesela sence bu kehaneti hangi yılın içinde, hangi duygunla gizlemiş olabilirsin? Bu iyi bir çıkış noktası olabilir."

"İyi de, ya kehanet benim zihnimde değilse?" diye itiraz ettim. Mideme kramp girmişti. Zaten bu zamanlama konu-

su da fazlasıyla sinirlerimi germişti, çünkü annemi rüyama çağırmanın en iyi yolu, çocukluğuma dönmek olacaktı. Hatırlamaktan en hoşlanmadığım zamanlar bunlardı.

Psikoloğumun çocukluğumun girilmedik sokağını, deşilmedik duygusunu bıraktığını da sanmıyordum ayrıca. Eğer oralarda bir kehanetin izi olsaydı, bunca eşelenmenin arasında bunu fark ederdik. İnsanların unutmak gibi bir armağana sahip oldukları söylenir, oysa ben hatırlamak gibi bir lanete sahibim. Canımı yakan her anımı ilk günkü tazeliğiyle korumak gibi bir huyum var! Dünyadaki çoğu insanın belleksizlikten yakındığı çağımızda, benim gibi safların da hâlâ var olması, ancak bahtsızlıkla açıklanabilir herhalde.

Düşüncelerimin bütünlüğü, "Nina, beni dinliyor musun?" diye soran Pina'nın kaygılı sesiyle bölündü. Dalgın bir hareketle başımı ona çevirdim. Dikkatimi yeniden topladım. "Lütfen, devam et."

"Yasmin, kehanetin sende olduğundan emin, ama değilse de, kimde olduğunu öğrenebilecek tek kişi yine sensin. İçimizde rüyaları aynalayabilen sadece sen varsın. Bu kehanete sahip olan kişinin rüyasına girebilirsin. Seninle birlikte biz de tabii."

"Bu şekilde söyleyince kendimi hırsız gibi hissediyorum ama," diye çıkıştım.

"Bunu keyiften yapmıyorsun ya!" dedi Pina, bir hukuk adamının ciddiyetiyle.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Söyle kimsin sen?
Sonsuza dek kötülüğü isteyen
ama sonsuza dek iyilik yapan
bu gücün bir parçasıyım."

Goethe

Kendimi çocukken yaşadığımız, iki katlı, büyük bahçeli evde buluyorum. Gözlerim bahçenin ortasındaki süs havuzuna takılıyor. Böyle bir havuzu hiç hatırlamıyorum, belki de ben büyürken babam onu yıktı ve yerine şimdilerde kullandığı yüzme havuzunu yaptı. Evin bir salon büyüklüğündeki arka balkonundayım. Annem ve babamlayım fakat onlar benim orada olduğumun, onları dinlediğimin farkında olamayacak kadar öfkeliler. Babam elindeki bir kâğıdı annemin yüzüne savurup duruyor. "Demek doğruymuş, bir başkasıyla yatıp kalkıyorsun. Ondan bir de piç peydahlamışsın. Öldüreceğim onu, anlıyor musun? Hem de senin gözlerinin önünde, piçinle birlikte boğazını kesip bu aşk mektubunu ona yedireceğim. Bana hemen o adi herifin yerini söyleyeceksin," diyor. Balkonun köşesinde, korkuluklara uzanan asmanın yanında duruyorum.

Annem, rüzgarın karşısında direnemeyen bir yaprak gibi titriyor, sabah mahmurluğunu hâlâ üzerinden atamamış sanki. Bakışları kederle iki yanına savruluyor, bir çare arıyor. İşte o anda, balkonun asma yapraklarıyla sarmalanmış demir korkuluklara değiyor ürkek bakışları, bir umut

kıpırtısı gelip yerleşiyor dudak kıvrımına; hafifçe gülümsüyor, alay edercesine omuzlarını silkiyor. Hiç tereddüt etmeden, ince, biçimli bacağının birini korkuluklardan sarkıtıyor. Geceliğinin altında bacaklarının pürüzsüz beyazlığı ortaya çıkıyor. Kısacık bir an, arkasına dönüp babama bakıyor. Susuyor ama gözlerinde yanan ateş, kalbindeki nefreti babamın suratına bir tokat gibi vuruyor. Babam adeta şoka girmiş gibi, olduğu yerden sadece bakıyor, dudakları aralanıyor fakat kelimeleri kendi ağzında yuvarlanıp, diline çarpıyor. Annem, diğer bacağını da çevik bir hareketle ötekinin yanına çekiyor, bedeni bir an boşlukta asılı kalacak gibi olsa da, hızla toprağa, aşağıya, sonsuzluğa düşüyor, annem bir yıldız gibi kayıyor... "Pat" diye bir ses işitiyoruz sadece. İçinde bulunduğumuz sessizliği, hırçın bir çığlık gibi parçalayan "pat" sesi oluyor. Annemin bedeninin sert zemine çarparken çıkardığı bu ses, önce kulaklarımın içine sızıyor sonra oradan beynime, en son da kalbime ulaşıyor. Anlıyorum; annem artık yok... O an, babama bakıyorum ve gözlerimiz kenetleniyor. Babamın yıllarca neden gözlerimin içine bakamadığını artık biliyorum! Bu anı hatırlayacağımdan ve belki de gözlerimde gördükleriyle kendinden nefret edeceğinden korkuyordu. Kendini affetmek, hayatına devam etmek için benden uzak durmak zorundaydı.

Babamın korkudan, acıdan sapsarı olmuş teninin içinde, gittikçe rengini yitiren koyu kahve gözlerine çatık kaşlarımla bakıyorum ve tek bir söz söylemeden merdivenlere koşuyorum. Annemin yanına, arka bahçeye inmem bir dakika bile sürmüyor. Koşarken dağılan saçlarımı toplarken ıslak yanaklarımı fark ediyorum. İlk kez sessizce ağlamayı böyle öğreniyorum. Annemin başının altından, toprağa değen saçlarının arasından koyu kırmızı bir sıvı akıyor. Toprak, kahverengi çatlaklarının içine dolan kanla, köpürüyor. Annem yarı açık gözlerini kırpıştırıyor, ağzının kenarına bula-

şan kırmızılığa aldırmadan konuşmaya çabalıyor. Bense, en sevdiği beyaz, ipek geceliğinin kirlendiğinin farkında olup olmadığını düşünüyorum yalnızca. Birden elime uzanıyor annemin soğuk eli, bir yumruk yaptığı sağ elinin içindeki kâğıdı gösteriyor. Bir top gibi yuvarlanmış kâğıda bakıyorum. Annem zorlukla çıkardığı, hırıltılı bir sesle, "Oku ve kâğıdı yut," diyor bana.

Eli birden, kendiliğinden açılıveriyor, kafası iyice geriye düşerken, bana son bir kez gülümsüyor. Yerde iki büklüm kıvrılmış bedenine bakarken, evdeki kuklalarım geliyor aklıma. Ben iplerini bırakınca, onlar da tıpkı böyle kıvrılıyorlar çünkü. "Peki, annemin iplerini kim bıraktı?" diye soruyorum kendime.

Babamın telaşlı ayak seslerini duyunca, annemin açık avucundaki kâğıdı açıp okuyorum.

Buruşuk kâğıtta, oldukça okunaklı bir el yazısıyla, "Bir başlangıç varsa eğer insanların yüreğindedir, bir son varsa eğer, aynanın tersindedir. Rüya, yalancıya yalanı, dürüste doğruyu söyler. Kendi kalbini bilen, rüyasının manasını da öyle bilir," yazıyor. Kâğıdın arkasında da Pina'nın kaldığı yurdun adresi var. Bizim eve oldukça yakın bir yurt...

Kâğıtta yazan sözlerden hiçbir şey anlamıyorum. Bir kere daha hızlıca okuyup kâğıdı üçe bölüyorum ve ağzıma tıkıştırıyorum. Gözlerim annemin hareketsiz bedenine kilitlenmiş, hıçkırıklarla ağlarken kâğıdı yutmakta zorlanıyorum. Güç de olsa, anneme verdiğim sözü tutmayı başarıyorum.

Beş yaşımdan beklenmeyecek bir sesle haykırıyorum. Annemin cansız vücuduna sarılan babama bakıyorum ve acımın hiddetinden kurtulmak için, bahçedeki nar ağacına bir tekme savuruyorum. Ancak o an, ayağımda terlik olmadığını fark ediyorum. Sağ ayağımın başparmağındaki tırnak ters dönüyor ve kırılıyor. Tırnağımı kaybedişimin sırrı da böylece aydınlanıyor. Etimdeki acıyı, kalbimdeki susturuyor.

Bahçenin görüntüsü birden bulanıklaşırken sonra yeniden belirginleşiyor ya da bana öyle geliyor. Annemin yanaklarına renk geliyor ve hızla yerinden doğruluyor. Şaşkınlıkla ona bakarken, onu rüyama çağırmayı başardığımı anlıyorum. Fakat bunca zaman, annemin ölümüne şahit olduğumu ve Pina'nın varlığını duyduğum halde nasıl unuttuğumu bir türlü anlamlandıramıyorum. Neden her şeyi babamın bana anlattığı şekliyle hatırlıyorum? Annemin isyankâr bakışları sorumu yanıtlıyor aslında.

"Rüyalar değiştirilebiliyorsa, onlar aracılığıyla insanların zihnindeki gerçeklik de değiştirilebilir. Gerçekle hayali birbirine karıştırıp, sonra en az acı veren gerçekliği bir insana seçtirebilirsin," diyor annem. Sonra kederle ekliyor. "İnsan kendine acı veren şeyleri bilinçaltına kolaylıkla süpürebilir. Ama halının altına süpürülen tozlar gibi, onlar da bir gün mutlaka saklandıkları yerden çıkar."

Anneme özlemle sarılıyorum. "Neden intihar ettin? Neden kalıp babamla yüzleşmeyi seçmedin?" diye sitem ediyorum anneme, burnumu uzun boynunun altına sokarak. Ben çocukluğumun üzerine sinmiş kokusunu içime çekerken, annem, "Bilmiyordum. Tuzak olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyor.

"Sen neden söz ediyorsun? Ne tuzağı?" diye soruyorum, kendimi hafifçe geri çekerek.

"Bazı şeyler farklıydı, bir gün önceyle aynı değildi, mesela süs havuzu... Bizim süs havuzumuz yoktu ki," diyor annem, hastalıklı birinin ateşli sayıklamalarına benzer bir iniltiyle. Sonra gözlerimin içine bakarak ekliyor, "Ben, rüyada olduğumu sanmıştım. Bunları rüya işareti olarak yorumlamıştım. Balkondan atladığımda uyanacağımı sanıyordum, bebeğim, anlıyor musun?"

Anlıyordum... Ama bunu kim yapmış olabilirdi? Annem düşünmeme fırsat vermeden hızla konuşuyor. "Kehaneti

hâlâ hatırlıyor olman inanılmaz. Onu bir başkasının rüyasında okuyup not almıştım. O, bize ait bir bilgi değil, Nina. Onu korumak zorundayız," diyor. Sonra birden, kaşlarını çatıp etrafı gözlüyor.

"Sanırım bunu söylemek için çok geç kaldım, zaten izleniyorsun," diyor, hoşnutsuz bir iç çekişle. İçimden bir ses, annemin artık Uykusuzlar'a güvenmediğini söylüyor.

Ares ve Pina, annemin bu sözüyle ortaya çıkıyorlar. Belli ki artık gizlenmenin gereği yok. Herkes kartlarını açık oynayacak. Pina, anneme içi titreyerek bakıyor. Annemin onu korumak için ölümü seçmiş olması, ikimiz için de yeni bir bilgi. Fakat annem, Pina'yı tanıyor mu, onun uğruna ölüme koştuğu oğlu olduğunun bilincinde mi, emin olamıyorum. İkisi kaçamak bakışlarla birbirlerini süzüyorlar sadece. Ben de patavatsızlık yapıp, bir şeyler söylemek istemiyorum. İçimi hafif bir kıskançlık yokluyor ama neyse ki bu çok sürmüyor.

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye soruyorum. Ares'in öfkeli bakışları yüzümde geziniyor. Usta bir yalancı gibi, soğukkanlılıkla, "Hey, annemi bilerek çağırmadım," diyorum.

Ares'in yüzündeki ciddiyet kaybolmuyor, hatta tüm kaslarının gerildiğini görebiliyorum. Pina'nın ellerini yumruk yapıp, bir ayağını öne almasından, yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Ve o an, nar ağacının heybetli gölgesinin arasından sıyrılan, Lusiyan'ı ve yanındaki üç adamı görüyorum. Bakışlarındaki karanlık, başımızın fena halde dertte olduğunun habercisi. Ortalığı toza dumana katan bir kavga çıkıyor. Dörde iki... Pek adil bir dövüş değil ama buradaki kimsenin bunu düşündüğü yok!

Ares ve Pina, sırt sırta birbirlerini kollayarak dövüşüyorlar. Bu konuda oldukça eğitimli oldukları ve ilk kavgalarının bu olmadığı belli. Karşılarındaki adamlar, kana susamış gibi bir an bile nefes almadan yumruklarını savuruyorlar.

Pina, iki Enerji Kalkanı'nın aynı anda midesine savurdukları sert tekmeyle iki büklüm oluyor. Ağzından kan geliyor. Annem, onun savruluşuyla küçük bir çığlığı koyuveriyor. Biliyor! Onun kim olduğunun kesinlikle farkında.

"Onlara yardım etmeliyiz," diyorum, daha fazla dayanamayacaklarını düşünüp. Yerden bulduğum kalın bir dal parçasını kapıyorum ve Lusiyan'ın sırtına vuruyorum. Böylece Ares, küçük bir soluğu içine çekecek zamanı kazanıyor. Elimdeki dalı hiç durmadan Lusiyan'a doğru savuruyorum ama dirseğiyle yüzünü koruyor ve oldukça dayanıklı... Tam bir darbe daha vurmaya hazırlanırken, belime dolanan iki elle ayağım yerden kesiliyor. Yüzünü göremediğim biri, beni geri geri sürüklüyor. Belimdeki ellerini öyle sıkı dolamış ki, midem altüst oluyor, kusacak gibi oluyorum. Ares'le göz göze geliyoruz. Yardımıma koşmak için, adamlardan birinin kasıklarına sağlam bir tekme geçiriyor fakat birkaç adım atmasıyla, önünü bir başkasının kesmesi bir oluyor. Kendimi uyandırmaya çabalıyorum ama olmuyor. Bir uçurum hayal etmeye çabalıyorum, Kemlin'e sesimi duyurmayı deniyorum, nafile... Belime dolanan eller, dikkatimi dağıtıyor. Beni evin içine sokmayı başarıyor ve sahne tamamen değişiyor. Burayı tanımıyorum. Soğuk, sevimsiz bir odadayım. Duvarları siyaha boyanmış, oldukça zevksiz birkaç parça eşyayla döşenmiş, küçük bir oda, bu. Adam beni ahşap bir sandalyeye oturtuyor ve kollarımı sandalyenin arkasına gelecek şekilde, gergin tutuyor. Kaslarım ağrıyor ama sesimi çıkarmıyorum.

"Merhaba tatlım, sonunda kavuştuk," diyor bir kadın sesi. Bir anlık tereddütten sonra, sesin sahibesini tanıyorum: Yasmin

Dolgun göğüslerinin yarısını dışarıda bırakan, dar siyah elbisesiyle, karşımdaki koltukta bacak bacak üstüne atmış, beni süzüyor. Sürekli salladığı, üstteki sağ bacağı ve ayağın-

daki pembe, sivri topuklu ayakkabılarıyla birleşip, dikkatimi dağıtıyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum, adeta tıslar gibi.

"Sana uslu bir kız olmayı bir türlü öğretemedim. Demek kaldığın yurtta da sana istediğim eğitimi veremediler. Oysa ne kadar özenle seçmiştim o okulu," diyor, uzun diliyle dudaklarını ıslatarak. Gözlerini kısarak bana bakıyor, sanırım bu bakışının beni korkutacağını düşünüyor. Oysa ona karşı hissettiğim tek şey, öfke...

"Nişanlını da terk etmişsin. Bu zamanda, böyle iyi bir damat adayını nereden bulacaksın, hayatım? Sana onun yatakta da usta olduğunun garantisini verebilirim. Onu bu konuda bizzat eğittim," diyor, şuh kahkahası odayı doldururken.

"Midemi bulandırıyorsun," diyorum, beni tutan kollardan kurtulmaya çalışırken.

Yasmin, birden ayağa fırlıyor. Yırtmacından sıyrılan bacağıyla oturduğum sandalyeye bir tekme vuruyor ama bu beni düşürmeye yetmiyor. Sandalyenin kollarından destek alıp bana doğru eğiliyor, göz göze geliyoruz. Bakışlarının içindeki nefreti görmememin imkânı yok. Gözlerimin içine bakarak, genizden gelen tok bir sesle konuşuyor.

"Kimin için hayatını tehlikeye attığını bir düşün. Aşağılık bir Uykusuz için mi, yoksa kendine bile bakmaktan aciz olan, ölümlü baban için mi? İnan bana, sadece insanlar değil, Uykusuzlar da unutulmaz bir sonu hak ediyor. Tüm bu türleri tanıyacak kadar uzun bir ömrüm oldu, Nina. İnsanların bacak arasındaki bir delik için yapamayacakları çılgınlık yoktur. Uykuşuzlar'sa insan kadınlara âşık olmaya başladıklarından beri iflah olmadılar. Bu aşk, onların sonunu getirecek, kendi lanetlerinde boğulacaklar ve buna kimse üzülmeyecek," diyor, ağzından tükürükler saçarak.

Yüzümü buruşturup, kafamı çeviriyorum. Eliyle çenemden tutup, gözlerimi yeniden buluyor.

"Sana bir şans vereceğim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama her zaman bana karşı nazik olduğun için, olabilir. Hemcinslerime karşı daha nazik olduğumu da bilmelisin. İlk ve son kez soruyorum, kehanet kime ait?"

Kehaneti değil de, kehanetin kime ait olduğunu sorması bana tuhaf geliyor ama sessizliği koruyorum.

"Canını yakmak istemiyorum, Nina. Tek bir işaretimle, senin enerjini bir çırpıda çekecek bir adamla aynı odadasın. Yerinde olsam, şansımı zorlamazdım," diyerek yanağımı okşuyor.

"Beni tanıdığına göre, ölmeyi umursamadığımı da bilirsin," diyerek meydan okuyorum ona.

"Bilmez miyim? Ne de olsa sen, annenin kızısın. O da ölmeyi pek umursamıyordu ama bak, şimdi bu dünyaya dönmek için yakarıyor. Böyle olacağını ona da söylemiştim ama, beni dinlemedi. Kara büyü kullanabileceğimi hiç hesaplamadı. Küçük beyniyle beni alt edebileceğini düşündü. Belki de sen daha akıllı çıkarsın ve sözümü dinlersin," diyor, dilini ağzının içinde yuvarlayarak.

"Senden korkmuyorum," diye haykırıyorum yüzüne. Öfkeyle yerimde tepinirken, ellerim bir an için kurtuluyor ve Yasmin'in suratına bir tokat atmayı başarıyorum. Tırnağım, sol yanağımı çizip geçiyor, bir damla kan dudağının kenarına geliyor. Akan kanı diliyle yalarken, keyifle sırıtıyor.

"Ah, kadınsal enerjiye bayılıyorum. Ama böyle yaparak, odadaki dostumun iştahını kabartıyorsun. Seni daha fazla koruyamam. O seninle ilgilenirken, ben de gidip senin erkeğinle biraz gönül eğlendireyim, ne dersin? Belki o, yatakta daha konuşkan bir arkadaş oluyordur. Hiçbir erkek, bir Succubus'a karşı koyamaz, bunu öğrenmiş olmalısın,"

diyor başını yana eğip, gözlerini kırpıştırarak. Aklım başımdan gidiyor sanki. Onu Ares'le yan yana düşününce, çıldıracak gibi oluyorum. Kollarımı yeniden yakalayan adam, canımı yakıyor. Kollarımı parçalara ayırmak ister gibi geriyor. Dayanmak için dişlerimi sıkıyorum. Adam birden boynuma doğru eğiliyor, beni koklamaya başlıyor. Hırıltılı sesler çıkararak yanağıma yaklaşıyor. Panikle çırpınıyorum ama ona karşı koymam çok güç görünüyor. Yasmin odanın kapısına doğru, kalçalarını sağa sola sallayarak, aheste adımlarla ilerlerken adamın nefesini ve sonuna kadar açtığı ağzındaki kan kokusunu yüzümde hissediyorum.

Çığlık çığlığa uyandığımda, Ares'i başucumda buldum. Nerede olduğumu anlamakta bir an zorlandım. Yataktan fırlayıp Ares'e sımsıkı sarıldım.

"Yasmin, Yasmin seni buldu mu?" diye sordum, korkuyla.

Ares, saçlarımı okşayıp beni sakinleştirmeye çalışırken, güven veren bir sesle konuştu. "Hayır, tam zamanında uyandın." Derin bir nefesi içime çektim. Ellerimle boynumu kontrol ettim. Yara izi yoktu, kurtulmuştum gerçekten de!

Rüyamı anımsayıp yüzümü buruşturdum. O sırada Kemlin, yanıbaşımda belirdi. Yüzü epeyce endişeliydi. Gözlerimi kısıp ona baktım. Kafam karışmıştı.

"Elimde rosetta taşı yokken, o kâğıtta yazanları nasıl okudum?" diye sordum, merakla. Bu da bir oyun muydu, emin olmalıydım.

Usta, kafasını anlayışla salladı ve öyle anlattı. "Sana buraya ayak bastığından beri rüyaların önemini anlatmaya çalışıyoruz. Diğer insanlar gibi, gün boyunca yorulduğunuz, dinlenmeniz gerektiği için uyuduğunuza ve uykunun, onarıcı süreci gerçekleştirdiğine inanmak isteyebilirsin, Nina.

Doğrusu bu, çoğunun yaptığı gibi kolay yolu seçmek ama akıl sağlığını korumak olurdu. Fakat bu yanlış, daha doğrusu eksik bir bilgi. Uykuda hiçbir şey dinlenmez. Kalbin, ciğerlerin, hayati organların tıkır tıkır çalışır. Terlersin, tırnakların ve saçların dahi uzar. Bilinçaltın da asla uyumaz. O, hep çalışır. Uykudayken bilinç, zihnine müdahale etmeyi bırakır ve yerini iyileşmeyi, değişmeyi sağlayacak olan bilinçaltına bırakır. Neden rüyalarda, uyanıkken ulaşamadığın anılara dokunabildiğini şimdi anlıyor musun? Onlar zaten orada, elini uzatanı bekliyorlar. Bu rüyada olmayan bir şeyi bulmadın, geçmişinde yaşanan hatırana dokundun yalnızca."

"Ama benim için bu kadar önemli olan bir şeyi nasıl unutmuş olurum, nasıl şimdiye dek rüyamda bir kez olsun, bunu görmemiş olabilirim?" diye söylendim. Ellerimle şakaklarımı ovuşturdum. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu.

"Sanırım bu, Uykusuzlar'ın marifeti. Bu kehaneti, zamanı gelmeden öğrenmene engel olmuş olmalılar. Nedenini bilmiyorum ama öğreneceğimden emin olabilirsin," dedi adeta burnundan solur gibi. Kaşlarını çatarak bir süre düşündü. Sonra emredercesine, "Şimdi biraz zihnini dinlendir. Çok yoruldun ve seni derinden sarsacak şeyler öğrendin. Birkaç gün kâbuslarla başın dertte olabilir," dedi.

"Dinlenmeye hiç niyetim yok. Kehaneti öğrendik ama hiçbir anlamı yok bana kalırsa. Saçma sapan bir şiire benziyor daha çok," dedim, dudağımı kemirerek.

"Bunun anlamını çözecek olan sen değilsin, biziz. Şimdi sana söylediğimi yap ve dinlen! Sakın yeniden rüya görmeye kalkışma. Senin peşinden gelecek vaktimiz yok ve korumasızken, her şey olabilir."

Dudaklarımı büzüp, kafamı salladım. Aklım hem kehanette hem de annemdeydi. Kendimi çok yorgun hissediyordum. İnsanlar uyuyup dinlenirken, ben uykumda daha çok yoruluyordum.

Ares, elimden tutup beni başka bir odaya götürdü. Yeşil perdeleri sıkıca kapalı, geniş, modern döşenmiş, beyaz rengin hakim olduğu bir odaydı bu.

"Biraz yalnız kalmak ikimize de iyi gelir," dedi Ares, saçlarımı okşarken. Başımı omzuna koydum ve olanları düşünmemeye gayret ettim.

"Anneni yeniden görmek seni üzdü mü?" diye sordu Ares, odanın kenarındaki kanepeye yan yana oturduğumuzda. Suskunluğum onu kaygılandırmış gibiydi.

"Bilemiyorum. Sarsıldığım doğru ama üzülmeye vaktim olduğunu sanmıyorum," dedim iç geçirerek.

"Sana neyin iyi geleceğini biliyorum," dedi Ares, elini saçlarımdan belime doğru kaydırarak. Beni kendine yaklaştırıp, kokumu içine çekti. Sonra dudaklarıma usulca ama istekli bir öpücük kondurdu. Sessizce tepkimi bekledi ve benden arzulu bir karşılık alınca, rahatlayıp dokunuşlarını bacaklarıma yönlendirdi. Güçlü elleri, bacaklarımda dolaşırken, onu üzerime çektim. Bedeni bedenimi örtünce, üzerimdekilerden bir çırpıda kurtuldum. Onun kıyafetlerini çıkarmak da oldukça kısa sürdü ama bu kısacık an bile sabırsızlığımı kamçıladı. Sıcaklığı ruhumu eritiyordu adeta. Nefesim hızlandı, küçük bir iniltiyle bacaklarımı beline doladım ve onu daha kuvvetli içime çektim. Onunla bir bütün olmuş sarılırken, kendimi ne kadar huzurlu ve mutlu hissettiğimi fark ettim. Hiçbir şey düşünmeden, yalnızca onu hissedebildiğimi kavradım ve kendimi zevkin kollarına bıraktım. Yaşadığım aşk için, zaman beni kutsamıştı sanki. İlk kez geçmişin vesveseleri olmadan, geleceği umursamadan, o anı yaşadım, iliklerime kadar nüfuz eden şehvetin beni sarmasına izin verdim. Kendimi doruğa ulaşmış ve yenilenmiş hissediyordum. Ares'in kulağıma, "Sevgilim," diye fısıldaması, duyduğum en güzel melodiydi belki de. Tüm notaları, tonlaması ve perdesiyle bana özel bir tını! Gözlerimi

açmadan, onun çıplak tenine sarınıp, gevşeyen bedenimle derin bir nefes aldım. Bir süre hiç konuşmadan hatta hareket bile etmeden öylece kaldık. Ares boynuma burnunu sürtüp beni güldürünce, gözlerimi açtım.

"Gitmen mi gerekiyor?" dedim keyfim kaçarak.

"Kısa bir süre için ama hemen dönmeye çalışacağım. Sen de biraz dinlen, sevgilim, olur mu?"

"Öyle olsun," dedim isteksizce. O, kanepeden doğrulurken giyinme gereği duymadığımı fark ettim. Çıplaklığımdan utanmıyordum artık. Ares, çabucak giyinip, alnıma bir öpücük konduararak yanımdan ayrıldı.

Kanepede öylece uzanıp, olan biteni düşünmemeye çalışırken, yanımda bir karaltı hissettim. Başımı sol yanıma çevirdiğimde, kapının hemen yanında Lusiyan'ı gördüm. Bakışlarındaki arsız gülüşle beni inceliyordu. Tam bir çığlık atmak için ağzımı açmıştım ki, onun ellerini çırpmasıyla ağzımı bir bandın kaplaması bir oldu.

"Tatlı Nina'm, bugün çok yoruldun. Bırak da biraz ben konuşayım," dedi Lusiyan, yanıma yaklaşırken. Öncelikle rahatlaman için, şu an rüyada olduğunu sana söylememe izin ver," dedi, sırıtarak. Gözlerimi bedenime çevirdim ve giyinik olduğumu gördüm. Üzerimde bana ait olmayan, uzun, kırmızı, ipekten bir gecelik vardı. Oysa giyindiğim ânı hatırlamıyordum. Haklı olabilir miydi?

"Seni uyarmak için buradayım. Yanlış taraftasın. Kehanet Avcıları yanılmaz. Onlar bu işin, insanlar için mutlu sonla bitmeyeceğinden emin. Boşuna kendini yoruyorsun tatlım. Ama sen farklısın, sefil insanları ve Uykusuzlar'ı bırak ve bize katıl."

Kafamı olumsuz anlamda iki yana saldım ve içimden ökkalı bir küfür savurdum.

"Bana inanmıyorsun, öyle mi? O zaman seni bir Kehanet Avcısı'yla tanıştırmama izin ver," dedi Lusiyan, gülümseye-

rek. Gülümsemesi, eski günlerden kalma ne çok anıyı barındırıyordu. Az kalsın, kendimi onu sevmeye ikna ettiğim o günlerin anıları! Tiksintiyle ona bakarken, birden kapıdan siyah cüppeli, bembeyaz yüzünde tek bir mimik ifadesi barındırmayan bir adam daha girdi.

"İşte bu, dostum Mordos. Seninle biraz konuşursa, neden yanlış tarafta olduğunu anlayacağını umuyorum. Bu kadarını eski nişanlıma borçluyum, ne de olsa. Bu arada eski lafıma lütfen alınma ama sen, Ares'le yatıp kalkarken... Yani biliyorsun işte, dostumuzun yanında seni utandırmayalım," dedi, pis pis sırıtarak.

Mordos'un bu konularla ilgilendiğini hiç sanmıyordum. Yüzündeki umarsız ifadeyle gözlerimin içine bakarken, birden onu duyduğumu fark ettim ama adamın dudakları kıpırdamamıştı bile. Dehşete kapılmış gibi, gözlerimi kocaman açtığımdan olsa gerek, Mordos önce bu durumu açıklığa kavuşturdu.

"Bizler telepatız. Düşüncelerimizin yaydığı enerjiyle konuşuruz ve seni de öyle anlarız. Buraya geldim çünkü seni yanımızda görmek istiyoruz. Kehanetler yanılmaz. Dünyanın sonunu insanların getireceğine dair de, çok kesin bir kehanetimiz var. Onlar bunu gerçekleştirmeden, onları durdurmalıyız, anlıyor musun?" diye sordu.

İçimden, "Evet," diye mırıldandım, korkuyla.

"Güzel, öyleyse devam edelim. Çünkü fazla vaktimiz yok. Uykusuzlar durumu fark etmeden rüyandan çıkmak zorundayız," dedi ve hızla anlatmaya koyuldu.

"Önce sana sonun değiştirilemez olduğunu anlatacağım. Dünyanın geleceği o dünyada yaşayanların kolektif bilinçaltında gizlidir. Bu olaylar, onları gerçekleştirecek insanların zihninde zaten şekillendi. Bütün planlar, evrensel zihnin bilinçaltına çoktan kaydedildi. Yarının olayları burada, şimdide mevcut. Onları uzakta aramak anlamsız. İnan bana,

insanların, gücü elinde bulunduran o malum azınlığın, dünyaya ve kendi türlerine dair bizi bile hayrete düşüren planları var. Olması gerekenler olacak ve buna kimse dur diyemeyecek. İnsanların çoğu, uykuda. Onları uyandıracak güçse artık yok."

"Yanılıyorsun. İnsanlar çok hızlı değişebilir. Benim gibi. Bizler hayvanlardan ve diğer türlerden farklıyız," dedim, bir iki gün içinde yaşadığım fırtınalı değişimi görmesini umarak.

Mordos'un nazik sesi birden yükseldi ve öfkesindeki sıcaklığı yüzümde hissettim.

"Sizi hayvanlardan ayıran özelliğinizin düşünebilmeniz ve konuşabilmeniz olduğunu mu sanıyorsun? Bundan çok daha fazlası var; sizler olmayan bir şeyi hayal edebilirsiniz ve hayallerinizi gerçekleştirebilirsiniz. Dünyada bir hayal gücünün, bir de kör inancın gücünden korkmak gerekir. Ne yazık ki, hayal gücünüz kötülüğün hizmetinde ve inancınız dipsiz bir kuyudan farksız," diye kükredi. Sonra yeniden sesi eski nezaketine kavuştu. Konuşmasına öyle devam etti.

"Bizim gücümüzü anladığını sanmıyorum. Öyleyse sana bunu anlaman için gereken kanıtı vereceğim. Bir kehanet... Sana dair. Senin geleceğine! Bu kanıtı istiyor musun?" diye sordu, zihnimde yankılanan tiz bir sesle. Kararsızdım, rüyada olduğumuzu biliyordum ama her şey öylesine gerçekti ki; özellikle de hissettiğim korku!

"Korkun, kehaneti duymak istediğini fısıldıyor. Öyleyse dinle; şafak vakti kızıllığında, hızla giden bir arabanın koltuğunda, ana rahmine girer gibi kuytuda, ceninlerin ürkmüş çığlığında, havaya süzülen kırmızı kuşların sağanağında, ölümle yaşam arasında, kardeşinin son soluğu senin kararında..."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz aynı umursamaz tavırla kapıya yöneldi. Bağırarak onu durdurdum. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Ustana danış, karar senin. Bu kehanete inanırsan, iyi edersin. Yoksa, pişman olduğunda ağlayacak bir omuz bulamayabilirsin!"

Bakışlarımı korkuyla Lusiyan'a çevirdim. Omuzlarını silkip, "Mordos ne diyorsa, o. Bu kıyağımı asla unutma. Yeri gelince, ben de senden aynını isteyeceğim çünkü. Şimdi bana bir öpücük vermeye ne dersin?" diye sordu, dudaklarını öne doğru uzatıp. Ama ne yapacağımı beklemeden görüntüsü kayboldu. Oysa ona sağlam bir tokatla karşılık vermeyi düşünmüştüm. Lusiyan odadan kaybolur kaybolmaz, gözlerim kendiliğinden açıldı, üzerimin bir battaniyeyle iyice örtülmüş olduğunu fark ettim ve kafamı kaldırınca odaya neşeyle giren Pina'yı gördüm.

Tedirginlikle, "Üzerimi sen mi örttün?" diye sordum.

"Hayır, ben şimdi geldim. Biraz dinlenmen iyi oldu. Ben bir süre daha burada olamayacağım, şafak sökerken, arabayla kuzey kıyıya gitmem gerekli. Orada Pork Dağı'ndaki tünelde, diğer ustaların kararını öğrenip, yeni mekânımızın güvenlik kontrolünü yapacağım. Sana şimdilik veda etmeye geldim."

Ürpererek yerimde doğruldum, bir elimle battaniyeyi tutarken, diğeriyle Pina'ya uzandım. Elini tutup, gözlerinin içine baktım. Bir yanım kehanete inanmam gerektiğini haykırırken, diğer yanım bunun tam bir saçmalık olduğunu savunuyordu. Birden aklıma, Kemlin'in sözü geldi. Sezgilerin yerini akıl aldı, diye yakınmıştı. Sezgilerim, Pina'yı korumam gerektiğini kulağıma fısıldıyordu.

"Pina, seninle gelebilir miyim?"

"Ah, hayır, Nina. Ustalar, buna izin vermez ve emin ol, bundan hiç hoşlanmazlar. Tek başıma gitmem gerekli."

Hayal kırıklığıyla, "Anlıyorum," diye mırıldandım. Ama pes etmeye niyetim yoktu.

"Döndüğümde görüşürüz. Bu arada, sana söylemek için

hiç fırsatım olmadı ama senin gibi bir kardeşim olduğu için çok mutluyum." Elimi sıvazlayıp, içtenlikle gülümsedi ve yanımdan ayrıldı. Boğazıma sanki bir şey düğümlendi. Ona yanıt bile veremedim.

Hızlıca giyinip, okulun koridorlarında dolaşmaya başladım. Rüya işaretleri sınıfından gelen tıkırtıları duyunca oraya yöneldim. Med, odadaki eşyaları topluyordu.

"Taşınmak her zaman zordur. Eşyaları paketlemekse ayrı bir olay. İnsan, Uykusuzlar'ın bazı güçleri olması gerektiğini düşünmeden edemiyor, değil mi? Hani şöyle eşyaları ışınlama mesela. Hiç fena olmazdı ama bu dünyada hiçbir gücümüz yok, ne yazık ki," diye söyleniyordu. Med tam duvardaki tabloyu sökerken, yine aynı yazılara gözüm takıldı. "Oraculum, Visio ve Somnium."

"Med, bu üç kelimenin anlamı, ne?"

"Ah, haklısın. Sana doğru düzgün ders verecek zamanımız bile olmadı. Bunlar, Latince. Oraculum, dolaysız kehanettir. Rüyanda tam olarak görürsün, şifresiz! Visio ise geleceğe dair bir hadisenin görülmesidir. Somnium'a gelirsek, yorumlanmayı gerektiren, sembolik rüyalardır, şifreleri vardır ve o şifreleri çözmek epey zordur. Yardım gerektirir," diye çabucak anlattı.

"Öyleyse yardımın gerekli," dedim, yanına sokulup, yalvarırcasına. Med, yüzüme sorgularcasına baktı. "Bir rüya gördüm ve sanırım bu, senin somnium dediğin türden bir şey. Epey şifreliye benziyor, pek bir şey anlamadım," dedim, sayıklar gibi. Hiç vakit kaybetmeden ona Mordos'un söylediği şiirimsi sözleri, son cümlesi olmadan tekrarladım. Mordos'tan ya da onun insanlığa dair anlattıklarından bahsetmediğim gibi tehlikenin Pina'ya dair olduğunu da söylemedim. Çünkü o zaman işin içine Usta Kemlin girerdi ve bu bana epey vakit kaybettirebilirdi. Ayrıca ona pek güvenmiyordum.

"Gerçekten epey zormuş. Vay canına! Usta işi bir şifreleme," dedi Med, etkilenmiş gibi ıslık çalarak.

"Peki, çözebilir misin?" diye sordum, umutsuzca.

"Hey, beni sakın küçümseme. Ben, neler çözdüm bugüne kadar. Şimdi bir bakalım; ana rahmine girer gibi kuytuda, ceninlerin ürkmüş çığlığında, diyordu, değil mi? Ana rahmi, karanlık, sıcak, korunaklı olur... Peki ürkmüş ceninler neyin nesi? Bir bebek olmadığı kesin. Cenine benzeyen başka bir şey, olmalı. Cenin gibi, ters duran bir şey, belki. Kafaüstü? Yarasalar, tabii ya. Bunlar yarasalar olmalı, ancak onlar böyle kuytularda ve karanlıkta olur. Peki ya ana rahmi dediği şey, kuyu mu? Hayır, öyle olamaz. Arabadan söz edildiğine göre... buldum, burası yarasaların yaşadığı bir tünel olmalı. Araçla içinden geçilen bir tünel?" diye söylendi, sonra birden sesi çığlığa dönüşür gibi oldu ve dehşete kapılmış gibi ekledi. "Tıpkı Pork Dağı'ndaki o devasa tünel gibi."

Pina, Pork Dağı'na gittiğini söylemişti. Dizlerim titrerken sakin kalmaya çalışıyordum ama Med de çıldırmış gibiydi. Pina'nın tehlikede olduğunu anlamış mıydı? Öyle olmadığını anlamam için bir dakika geçmesi gerekti. Med, kafasını kaşıyıp, "Ustalar... Tehlikede olan, ustalar olabilir," diye söylendi, sonra hızla odadan çıkıp gitti. Sanırım durumu Kemlin'e anlatmaya gidiyordu. Gideceksem, hemen harekete geçmeliydim. Pina'yı bekleyen tehlikeyi o gitmeden bulmalı ve onu korumalıydım. Kimseye fark ettirmeden, okulun dışına süzüldüm. Kapıda bekleyen, Ares'in beni buraya getirmek için kullandığı arabaya bindim ve bir an bile düşünmeden gaza bastım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

UYKU, YARI ÖLÜMDÜR

Kısa bir süre sonra okul geride kalmıştı. Ana yola çıktığımda, hiçbir planım olmadan o yolda ne aradığımı düşünmeye başlamıştım ama artık düşünmek için çok geçti. Pork Dağı'na, Mordos'un bahsettiği o tünele ulaşmalı ve orada neler olup bittiğini kendi gözlerimle görmeliydim. Elbette önce bu dağın yerini tespit etmeliydim, yoldaki tabelalar bu konuda bana yardımcı olabilirdi ama henüz böyle bir tabelaya rastlamamıştım. Zaten bugüne kadar böyle bir dağın ismini bile duymamıştım! Henüz kırmızı kuşlarla ilgili kısım çözülmemişti ama artık onu da tünele varınca halledecektim. Tüm dikkatimi yola vermişken, arka koltuktan gelen bir hışırtı duydum. Dikiz aynasından arka koltuğa baktığımda, muzip bir gülüşle beni izleyen Ares'le göz göze geldim.

"Ne zamandan beri, arabaların arka koltuğunda saklanıyorsun?" diye sordum, kızgın bir yüz ifadesine bürünmeye çabalarken. Fakat Ares yanımda olduğu için o kadar mutluydum ki, suratımdaki sırıtışa engel olamıyordum.

"Rüyalarını benden gizlediğinden beri. Bir Uykusuz'dan? Sence bu mümkün mü?" diyerek bir kahkaha attı. Sonra, arka koltuktan adeta zıplayarak ön koltuğa, yanıma geçti.

"Yanlış yolda olduğunu söylememe gerek var mı, yoksa bu planının bir parçası mı?" diye güldü Ares.

"Komik olan ne?" dedim, gerginlikle.

"Sendeki değişimin hızı. Bir gün önce plansız adım ata-

mazken, şimdi bakıyordum da, bu konuda beni bile geride bıraktın," dedi. Çapkın bir bakışla beni süzerken, elini bacağıma koydu.

"Hey, dikkatimi yola vermeye çalışıyorum," dedim, dokunuşuyla aklım başımdan giderken.

"Haklısın, önce doğru yolu bulalım, istersen," diyerek, bana soldaki dar sapağı işaret etti. Bu sapağı birkaç kez görmüştüm ama "av bölgesi" uyarısını gördüğüm için, o yöne dönmeden geçip gitmiştim.

Direksiyonu sola kırarken, "Burada benimle olduğundan Kemlin'in haberi var mı?" diye sordum panikle.

Saatine baktı, gülümsedi, pencereden gecenin son karanlığını bana gösterdi ve "Artık olmuştur," dedi.

"Geç kalıyoruz. Şafak sökerken tünelde olmalıyız," dedim, tedirginlikle gaza basarken.

"Bu o kadar iyi bir fikri olmayabilir. Sonuçta Pina'yı bekleyen tehlike ânında, kendimizi kurban olarak sunmak bana pek mantıklı gelmiyor," diye itiraz etti Ares.

Ayağımı yine de gazdan çekmedim. Ares, beni bir süre süzdükten sonra, "Ama senin tek niyetin, tehlikenin ne olduğunu görmek değil. Kehanetin, gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini anlamak istiyorsun. O, adama inandın, değil mi?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Sadece emin olmak istiyorum," dedim, suçlu bir çocuk gibi başımı öne eğerek.

"Ah, lütfen Nina. Kendi türünden sen bile şüphe ederken, biz nasıl sizi koruyabiliriz?" diye sitem etti. Ayağımı gazdan biraz çektim ve öyle konuştum.

"Söyledikleri kulağa oldukça mantıklı geliyordu. Özellikle, insanların geleceğe dair planları konusu?" dedim, kuşku her yanımı sarmışken.

"Tabii ki öyle olacak. Onların işi, ikna etmektir. Ama şunu unutma, iyilik kötülükle birlikte anlamlıdır ve dün-

yada tek bir insan bile değişebiliyorsa, iyilik yapmanın önemini anlayabiliyorsa, bunu bütün insanlar yapma potansiyeline sahip demektir. Elbette aynısı kötülük için de geçerli ama yol açık, seçimlerinizde de özgürsünüz. Bunu hiçbir kehanet değiştiremez. Ayrıca kehanetler de değişebilir. Kemlin'in dünyaya hükmeden iki fikirden söz ettiğini unuttun mu? Gerçekler değiştirilemez ama görüşler değişime açıktır ve her kehanet bir görüşten kaynaklıdır. Anlıyor musun?" diye sordu, soğukkanlılığını güçlükle korurken. Sanırım bu konuda onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Üzgünüm ama emin olmak zorundaydım," diyerek kendimi savunmaya çalıştım. Araba iyice yavaşlamıştı artık. Pork Dağı tam karşımızdaydı ve onu tam ortasından bölen tünel de öyle!

Arabayı kenara çekip, Ares'le konuşmak için bir süre mola vermeyi aklımdan geçirirken, aniden ortalık silah sesleriyle yankılanmaya başladı. Pencereden dışarıya bakarken, birkaç yaralı kuşun, kırmızıya bulanan narin bedenleriyle tünelin önüne düştüklerini gördüm.

"Tünele girmeliyiz. Avcıların bizi görebileceği bir mesafede değiliz. Ama tüfeklerinin menzili için aynı şeyi söyleyemem," diyerek beni uyardı Ares.

Ellerim direksiyonu zorlukla kavrarken, arabayı tünele yönelttim. Arabanın farları tünelin karanlığını yararken, ışıktan rahatsız olan yarasaların sağa sola kaçıştıklarını gördüm. Elimi Ares'e uzatmış, ondan destek almak isterken sert bir çarpma sesiyle, koltuğumda ileri geri hızla sallandım. Son gördüğüm şey, arabanın ön camının parçalanışı oldu. Bir uğultu kulaklarıma dolarken, kafamda tarifsiz bir acı hissetim ve tenimi yakan acıyla, gözlerim kendiliğinden karanlığa teslim oldu. Ares'in, "Sevgilim," diye haykıran sesi, kısa sürede bir fısıltıya dönüştü ve en sonunda duyulmaz oldu.

Gözlerimi yeniden açmayı başardığımda, kafamdaki acı katlanılmaz hale gelmişti. Alnımdaki bir kesik sol kaşımın üzerine kadar iniyordu ve daha kötüsü, Usta Kemlin öfkeli gözlerle, Pina ise perişan bir halde başucumda bekliyordu.

"Neler oldu?" diye zorlukla konuştum ama Pina, eliyle sessiz olmamı işaret etti. Kemlin, gözlerinden ateşler saçarak bana baktı ve, "Bir de soruyor. Arabanın ön camından fırlamışsın. Seni avcılar bulmuş. Biz de tesadüfen buradan geçerken, parçalanmış arabayı gördük ve durduk. Araba kullanmayı bilmiyorsan, neden direksiyona geçiyorsun? Ya seni bulamasaydık? Ares, senin okulda olmadığını öğrenince deliye dönecek. Ona ne hesap vereceksin bakalım?" diye kükredi. Ne saçmalıyordu bu adam?

Elimle kafamdaki sargı bezini hafifçe bastırdım, yanağıma süzülen bir damla kanı kolumla sildim ve korku, acımı bastırırken sordum: "Ares, Ares nasıl?"

"Senin ne hale geldiğini duyunca, iyi olmayacağı kesin," diye yanıtladı Kemlin, parmağını suratıma sallarken.

"Ama... Ama o zaten benimleydi," diye mırıldandım, sağa sola şaşkınlıkla bakarken. Yoksa avcılar onu bulamamışlar mıydı? Hâlâ yaralı olarak, tünelde miydi?

Kemlin benim için endişelenmiş gibi, şefkatle gülümsedi. "Nina, sen iyi misin? Ares, bir görev için okul dışındaydı. Lusiyan'ın peşinde. Burada olması..." diye söylenirken, birden durumu idrak etti ve yüzü kıpkırmızı olurken, sustu. Yalvaran bakışlarımı Pina'ya çevirdim.

"Pina, avcılar onu bulamamış olmalılar. Hâlâ yaralı olabilir. Lütfen, onu aramalıyız."

"Nina, üzgünüm ama Ares, burada değil. Ayrıca lütfen merak etme, biliyorsun o bir Uykusuz. Sıradan bir araba kazası ona zarar veremez," dedi Pina, acımı paylaşmak ister gibi, alnımdaki yarayı okşayarak.

"Burada değilse, nerede peki?" dedim, çıldıracak gibi

haykırırken. Beni bu halde bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Bunun sıradan bir araba kazası olmadığını bildiğim kadar iyi hem de!

Usta, sakin olmamı söyledi ve sinirlerine hakim olmaya çalışır gibi dudağını ısırarak sordu. "Bana her şeyi en baştan anlatacak mısın? Yoksa Ares'e bir zarar gelmesini mi beklemek istersin?"

Gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken, ona her şeyi bir bir anlattım; hiçbir detayı atlamadan. Sözümü tamamladığımda, Kemlin bana bir haine bakar gibi tiksinerek baktı.

"Kehanetin gerçekleştiğini görmek seni mutlu etti mi, peki?" diye sordu, yüzünü buruşturarak.

"Ben, Pina'yı korumak istemiştim..." diye geveledim ama pek inandırıcı olamadım. Usta gözlerini yumdu. Beni görmeden daha rahat konuşuyordu sanki.

"Aptal... Sen tam bir aptalsın. Kehanetmiş! Peki hiç şöyle düşündün mü? Bu kehanet sen ona inandığın için mi oldu, yoksa gerçekten olacak mıydı? Ayrıca madem bir kehanet vardı ve ölmesi gereken Pina'ydı. Bu nasıl değişti? Kendi ellerinle onlara Ares'i verdiğin için umarım mutlusundur."

Pina, şefkatle ellerimi tuttu, gözyaşlarımı sildi. "Beni düşündüğün için sana minnettarım Nina ama sanırım Lusiyan'ın planı, başından beri Ares'i savunmasız olarak ele geçirmekti. Yani rüyalarda değil, gerçek hayatın içinde."

Bir ürperti tüm bedenimi sarmışken, tamamen sersemlemiş haldeydim. Bu tuzağa düştüğüme inanamıyordum. Ares'in başına gelecekleri düşünmek bile istemiyordum. Başımdaki acıya aldırmadan doğruldum, kaybedecek bir dakikam bile yoktu.

Pina, yüzüme hayretle bakıp, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Ares'i bulmak zorundayım," diye kısaca yanıtladım onu

ve boynumu sağa sola çevirip, kendimi toplamaya çabaladım, başım dönünce bir süre gözlerimi kapadım. O sırada Usta'nın son derece öfkeli sesini işittim.

"Onu bulmanın bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bu kadar güç ele geçirdikleri birini, basit bir yerde tutarlar mı sence? Onlar bizim gizli mekânımızı biliyor ama biz onlarınkini bilmiyoruz," diye hırıltılı sesiyle söylenip duruyordu.

Pina, Usta'nın sözlerini duymuyor gibiydi. Aklı başka yerdeydi sanki. "Sorun ne?" diye sordum, endişeyle.

"Neden seni bırakıp Ares'i aldıklarını anlayamıyorum. Ya da beni? Ondan istedikleri ne olabilir?" diyerek Usta'ya doğru, düşünceli bir bakış fırlattı. Yanıtı ondan beklediği açıktı. Ama Usta'nın bu konuda konuşmaya istekli olduğu söylenemezdi. Konuşmak yerine, dudaklarını büküp, homurdandı. Daha fazla bu sorularla oyalanamazdım.

"Nedenini bilmiyorum. Onu nerede sakladıklarını da! Ama bunu bilecek kişinin kim olduğunu çok iyi biliyorum," dedim, ellerimi yumruk yapıp. Yasmin'i bulur bulmaz, saçlarını yolmayı düşünüyordum!

"Hayır, onun yanına gitmeyi aklından bile geçirme, Nina. O, senin başa çıkabileceğin biri değil," diye uyardı Pina, kimden bahsettiğimi hemen anlamıştı.

"Merak etme, bende onun ilacı var," dedim, dişlerimi sıkarak. Sanırım Yasmin'le aramızdaki hesabı kapama zamanı gelmişti.

"Anlaşılan, seni durdurmaya çalışmanın bir yararı yok. O zaman izin ver, seni gideceğin yere ben bırakayım," diye önerdi Pina.

"Bak bu olabilir. Bu halde araba kullanabileceğimi sanmıyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. Arabanın hurdaya dönmüş halini göstererek, "O da yeni bir maceraya yelken açabilecek gibi durmuyor," diye ekledim.

Pina, gitmek için izin ister gibi Usta'ya baktı. Kemlin kaşlarıyla kendi arabasını işaret etti ve "Ben de diğer ustaların yanına gideyim. Zaten buradan sonraki yolu yürümek daha güvenli. En azından takip edilip edilmediğimi anlayabilirim. Ustaları riske atamam. Sanırım yeterince öfkelilerdir," diyerek hızlı adımlarla tünelin karanlığında kayboldu.

"Ares'i neden kaçırdıklarını Usta biliyor, değil mi? Ama bize söylemiyor," dedim, yanağımdaki çizikleri ellerimle yoklayarak. Berbat gözüküyor olmalıydım. Babam beni bu halde görürse yüreğine inerdi. En iyisi önce eve uğrayıp üstümü değiştirmek, sonra da babama olağan bir ziyarette bulunuyor gözükmekti. Onu bu kargaşanın içine sürüklemek istemiyordum. Tüm bu olanları ona anlatsam da, idrak edebileceğinden şüpheliydim. Üstelik annemle ilgili konuda, bir yanım onu suçluyordu.

Pina, konuyu değiştirmek ister gibi, "Arabaya geçelim mi artık?" diye sordu ve ekledi. "Öncesinde bir hastaneye gitsek daha iyi olmaz mı? Pek iyi görünmüyorsun."

"Bu faslı sonraya bırakalım, olur mu? Her şey sona erdiğinde, sağlığım için endişelenmeye vaktim olabilir ama şimdi yok. Ares'i bulmadan da olmayacak," dedim, kararlı bir ifadeyle. Sanırım ses tonum yeterince ikna edici olmuştu, arabayı çalıştırdı ve "İlk adres, ev mi?" diyerek gülümsedi.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Eve vardığımızda ilk iş, bir ağrı kesici aldım çünkü yaralarımın acısı katlanılmaz hale gelmişti. Sonrasında hemen kıyafetlerimi değiştirdim, yüzümdeki izleri kapamak için, yüzüme birkaç kat fondöten sürdüm. Kafamdaki yarayı gizlemek için de, üzerimdeki spor mavi elbiseye uygun kenarlıklı, geniş bir şapka taktım. Böylece alnımdaki yara da kapanmış oldu. Tüm bunları halletmem on dakika sürmüştü. Apartmanın kapısına vardığımda, Pina'yı arabanın yanında sabırsızlıkla beni beklerken buldum. Elinde bir hamburger paketi vardı.

"Sanırım acıkmışsındır," dedi, hamburgeri bana uzatıp, arabanın kapısını benim için açarken. Onu başımla onaylayıp, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Birilerinin beni düşünmesine alışkın değildim. Ben hamburgerimi yerken, Pina, "Şapka yakışmış," dedi, sırıtarak. Böyle spor kıyafetleri pek sevmediğimi bilirdi.

"Babamı endişelendirmek istemiyorum. Yaralarımı görürse, tek kelime etmeme izin vermeden, soluğu hastanede alır," diye söylendim, ağzım tıka basa doluyken. Kelimeler yarım yamalak ağzımdan çıktığı için, Pina yüzüme garip garip bakmakla yetindi. Neyse ki evimle, babamın evi arasında fazla bir mesafe yoktu. Buna rağmen, bu eve ne kadar az geldiğimi, o an fark ettim. Babamla aramdaki engelin yaşadıklarımız olduğunu düşünmüştüm hep, oysa ki gerçek engel Yasmin'di ve böyle oluşu, canımı daha fazla yakıyordu.

Derin bir nefesi içime çekerek ve Pina'yla göz göze gelmemeye dikkat ederek arabadan indim. Korktuğumu anlamasını istemiyordum. Ellerim titreyerek kapı zilini iki kere uzunca çaldım. Sabahın oldukça erken bir saatiydi. O yüzden babama işe geçerken ona uğramak istediğimi söylemeyi planladım. Bu, en az dikkat çekecek yalandı. Kapıyı evin hizmetlisi açtı. Beni görünce biraz afalladı. İçeriye seslenip seslenmemekte kararsız kaldı. Sonra aklına beni içeri davet etmek geldi. Mahcup bir edayla bir iki adım geri çekildi.

"Lütfen, buyurun Nina Hanım," diyerek, eliyle salonu işaret etti.

Ürkek adımlarla salona yollandım. Babam ve Yasmin karşılıklı kahvaltı ediyorlardı. Babam beni görünce hem sevindi, hem de oldukça şaşırdı. Yasmin'in yüzündeyse en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Hatta beni beklediği her halinden belliydi.

"Tatlım, bu ne büyük sürpriz. Kötü bir şey yok ya?" dedi babam, yanıma gelip beni usulca yanağımdan öperek. Yas-

min, ayağa kalkma gereği duymamıştı. Onun yerine bana masadaki boş sandalyeyi işaret etti. "Hoş geldin, Nina. Lütfen otur ve bizimle kahvaltı yap," dedi, yapmacık bir gülüşle.

Sandalyeye yerleşirken, yüzümdeki gülümsemeyi sürdürmeye çalıştım. "Çok naziksin, Yasmin. Ama gelmeden önce bir şeyler atıştırdım."

Babam, kahvaltı tabağındaki jambonları iştahla yemeye koyulurken, "Öyleyse bu saatte burada işin ne, tatlım?" diye sordu.

"Aslında, izniniz olursa Yasmin'e danışmak istediğim bazı konular var, baba. Malum, yakında evleniyorum ve bu konuda akıl almam gereken önemli hususlar var," dedim, utangaç bir genç kız havasına bürünerek.

Babam memnuniyetle gülümsedi. "Öyleyse bu konuda çok şanslısın. Yasmin'den daha iyi bir akıl hocası bulamazsın. Gelmekle çok iyi yaptın. Hem bu..." dedi, çatalına kocaman bir peynir dilimi alarak, daha cümlesi bitmeden ağzına sokuşturdu. Sonra da cümlesinin devamını unuttu. Onu ilk kez bu kadar dalgın görüyordum, tüm enerjisi çekilmiş gibiydi. Sürekli yiyor ama doymak bilmiyordu.

Bakışlarımı Yasmin'e çevirerek, "Baba, eğer izniniz olursa Yasmin'le yalnız konuşmak istiyorum. Malum, hassas konular bunlar, kadın kadına daha rahat ederiz," dedim.

Babam, ağzını hızlıca peçeteyle sildi. "Elbette, anlıyorum. Öyleyse siz çalışma odama geçin tatlım, ben biraz daha yesem iyi olacak. Daha birkaç lokma ancak boğazımdan geçti." Babamı dikkatlice süzdüm, epey kilo vermişe benziyordu, yüzü soluk, benzi sapsarıydı. Tüm bunlara rağmen çok keyifli görünüyordu hatta alışık olduğumdan daha neşeliydi. Yasmin'in ayağa kalkıp, mini, şeffaf sabahlığıyla önümden salınarak geçmesiyle dikkatim dağıldı.

"Beni izle, şekerim. Sana çok özel tavsiyelerim olacak.

Lusiyan'ı dünyanın en mutlu adamı yapacaksın," diyerek bir kahkaha attı. Babam da ağzını şapırdatarak onun gülüşüne katılırken, "Bu konuda ondan iyisi yoktur," diyerek çay fincanını kadeh kaldırır gibi bana gösterdi.

Yan odaya, babamın çalışma odasına geçince, Yasmin'in koluna yapıştım. "Babama ne yaptın böyle?" diye sordum, öfkemi güçlükle kontrol ederek.

"Ne yapabilirim? Onu mutlu bir adam yaptım, bir erkek başka ne ister ki? Üstelik yanlış soruyu sordun. 'Ares'e ne yaptın?' demen gerekmez mi?" diyerek kolunu elimden hızla çekip kurtardı. Sesi oldukça cüretkardı. Belli ki tüm kozlar onda olduğu için kendini çok rahat hissediyordu. İçimde yayılan öfke dalgasına daha fazla mani olamadım. Ani bir hareketle Yasmin'in boğazına ellerimi doladım, onu çalışma masasına sürükledim. Hafifçe sendeledi ama düşmedi. Gözlerini de bir an bile gözlerimden çekmedi.

"Nerede o?" dedim, onu oracıkta öldürmemek için kendimi zor zaptederken.

Ellerimi hiç zorlanmadan iki yana savurdu, yutkunup kendine geldi ve öyle konuştu. "Yine yanlış soru. Nerede değil, nasıl?"

Pes edercesine omuzlarımı silktim ve "Nasıl?" diye sordum, kalbim sıkışırken.

"Ah, şimdilik çok iyi. Gördüğüm en güçlü Uykusuzlar'dan biri. Ama daha ne kadar dayanabilir, bilmiyorum. Üstelik Lusiyan'ın da ondan pek hoşlandığını söyleyemem. Bunun için onu suçlayamayız, değil mi? Ne de olsa adamın nişanlısını kaptı. Gerçi ikisinin de senin gibi bir şapşalda ne bulduğunu anlamıyorum. Lusiyan'ın erkeklik gururu kabardı, Ares'e gelince; gerçek bir kadının tenini tatmadığı çok belli," diyerek sırıttı Yasmin. Babamın çalışma masasının çekmecesini açtı ve bana oradan çıkardığı sararmış bir kâğıdı uzattı.

"Bana burada yazanların anlamını söyle."

Kâğıdı okuyunca, bunun annemin ölürken bana verdiği kâğıt olduğunu anladım. "Bu sende ne arıyor?" dedim, kuşkuyla. Ben bu yazıyı yok ettiğime göre, yazılanları nasıl bilebilirdi?

"Bunlarla kaybedecek vaktim yok. Yıllar önceden kalma bir hesap, bu. Şimdi bana annenin bu kâğıtta ne saçmaladığını söyle. Yoksa Ares'i bir daha rüyanda bile göremezsin," dedi. Çok komik bir şaka yapmış gibi, karnını tutarak gülmeye koyuldu.

"Sendin değil mi? Babama annemin onu aldattığını söyleyen, günlüğünü ona veren, sendin?" dedim. Yüzüne hızla bir tokat atmaktan kendimi alamadım. Eliyle yanağını tutarken suratıma bir yumruk savurdu, kendimi yerde buldum.

"Neyse ki tam bir kız gibi vuruyorsun," dedi Yasmin, yere yanıma eğilerek. Sonra eliyle şapkamı çıkardı ve başımdaki yaraya parmağıyla sertçe bastırdı. "Canın yeterince yanmamış anlaşılan," dedi, yaramı yeniden kanatarak. Kanın akmasıyla, saç diplerim karıncalanmaya başladı, başım döndü. Yerden kalkmayı denedim ama olmadı. Oda etrafımda dönmeye başlarken, odaya giren bir karaltıyı fark ettim. Yerden beni havaya kaldıran güçlü kolların arasında, yarı baygın halde, başka bir odaya taşındım. Gözlerimi zorlukla aralarken, Lusiyan'ın kaygı dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Onu daha fazla kızdırma, Nina. Lütfen. Ne istiyorsa söyle, yoksa seni ben bile kurtaramam," dedi fısıltıyla. Sonra eliyle başımdan akan kana dokundu, ellerine bulaşan kanı dudaklarına götürdü. "Ne kadar lezzetli bir kanın olduğunun farkında bile değilsin. Hele enerjin... Bugüne kadar karşılaştıklarım içinde en iyisi. Babanınkinden bile daha fazla, ki genelde babaların gücüne evlatlar erişemez," dedi, en yakın arkadaşıyla dertleşir gibi, samimi bir tonla.

"Babamı bu hale getiren sen misin?" diye sordum belli belirsiz. Dudaklarımı kıpırdatabildiğimden bile şüpheliydim. Lusiyan, böbürlenerek gülümsedi. "Yaşamak için birilerinin enerjisine ihtiyacım var. Dikkat çekmemek için, tanıdıklardan beslenmeyi tercih ediyorum." Gözlerimi kocaman açtım, soru dolu bakışlarım onu keyiflendirmişti.

"Hayır, hayır, merak etme. Beslenmek için seni hiç kullanmadım. Bunu çok arzuladığım anlar oldu. Ama doğrusu, seni ustalarıma armağan olarak saklıyordum. Seninki gibi bir enerji, beni en iyi şekilde ödüllendirmelerini sağlar. Üstelik böylesi güçlü yanan bir kalbi, tek seferde söndürmemek elde değil. Bir kere tadına baktın mı, kendini durduramazsın. Sen şimdilik bize lazımsın," diye anlattı, sakin bir sesle. Sanki bana bir masal anlatıyordu. Oysa ben dehşet içindeydim. Ares'i deli gibi merak ediyordum fakat elimi kıpırdatacak halim yoktu. Felce uğramış gibiydim. Pina'nın Yasmin'le başa çıkamayacağımı söylerken ne demek istediğini artık anlıyordum ama biraz geç kalmıştım.

Lusiyan, dağılan saçlarımı okşarken, içeri Yasmin girdi. Onun gelişiyle, Lusiyan gerginleşti ve ayağa kalkıp odanın köşesindeki koltuğa, sessizce oturdu.

Yasmin, sinsi bakışlarını üzerimde gezdirerek, "Özür dilerim, beklettim. Babanı işe gönderdim. Ne de olsa, onun bu mevzuyla ilgisi yok, öyle değil mi?" diyerek gözlerini kırpıştırdı. Onu böyle gören, kocasına sadık bir kadın olduğunu rahatlıkla düşünebilirdi. Aşığını da benim nişanlım olarak eve kolaylıkla aldığı düşünülürse, planı kusursuz işliyordu.

"Neden babamla birliktesin?" diye sordum. Bunu gerçekten merak ediyordum. Onun kadar güçlü bir kadın, yıllardır neden babamlaydı?

"Bende senin zeki bir kız olduğunu sanırdım. Bunda anlamayacak ne var? Dünyanız hakkında çok fazla şey öğ-

rendim ama ilk öğrendiğim şey, bir kadının bir erkeğin gölgesinde çok daha rahat bir yaşam süreceğiydi. Toplumda iyi bir mevki, pahalı kıyafetler... Bir de benim gibi elması çok seven bir kadınsan... Baban gibi zengin ama aptal bir adam, her zaman iş görür," dedi, Lusiyan'ın olduğu koltuğa gidip, onun kucağına arsızca oturdu ve onu dudaklarından öptü. Sonra ıslak dudaklarını diliyle yoklayıp, konuşmaya devam etti.

"Ailesel sorunlarımızı çözmek için toplanmadık, değil mi? Gerçi benim için fark etmez. Bu kucakta çok hoş zamanlarım oldu, ne de olsa. Ama Ares'in Mordos'la baş başa iyi vakit geçirdiğini sanmıyorum."

"Kâğıtta yazanların anlamını bilmiyorum," dedim çabucak. Onlara bakmaya bile tahammülüm yoktu, ikisi de midemi bulandırıyordu.

"Hızlı kararlar pişmanlık getirir, tatlım. Sanırım konuşmak için biraz teşviğe gereksinimin var," dedi, ayağa kalktı.

"Ares'le biraz da ben oyalansam iyi olacak, galiba. Hem onun da gerçek bir kadınla tanışması iyi olur. Bugüne kadar neler kaçırdığını anlamış olur. Zararın neresinden dönerse kârdır," diyerek, kalçalarına kadar çıkan geceliğinin etekliğini düzeltti. Lusiyan'ın yanağını okşayıp, odadan çıkıp gitti.

"Bunu gerçekten yapmayacak değil mi?" diye inledim, yattığım yerde.

"Korkarım, yapacak," dedi Lusiyan, ciddiyetle.

"Buna nasıl izin verirsin. O, senin sevgilin, değil mi?" diye sordum, panikle.

"Benden izin ister bir hali var mı?" diye çıkıştı Lusiyan. Sonra işkence çeker gibi, iki büklüm kıvranarak mırıldandı. "Onu bulduğumda da bir bataklıkta, erkeklerin koynundaydı. Şimdi de öyle. Ama onsuz yaşayamam, bu bir kara sevda. Bunu senin anlaman imkânsız. Yıllar evvel benden onu öldürmemi istediğinde, bunu reddettiğim an kaybet-

tim ben. Sonsuzluğun içinde yaşayıp, sevdiğin birine rastlamak! Onu kaybedemem."

Ares'i onun ellerine bırakamazdım. Bunu düşünmek bile beni öldürmeye yeterdi. "Lütfen, onu geri çağır. Kâğıtta yazanların anlamını gerçekten bilmiyorum ama öğrenebilirim. Yemin ediyorum. Ne pahasına olursa olsun, öğrenebilirim," diye haykırdım. Lusiyan'ın yüzü mutlulukla aydınlandı. Sanki kendimle birlikte onu da büyük bir yıkımdan kurtarmışım gibi, elimi sıvazladı ve odadan dışarı fırladı. O odadan çıkınca, rahat bir nefes aldım. Yerimden doğrulurken de hiç zorlanmadım. Tüm gücümü tüketen şey, onun odadaki varlığıydı belki de. Birilerinden yardım istemeliydim ama bunu ancak rüyadayken yapabilirdim. Tabii ya! Yasmin odaya döndüğünde, çözümü bulmuştum!

"Doğrusu beni hayal kırıklığına uğrattın. Aptallığında ısrarcı olmanı bekliyordum. Demek ki bazı huyların babana çekmemiş," dedi, az evvel kalktığı koltuğa yeniden yerleşirken. Lusiyan bu sefer ayakta kalmayı tercih etmişti.

"Uyumam gerekli," dedim hiç vakit kaybetmeden. Yanıt vermesine fırsat vermeden de ekledim. "Ancak rüyamda, o kâğıtta yazan şeyin anlamını öğrenebilirim."

"Demek bizim küçük Nina'mız artık bilinçli rüya görmeyi öğrendi, öyle mi? Bu, harika ama yine de, ne yapmayı planladığını bilmem gerekli. Öyle sıradan bir rüya ile burada ne yazdığını bulman imkânsız," dedi, keyifle arkasına yaslanarak.

"Anneme soracağım," dedim, kendimden emin gözükmeye çalışarak.

Yasmin etkilenmişe benziyordu. Biraz düşündükten sonra, heyecanla ayağa fırladı. "İşte bu, işe yarar."

Planımı uygulamaya hazırlanırken tedirgindim. Oysa Yasmin'in son sözü tüm planlarımı altüst edeceğe benziyordu.

"Unutmadan, Ares'i kullanarak, rüyanda seni izliyor olacağız. Sakın bir numara yapmaya kalkma. Ya da diğer Uykusuzlar'ı rüyana davet etmeye çalışma. Cici annenin davetsiz misafirlerden hiç hoşlanmadığımı en iyi sen bilirsin," dedi, gözlerimin içine bakarak. Onu başımı sallayarak onayladım.

Neşeyle ellerini beline koydu, saçlarını sağ yanına savurdu. "Son olarak, iyi bir kız ol ve beni onurlandır, tamam mı? Bu dünya fazla kalabalık. İnsan nüfusunun denetim altına alınması şart. Üstelik sizler dünyayı bizim kadar sevmiyorsunuz bile. Kendi türünüzü bile sevmiyorsunuz, bıraksalar birbirinizi bir kaşık suda boğarsınız. Boşuna demeyişler, insan insanın kurdudur, diye. Fakat bu sözü söyleyen kişi, sizin ne kadar hızla çoğaldığınızı hesap edememiş demek ki. Sürekli ürüyorsunuz. Açlık, sefalet... Bunlar umurunuzda bile değil sizin. Biliyor musun, geçenlerde ne okudum? Çok komikti, dünya nüfusunun yarısı ihtiyacından fazla tüketiyordu. İşte o fazlalık, geriye kalan yarının açlığına neden oluyordu! Ama bu yetmez, dünya savaşları bile sizden kurtulmamıza yetmedi ne de olsa. Bize kökten bir çözüm gerekli, anlıyor musun?" diye sordu.

Sonra bu uzun konuşma onu yormuş gibi, iç geçirdi. Yanıma yaklaştı. Kulağıma eğilerek, "Sana daha komik bir şey anlatayım mı? Her şeyi kitaplardan öğrenmeye çalışıyorsunuz. Bu çok asil bir davranış gibi görünüyor ama hayır, hiç de değil! Yemek yapmayı, konuşmayı, gezmeyi bile kitaplardan öğrenmeye çabalıyorsunuz. Hele sevişmeyi öğreten o kitaplarınıza ne demeli. Bir kedinin sevişmek için kitaba bakması gerekir mi? Bunu nefes alan her canlı, kendi doğası gereği zaten bilmez mi? İşte bu yüzden mutsuzsunuz, her şeyi mekanikleştiriyorsunuz, aşk yapmayı bile! Hepinizden tiksiniyorum!"

"Hislerimizin karşılıklı olması, ne güzel!" dedim, bakışlarımı gözlerinden hiç ayırmadan.

"Ah, küçükken de böyle inatçıydın. Ama seni bunun için cezalandırmayacağım. Daha sonra, karşılıklı konuşacak bol bol vaktimiz olacak, nasıl olsa. Şimdi seni rüyalar alemine yollayalım," dedi. Lusiyan'a bakıp, ondan bir bardak su getirmesini istedi. Suyla birlikte iki küçük hapı ağzıma tıkıştırdı.

"İç bakalım, uykunun gelmesini bekleyecek halimiz yok!" dedi.

Daha önce hiç uyku hapıyla rüya görmeyi denememiştim. Ama bunu ona anlatmanın lüzumu yoktu, beni dinleyeceğini sanmıyordum. Mecburen hapları yuttum ve kafamı yastığa bırakıp gevşemeye çalıştım. Gözlerimdeki endişeden ne düşündüğümü anlamış gibi, yanağımı okşadı. "Rüya derslerini ihmal mi ettin sen? Merak etme, seni zamanı gelince uyandıracağım."

Gözlerimi güçlükle açık tutarak, "Nasıl?" diye sordum.

"Ah, ah... Zamane gençleri... Rüyaların bu dünyadan tamamen bağımsız olmadığını öğretmediler mi sana? Dışarıda bir horoz öterse, rüyanda biri çığlık atar, gök gürlediğinde kendini bir çatışmanın ortasında bulursun ve bugün benim yapacağım gibi bir zil sesi duyarsan, rüyanda bir yerlerde bir telefon ya da kapı çalar. Anlaşıldı mı? Şimdi yum gözlerini ve zil sesini bekle," diyerek parmağını şıklattı.

Rüyamda ne aramam gerektiğinden emin değildim ama annemin verdiği mesajı bir şekilde çözmeliydim. Kendimi Ares'le her zaman buluştuğumuz o masanın yanında bulmak bu nedenle beni hiç şaşırtmadı. Sanırım zihnim, aşina olduğu bir yerden araştırmaya başlamayı planlamıştı. Daha evvel annemin rüya günlüğünü burada bulmam belki de tesadüf değildi. Kafamı kaldırınca karşımda oturan Pina'yı görmekse tam bir sürpriz oldu.

"Beni dışarıda bekleyeceğini sanıyordum," dedim memnuniyetle gülümseyerek. Onun yanımda olması bana güç veriyordu doğrusu.

"Canım çok sıkıldı. Biraz heyecan bana da iyi gelir, diye düşündüm," diye yanıtladı Pina, sözlerinin aksine insana sakinlik aşılayan bir ses tonuyla.

"Heyecan konusunda söz veremem ama korku istersen, elimde bolca mevcut," dedim, etrafı göstererek. Etrafımızdaki karanlık, ruhumdaki bu korkunun yansımasıydı.

"Senden istediği ne?" diye sordu Pina, endişeme ortak olmak ister gibi, yüzünü asarak.

"Annemin yazdıklarının anlamını çözmek. Yani sanırım," diye geveledim, pek de emin olmayan bir tonlamayla.

"O zaman bunu sorabileceğimiz tek kişi var. Neden ona seslenmiyoruz?" diye önerdi Pina, coşkuyla. Annemle yüz yüze gelecek olmak onu heyecanlandırmışa benziyordu.

Annemin hemen arkamızdan duyulan şefkatli sesi, onun da bizi, yani iki evladını yan yana görmekten ne kadar mutlu olduğunu fısıldıyordu sanki.

İkimizi mutlulukla süzdükten sonra, "Vaktim çok sınırlı, sizi hemen kadim ağacın yanına götürmeliyim. Sorunuzun yanıtı onun bilgeliğinde," diye çabucak konuştu annem. Adeta birbirini kovalayan, çevik adımlarla önümüzde yürümeye koyuldu. Biz de nefesimizi tutmuş, onu izliyorduk. Pina'nın en az benim kadar annemin boynuna atlamak istediğini seziyordum. Yine de temkinli davranmaya çalışıyor, attığımız her adımda sağı solu kolaçan ediyordu.

Hızlı tempo yürüyüşümüzün ardından, küçük bir zeytin ağacının yanında durduk. Doğrusu kadim ağaç denilince, aklıma ulu bir çınar gelmişti. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören annem, zeytin ağacının dallarını okşayarak, "Unutma, Nina. Bir varlığın bilgeliği görünüşünde değil, içinde, kalbindedir," diye fısıldadı. Sonra, dua eder gibi birkaç söz mırıldandı, ağacın dallarını teker teker okşadı.

"Bize yardım edecek," diye sevinçle yerinde zıpladı. Sonra dikkatle elimi tutup, ağacın gövdesine dokunmamı istedi. "Ona kâğıtta yazılı olanları söylemelisin," diyerek beni yönlendirdi.

"Sesli mi, içimden mi?" diye sordum, tedirginlikle.

"Tatlım, ne fark eder, sözler yüreğinden gelmezse zaten seni duyamaz ki," diye mırıldandı annem. Sonra beni cesaretlendirmek ister gibi, saçlarımı okşadı.

"Bir başlangıç varsa eğer, insanların yüreğinde ve bir son varsa eğer, aynanın tersinde. Rüya, yalancıya yalanı, dürüste doğruyu söyler. Kendi kalbini bilen, rüyasının manasını da öyle bilir," diyerek kâğıtta yazan sözleri yineledim.

Sözleri tamamlamamla ağacın dalları arasından bembeyaz bir kâğıdın yere düşmesi bir oldu. Ellerim titreyerek kâğıdı yerden aldım ve ne yazdığını okuyamaya çalıştım ama olmadı.

"Sırrı sırta iki dağda gizlidir yaşamın ölümü
YADA Taşı ve Hakikat Taşı
El ele verirse eğer dünya diz çöker,
Güç dile gelirse,
Son rüyasını görecektir insanoğlu.
Saklıdır bu yüzden,
Günes tutulurken,
Karanlıkta
ve
Ay yutulurken,
Aydınlıkta...
İki dağın arasında,
Çöl ruzgarının ortasında.
İlk yaz yağmurunun kollarında asılı duran gökkuşağın-
da,
Kim tutarsa ikisini,
Yüreği yanar
Eli kan tutar."

"Rosetta taşı... Yanımda yok," diye hayıflandım.

Annem, yüzüme gülümseyerek baktı ve "Bunu okumak için sana rosetta taşı gerekli değil. Başka bir sırrı var ve sen bunu rüyalarındaki yolu izleyerek bulabilirsin. Ama senden tek bir istediğim var kızım, yazılanları okuduğunda, kime söylediğine dikkat et, sözleri geri almanın imkânı yoktur," diyerek beni uyardı.

Başımı ellerimin arasına aldım ve derin bir nefesi içime yolladım. Kendimi boğulacak gibi hissediyordum. Uyanmak istiyordum artık ama sanki kontrol bende değildi. Kâğıdı sağ avucumda saklarken, göz ucuyla Pina'ya baktım. Gözlerimdeki çaresizliği sezmiş gibi konuştu.

"Şu an uyanamazsın, uyku hapları seni derin bir uykuda tutuyor. Yola devam etmek zorundayız."

Bakışlarımı anneme çevirdim ve "Seni buradan almak için geleceğim, biliyorsun," dedim, gözyaşlarıma engel olmaya çabalayarak.

"Canım, bebeğim, bunun olamayacağını biliyor olmalısın. Lütfen bu fikri aklından çıkar," diye itiraz etti annem, buruk bir sesle.

"Ama, Usta Kemlin mümkün olduğunu söyledi," dedim, ihanete uğramış gibi gözlerimi kocaman açarak.

"Kemlin, insanlara duymak istediklerini söylemekte çok beceriklidir, kızım," dedi annem, eski bir ahbabından bahseder gibi kayıtsız bir tonlamayla.

"Ona bunu ödeteceğim," dedim dişlerimin arasından tıslar gibi.

"İntikam, tatlı bir duygudur, haklısın. Aksini söyleyene sakın inanma, Nina. Affedenler yalnızca intikamlarını alacak cesarete sahip olmayanlardır. Yine de bir diğer yol daha vardır, kılıçla değil, kanla hiç değil. Birini yüreğinden vuracak esaslı bir intikam, onu yok saymaktır, umursamamaktır. Bunu anladığında, hayatın kimse için yas tutamayacak

kadar kısa olduğunu da anlayacaksın. Beni geride bırakmak ve hayatına devam etmek zorundasın. Ben iyi bir anne olamadım diye, sen de böyle olmak zorunda değilsin," diyerek beni teselli etmeyi denedi annem ama, kızgınlığım dinmemişti.

"Benden seni unutmamı nasıl istersin?" diye bağırdım anneme. Kulaklarıma inanamıyordum.

"Senden bunu istemiyorum, zaten bunun imkânı da yok. Her ölüm, geride bir iz bırakır. Ölüm, geride kalanın yüreğinde kırk ateş yakar, yıllar geçerken her biri söner gider, yalnızca birinin közleri hep sıcak ve taze kalır. O son ateşi besleyen hasrettir, kızım," diyerek elimi tuttu annem. Sonra yanağımdan süzülen yaşları, eliyle silerek devam etti konuşmasına.

"Ayrıca sen şanslı bir kızsın çünkü hayatın yalnızca görünenlerle sınırlanmadığını, başka bir boyutun, rüyaların dünyasının da gerçek olduğunu biliyorsun. Bu kapıyı açacak anahtar sende var. Öyleyse, bizim için artık ayrılık diye bir şey yok, bebeğim."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, Pina'nın yanına gitti, onun da elini sıkıca tuttu, bir süre gözlerine baktı ve "Yine görüşeceğiz," diyerek bir anda ortadan kayboldu. Pina da benim kadar sarsılmış gözüküyordu ama benden daha metanetliydi.

"Yola devam etmeliyiz, Nina. Ağlamanın kimseye bir faydası yok," dedi, burnunu çekiştirerek.

"İyi ama nereye gideceğiz? Bu lanet olasıca kâğıtta yazanlara baksana, iç içe geçmiş, karışık harfler. Hiyeroglif bile değiller. Bildiğin, sıradan harfler fakat hangi dilde olduklarını bilmiyoruz. Ağaç, bizimle oyun oynar gibi, bunu suratımıza fırlattı..." dedim hırsla.

"Bakabilir miyim?" diye izin istedi Pina.

Uzunca bir süre kâğıdı inceledikten sonra, "Bunu nerede

okuyabileceğimizi biliyorum. Tabii ya, bunu nasıl akıl edemedim şimdiye kadar. Bir öncekinde ipucu vardı halbuki," diye söylendi kendi kendine.

"Hey, büyük buluşunu bana da söyleyecek misin?" dedim, gücenmiş bir yüzle. Biraz hassaslaştığımı itiraf etmeliydim. Dokunsalar ağlayacak gibiydim.

"Aynanın tersinde, diyordu bir önceki yazıda. Burada yazanlar yalnızca tersten yazılmış, Aynalı Şelale'ye gidersek rahatlıkla okuyabiliriz yazanları," dedi neşeyle bir kahkaha atarak.

"İyi ama o zaman önce uyanmalıyım," dedim, panikle.

"Hayır, gerek yok. Aynalı Şelale, insanların gördükleri rüyaları anlattıkları bir yerdir. Suya anlatmak, deyimi bu gelenekten gelir. Onu en iyi rüyada buluruz," dedi Pina, keyifle. Çözümü bulduğu için kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Coşkuyla sözlerine devam etti.

"Onu hayal etmemiz yeterli, o her zaman düşlere yanıt verir. Gözlerini kapat ve en mahrem rüyanı anlat ona. Bize gelecektir."

Mahrem rüyalarımı kendime saklamayı tercih ederdim ama Pina ciddi gibiydi. Gözlerimi yumdum ve defalarca tekrarlanan Ares'le bütünleştiğim o ateşli rüyaları düşündüm fakat şelaleden ses seda yoktu. Telaşla gözlerimi açtım ve "Bundan emin misin? Daha mahrem bir rüyam yok," dedim, çemkirerek. Pina yüksek sesle bir kahkaha patlattı.

"Sen onların rüya olduğunu mu sanıyordun?" dedi. Sonra konu onu utandırmış gibi, yüzünü yere eğdi, bana bakmadan, "Bir Uykusuz'la rüyanda yaşadığın her şey gerçektir, bunu bilmiyor olamazsın," dedi.

Yanaklarım kıpkırmızı olurken, "Ben de neden her şey bu kadar gerçekçi, diye düşünüp duruyordum!" dedim, elimi alnıma vurarak.

Pina, konuyu değiştirmenin ikimiz için de daha iyi ola-

cağını düşünmüş gibi çabucak konuştu. "Başka bir rüyanı düşün, içinde Ares'in olmadığı bir rüya," diye önerdi.

"Pekala," dedim gözlerimi yeniden kapatarak. Benim için çok özel olan ve her seferinde gerçek olması için dualar ettiğim rüyamı düşündüm. Anne olduğum, bir çocuğa can verdiğim ve hiç pişman olmadığım o büyülü rüya... Daha önce bundan kimseye söz etmemiştim. Psikoloğuma bile! Neyse ki bir şelaleye anlatıyor olmak, insana tuhaf bir huzur veriyordu. Kendimi hafiflemiş hissediyordum. Rüyamı içimden her bir detayıyla anlattıktan sonra, gür bir su sesinin yankısını duydum önce. Heyecanla gözlerimi açınca, devasa bir şelalenin önümüzdeki tepede çağladığını gördüm.

"Vay be!" dedim, gözlerime inanamayarak.

Tepkim Pina'nın hoşuna gitmişti. Elimden tutup beni şelaleye doğru sürükledi.

"Kâğıdı okumak için birimizin şelalenin arkasına geçmesi lazım. Şelaleyi ayna olarak düşün. Ben yazıyı suların aktığı taraftan tutacağım, sen de diğer yandan okuyacaksın," dedi Pina, askeri bir disiplinle attığı adımlarını sıklaştırırken.

"İyi ama sular kâğıdı ânında parçalar. Baksana nasıl güçlü bir akışı var," dedim, itiraz ederek. Elimizdeki tek ipucunu bu şekilde yitirmek istemiyordum.

"Güven bana, kâğıdı tutunca ne demek istediğimi anlayacaksın," dedi Pina, sabırsızlanarak.

"Öyle olsun," diyerek omzumu silktim. Denemekten başka çaremiz yoktu.

Şelalenin aşağısından, tepenin sol tarafından, yan yana tırmanmaya başladık. Kısa süre Pina'nın bahsettiği şelalenin ardındaki mağaraya ulaştık.

"Hazır mısın?" diye sordu Pina.

"Fark eder mi?" dedim, iç çekerek.

Pina gülümsedi ve şelalenin sularına birkaç adım yaklaşarak, kâğıdı yazıların olduğu tarafı benim görebileceğim şekilde havaya kaldırdı. Şelalenin suları birden yavaşladı, güneş ışıklarına benzer parıltılar çıkararak kâğıdın üzerinde damlacıklar halinde adeta dans etmeye başladılar. Bir an gözlerim kamaştı ve elimi alnıma koyarak gözlerime siper ettim.

"Aman Tanrım!" diye inledim, kâğıttaki yazılar bir bir anlam kazanmaya başlarken. Tüm yazının manasını çözdükten sonra Pina, yanıma geldi yumruğuyla omzuma hafifçe dokundu.

"İyi iş çıkardık, ne dersin?" diye sordu. Ona sımsıkı sarıldım. "İyi ki varsın," dedim, burnumu boynuna gömerek. Eliyle saçlarımı karıştırıp, güldü. "Sen de öyle. Senden daha iyi bir kardeş düşünemiyorum," dedi, içtenlikle. Panikle geri çekildim, "Ama yazıyı ezberleyemedim, bir daha mı sulara tutmamız gerekecek?" dedim.

"Hayır, hayır. Bir kere anlamını çözdük, artık düz bir şekilde okuyabilirsin. Unutma rüyadayız," dedi, sırıtarak.

Kâğıdı bana geri verdiğinde, bir kez daha harflere baktım. Gerçekten de okuyabiliyordum! Yüksek sesle okuyarak, sırrı Pina'yla paylaştım.

"Sırt sırta iki dağda gizlidir yaşamın ölümü
YADA Taşı ve Hakikat Taşı
El ele verirse eğer dünya diz çöker,
Güç dile gelirse,
Son rüyasını görecektir insanoğlu.
Saklıdır bu yüzden,
Güneş tutulurken,
Karanlıkta
ve
Ay yutulurken,
Aydınlıkta...
İki dağın arasında,

Çöl rüzgarının ortasında.

İlk yaz yağmurunun kollarında asılı duran gökkuşağında,

Kim tutarsa ikisini,

Yüreği yanar

Eli kan tutar."

Okumam bittiğinde, "Bunun gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim. Demek ki her şey bunun içinmiş," diye sayıklar gibi konuştu Pina.

"Gerçek olan ne?" diye sordum merakla. Tüm bunlar bana hiçbir şey ifade etmemişti, belki biraz uğraşılsa güzel bir şiir olabilirdi bu sözler, o kadar. Ama onu da bugünlerde herkes yazabiliyordu!

"Bu, bu... Taşların efsanesi. YADA Taşı, birçok kavime zafer kazandırmış, büyülü bir taştır. Doğaya hükmeder, dahası rüyalara sözünü geçirebilir. Daha evvel kullanıldığında, enerjisiyle okyanustaki bir ülkeyi yok ettiği rivayet edilir. Ona sahip olan mutlak güce de sahip olur."

Dehşete kapılmış bir halde onu dinlerken, "Peki ya Hakikat Taşı?" diye sordum.

"İnsanlığın kara kutusu. Bugüne kadar yaşanan her olay, söylenmiş her söz, doğmuş her insan, soluk almış her varlık orada yazılıdır. Evrenin tarihini gizler içinde," diye hayranlıkla anlattı Pina.

"İyi ama bu taş diğerlerinin ne işine yarar ki? Bilimsel bir buluşun peşinde olduklarını sanmıyorum," dedim, kafamdaki sorular çoğalırken.

"Elbette değiller. Onlar insanlığın tarihini yok edip, bunu yeniden, kendi elleriyle yazmak istiyorlar. Geçmişi silmek... Eğer insanları köleleştirmek istiyorlarsa, bunun en iyi yolu, onları zaten köle olarak doğduklarına inandırmak olmaz mı?" diye sordu Pina. Tüyleri diken diken olarak. "Nasıl şeytani bir zekâ, bu!" diye söylendi. Gözlerini

yumarken, sanki tüm bu olanlar, gözlerini açtığında yok olacakmış gibi bir inanç vardı yüzünde.

"Ellerinde YADA Taşı da olursa, tüm evrene hükmedebilirler. O nedenle bu iki taş, gizlendi, değil mi?"

"Evet, daha önce sadece YADA Taşı denendi, büyük bir tufan her şeyi yakıp geçti. Yine de sağ kalmayı başaranlar oldu. Eğer Hakikat Taşı da kullanılırsa, bu yıkımı kimse durduramaz, Nina."

"O zaman oraya onlardan önce varmalıyız," dedim, kararlılıkla.

Pina, beni başıyla onaylarken, yer ayağımın dibinde sarsılmaya başladı, uzaklardan gelen bir siren sesi işittim. Sese odaklanınca, duyduğum ses kuvvetli bir zil sesine dönüştü. Kendimi rüyada tutmaya çabaladım ama görüntüyü bir türlü sabit tutamadım. Zil sesi yanıtsız bırakamayacağım bir arzuyla beni kendine çekiyordu.

"Buna direnme, hipnoza karşı koyamazsın," dedi bir ses, Pina'nın yüzü yavaş yavaş bulanıklaşırken.

Gözlerimi açtığımda, odada yalnızdım. Ellerim ve ayaklarım arkamdan bağlanmıştı. Sağa yatık vaziyette ve ter içindeydim. Dudağımın kenarında kurumuş kan tadı vardı.

"Kimse yok mu?" diye seslendim yüksek sesle. Sonrasında bir çığlık atarak, yardım istedim ama gelen giden olmadı. Anlaşılan etrafta kimsecikler yoktu. Yasmin ve Lusiyan vakit kaybetmeden taşların peşine düşmüş olmalıydılar. Pina'nın oraya onlardan önce varmasını dilemekten başka elimden bir şey gelmiyordu. Tek tesellim, o iki dağın hangi dağlar olduğunu açıkça hiç konuşmamış olmamızdı. Bu, ona zaman kazandırabilirdi. Ne de olsa gizli bir mabetten söz ediyorduk. Ellerimi tutan ipler çok sıkıydı. Gevşetmeye çalışırken bile derim soyuluyordu ama kan akmıyordu. Denemek için, bileğimi iyice zorladım ama değişen bir şey olmadı; kan yoktu! Etrafa kulak kabartınca, Pina'nın sesini

duyar gibi oldum. Başımı sertçe üzerinde uzandığım yatağa vurdum, canım acımadı. *Hâlâ* rüyadayım, diye mırıldandım şaşkınlıkla.

"Aferin, sen iyi bir öğrencisin," diye güldü Pina, bir anda yeniden karşımda belirerek.

"Ne oldu böyle?" diye sordum, yaşadığım şeye bir anlam vermeye çalışarak.

"Yasmin, uyku ilacıyla rüya içinde rüya görmeni sağlamış olmalı. Zil sesi, bir diğer rüyaya geçmen için uyarıcı olarak seçilmiş," diye anlattı Pina, sakince.

"Peki, nasıl uyanacağım?" diye sordum, ürpertiyle. Pina, muzip bir bakışla beni süzdü.

"Küçük bir şok, işimize yarar. Lütfen kusuruma bakma. Bunu yapmam lazım," dedi, ben daha ne olduğunu anlayamadan, kenarında durduğumuz şelalenin içine beni ittirerek. Şelalenin soğuk suları, bedenime iğne gibi batarken, nefes nefese kaldım. Pina da balıklama bir atlayışla yanıma geldi ve ben daha nefesimi ayarlayamadan kafamı suyun içene daldırdı. Sular genzime doluşurken, küçük bir çığlık atıp ona seslenmeyi denedim ama bu yalnızca daha çok su yutmama neden oldu. Ciğerlerim patlayacak gibi acırken, bir çığlık daha attım ve kendimi babamın evinde, çalışma odasının tam ortasında, yerde debelenirken buldum. Birkaç derin nefesi ardı ardına içime çekerken, rüyada olmadığımdan emin olmaya çalıştım. Ayağa kalktım, babamın masasındaki kalemi alıp, sivri ucunu hızlıca elimin üstüne batırdım. Küçük bir inlemeyle, elimde beliren kanı görünce uyanmayı başardığımı tespit etmiş oldum!

Kendime çeki düzen vermeye çalışırken, içeriden gelen gürültüleri duydum. Hemen odanın kapısını kapadım ve beklemeye başladım. Babamın masasındaki mavi, metal çalışma lambasını da her ihtimale karşı elime aldım. Kapı kolu oynarken, kalbim küt küt atıyordu. Lambayı iyice ha-

vaya kaldırdım, gelenin kafasına vurmak için hazırlandım. Kapı açıldı ve elim havada asılı kaldı.

"Tanrım Ares, iyisin!" diye haykırıp, lambayı yere fırlattım.

"Bebeğim, buradayım. Artık korkma," dedi Ares, yüzümün her bir köşesini öperek. Geri çekilip ona baktım. Herhangi bir yarası yoktu ama çok bitkin ve kederli gözüküyordu.

"Neler oldu?" diye sordum, Mordos'un ona neler yaptığını anlamaya çalışarak.

"Önemli değil, sadece çok yorgunum. Mordos'un geleceğe dair sürekli değişen ama her biri ölümle sonlanan kehanet görüntüleri dayanılmaz bir işkence. Doğrusu adam işinin ehli. Beni yere sermesine ramak kalmıştı. Eğer biraz daha şelaleyi bulamasaydınız, daha ne kadar dayanırdım bilemiyorum," dedi, iç çekip, bana sarılarak.

"Senden ne istiyordu?" diye sordum, içimden Mordos'a lanet okuyarak.

"İki şey. Birini zaten yerine getirdim. Başka seçeneğim yoktu. Senin rüyanı izlemelerini sağladım. Diğer ise, daha fena. Ama onu ne yaparsa yapsın kabul etmedim. Benden alamadığını bir başkasından almayı deneyecek. Bunu zorla yapamaz, kişi kendi iradesiyle ikna edilmeli."

"Anlamıyorum, sen neden bahsediyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. İçimde çok kötü bir his vardı.

"Onlara üst düzey bir Uykusuz gerekli. Ama bir usta değil. Ustalarla anlaşma yapamazlar. İstediğinin bende olmadığını anlaması kısa sürdü. Fakat Pina buna dayanabilir mi, emin değilim," dedi, hüzünle, gözlerini benden kaçırarak.

"Neden bir Uykusuz? İstediği sende değilse kimde? Pina'da mı? O, gördüğüm en inatçı adamdır, elbette onlara direnebilir," dedim, sorularımı nefes bile almadan sıralayarak.

"YADA Taşını, yerinden ancak bir Uykusuz alabilir. Hakikat Taşını ise yalnızca bir insan. Ama ikisini yan yana getirecek ve elinde tutacak tek biri var. Pina her ikisi de, anlıyor musun? O, bir Uykusuz'la bir insanın çocuğu," dedi, elleriyle yüzünü kapayarak. Sanki dostunu kaydetmiş gibiydi. Pina'nın direnebileceğini o da benim kadar iyi biliyordu. Öyleyse başka bir sorun daha vardı!

"Bana anlatmadığın şey ne?" diye sordum, dudaklarımı kemirerek.

"Onu ele geçirmelerine izin vermezler. Ustalar bu riski almayacaklardır," dedi Ares, gözleri nemlenerek.

Söylediği şeyi birkaç saniye zihnimde tarttım. Sonra zorlukla yutkunarak sordum. "Ustaların Pina'yı öldürecekleri mi söylüyorsun yani?" dedim. Biri kalbime bir hançer sokmuş gibi, iki büklüm olduğum yerde kalakaldım. Bütün çocukluğumu bir kardeşimin olmasını hayal ederek geçirmiştim. Yalnızlığımın böylece daha katlanılır olacağını ummuştum ve bir gün dileğim gerçek oldu! Mucizelere inanmaya başladım ve daha onunla doğru düzgün konuşamadan, ona çocukluğumun küçük sırlarını anlatamadan onu elimden alıyorlardı. Bu, haksızlıktı. Buna izin veremezdim.

"Kemlin. Kemlin buna mutlaka engel olacaktır," dedim, bir ümit.

"Onun oyu, neyi değiştirebilir ki? Çoğunluğun karşısında, tek bir oy!" dedi Ares, beni kendine çekerek.

"Sakın dokunma bana. Benden kardeşimin ölümüne seyirci olmamı mı istiyorsun?" dedim, ondan uzaklaşarak. Yüzüne dikkatlice baktım. "Eğer öyleyse beni hiç tanımamışsın, demektir."

Ares, suratıma beni ilk kez görüyormuş gibi baktı, bir an yüz hatları gerginleşti, sonra hemen yumuşadı ve gülümseyerek konuştu. "Hayır, bebeğim, seni çok iyi tanıyorum. O yüzden ustaların yanında değilim, burada, seninleyim."

Neden bahsettiğini anlamak için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Onlara karşı mı geldin?" diye sordum, korkuyla karışık bir rahatlamayla.

"Her şeyden önce Pina benim dostum, ayrıca senin üzülmene dayanamam. Ne olursa olsun, öleceksen de bu birlikte olacak, yaşayacaksak da," dedi, dudağıma küçük, ikna edici bir buse kondurarak.

"O zaman planımız ne?" diye sordum, gülerek. Bir planımız olmadığını ikimiz de biliyorduk oysa.

"Şimdilik sadece yola koyulmak, diyebiliriz," dedi, Ares, kapıyı gösterip, elimi tutarak.

"Memnuniyetle," dedim, elini sıkı sıkıya tutarak.

Babamın evinden ayrılırken, yüreğim daraldı. Bu evde kendimi hep yabancı hissetmiştim ama bugün zaten öyle olduğumu anladım. Babamla asla aynı pencereden hayata bakmamıştık. Yurtta kalırken, kötü bir çocuk olduğum için cezalandırıldığımı düşünürdüm hep. Oysa artık kötü olanın ben olmadığımı biliyordum.

Ares, düşünceli halimi başka şeylere yormuş gibi beni rahatlatmayı denedi. "Merak etme, yazıdaki dağların nerede olduğunu biliyorum Ayrıca gün batımına kadar vaktimiz var. Yetişebiliriz. Pina, mutlaka dağa doğru yoldadır. Ustalar da onu bulmak için dağ yolunu kullanmak zorunda," diye hızlıca anlattı. Sonra yoldan geçen taksiye durması için bir ıslık çaldı. Pina, arabayı almış olmalıydı.

"Gün batımına kadar mı, neden?" diye sordum taksinin arka koltuğuna yerleşirken. Beklemek için bir sebep göremiyordum.

"Yazıda ilk yaz yağmurundan sonra çıkan gökkuşağından söz ediyordu. Dün, ustalar yağmurun gün batımına bir saat kala yağacağını bildirmişlerdi. Anlarsın işte, beslenmek için yağmurları ve gökkuşaklarını takip ediyoruz," diyerek sırıttı Ares.

"Ama taşları ne zaman kullanacaklar?" dedim, içim sıkılarak. Bu işin altından kalkabileceğimizden emin değildim.

"Onun için de gün batımını beklemek zorundalar çünkü bu akşam ay tutulması var. Gökkuşağıyla güçlenen Uykusuz'un ay tutulması esnasında YADA taşını eline alması gerekli. Ondan önce alırsa, taş tüm özelliğini yitirir. Sıradanlaşır. Bir başkası dokunmaya kalkarsa da, dokunanı yok eder. Artık bu iş sadece insanlığı değil, bizleri de ilgilendiriyor. Güçler arası dengenin bozulmasına izin veremeyiz. Rüyalar, evrenin sır kutusudur. Kutuyu kötü yüreklerin açmasına müsaade edemeyiz. Ustalar bu yüzden harekete geçeceklerdir," dedi Ares, yüzünü buruşturarak. İkimiz de Pina için endişeliydik. Ona ustalardan önce ulaşırsak, bir şansımız olabilirdi. Fakat onun peşinde olan sadece ustalar değildi. Yasmin, Lusiyan ve Mordos.... Üçü de birbirinden tehlikeliydi.

Taksiyle yaklaşık bir saatlik bir yol katettikten sonra Ares, taksiciden durmasını istedi. Ona bir tomar para uzattıktan sonra, kapıyı benim için açtı ve "Bundan sonrasını yürüyerek gitmek daha güvenli," dedi, önümüzde uzanan vadiyi işaret ederek. Vadinin iki yanında yüksek dağlar sıralanıyordu ve etraf epey ıssızdı. Vakit öğle saatine yaklaştığı için, sıcaklık insanın tenini yakıp kavuruyordu. Neyse ki kırl yılda bir, spor kıyafetler ve spor ayakkabı giymiştim. Bu yolda topuklu ayakkabılarla bir dakika bile yürümek mümkün olmazdı. Vadideki yabani otlar epeyce uzamış, aralarında da dikenli, garip şekilli bitkiler türemişti. Yüzümü ekşitip, "Ne kadarlık bir yürüyüşten söz ediyoruz?" diye sordum.

"Pek uzun değil, en fazla beş saat," dedi Ares, gülümseyerek.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye haykırdım.

"Maalesef hayır, aşkım. Bak çok uzakta, minicik bir ışıltı var, gördün mü? İki dağın vadideki kesişim noktası. İşte

varmamız gereken yer, orası," dedi Ares, eliyle düz bir çizgi işareti yaparak.

"İyi de neden arabayla gelmedik o zaman," diye inledim.

"Sessizliğe dikkat ettin mi? Bunu bozacak en ufak şey, burada olduğumuzu peşimizdeki herkese ilan etmek olur," dedi Ares, havayı kucaklar gibi ellerini iki yanında açarak. Nefesimi tutup, etrafı dinledim. Kuş cıvıltıları, sıklıkla öten kargalar ve arada bir hafifçe esen rüzgarla hışırdayan çalılardan başka ses duymadım.

"Önden buyurun hanımefendi," dedi Ares, mis gibi kokan temiz havayı içine çekerek.

"Doğayı seviyorsun, değil mi?" dedim, yürüyüşümüze ağır adımlarla başlarken. Kendimi çabucak yormaya niyetim yoktu.

"Elbette. Doğa, benim evim. Bizler insanlardan önce de vardık burada. Sonradan gelen onlar," diye yanıtladı Ares, coşkuyla yüzü aydınlanırken.

"Yine de insanlara diğerleri gibi öfkeli değilsin," dedim, tahminimi doğrulatmak için sabırsızlanırken.

"Buna hakkımız olduğunu sanmıyorum. Eğer insanlar buradaysa, bir sebebi olmalı. Tüm varlıkların yaşamda bir amacı olduğu gibi. Kimin yaşayıp kimin öleceğine biz karar veremeyiz. Ayrıca insanoğlu, doğayı kızdırmasının bedelini her zaman ödemiştir. Doğa, hesabını yarına bırakmaz. Mühim olan, onun dilinden anlamak," dedi Ares. Sesinde hem hayranlık, hem de hasret seziyordum.

"Evini mi özledin?" diye sordum, tereddütle. Daha önce bunu ona hiç sormamıştım. Alacağım yanıt beni hep korkutmuştu.

"Evim... O artık çok uzaklarda, öyle uzun zamandır buradayım ki, kendimi buraya ait hissediyorum. Özellikle de seni bir genç kız olarak gördüğüm o günden beri!" dedi, çapkın bir bakışla beni süzerek.

"Peki, sence bizim sonumuz ne olacak?" diye sordum. Yürürken aklımı meşgul etmek iyi geliyordu. Bu konuları normal bir zamanda konuşmayacağımızı da iyi biliyordum.

"Neden sonunu düşünelim ki? Önemli olan, şu an el ele olmamız. Sana baktığım zaman içimin sevinçle dolması. Sondan önceki duraklar, daha anlamlı değil mi?" diye sordu, yüzüme dikkatle bakarak. Söylediklerinin beni kırmasından korkuyordu sanki. Geleceğe dair verdiği tek söz, beni daima seveceğiydi, yanımda olacağı değil!

"Sanırım haklısın. Ama yine de mutlu bir sona hayır demem!" diyerek gülümsedim. Yüzüm Ares'in sözlerinin hüznüyle gölgelendi. Tam o esnada Ares, elimden tutup beni yere, uzun çimlerin arasına çekti. "Çabuk saklan," diye fısıldadı.

Yerde, yüzüm adeta çimenlere yapışmışken sordum. "Neler oluyor?"

"Bilemiyorum, ileride iki gölge fark ettim. Kim olduklarını görmedim ama saklanmak en doğrusu."

"Belki de Pina'dır," dedim, kafamı kaldırıp etrafa bakmaya çalışırken.

"Hayır, o yalnız olmalı. Eğer yanında biri varsa da, bu başı belada demektir. Kimseye görünmeden öndekileri yakalamalıyız," dedi Ares, kafamı eliyle bastırarak.

"Beni çimenlerde boğmaya mı çalışıyorsun?" dedim, kafamı elinin altından çekerek. Gücünü ayarlamakta bazen güçlük çektiğini biliyordum.

"Özür dilerim, ben yalnızca bizi görmelerini istemedim," dedi Ares, saçlarımdan beni öperek. Yüzü bembeyaz oldu. Beni gerçekten incittiğini düşünüyordu. Gözlerimi kocaman açıp, ağzımı kapatarak, sessizce kıkırdadığımı görünce içi rahatladı.

"Ben, iyiyim. Ne kadar dayanıklı olduğumu biliyorsun," dedim, muzip bir gülüşle.

Aynı gülüşle bana baktı. Sonra hafifçe öksürüp, "Aklımı karıştırmasan nasıl olur? Yola konsantre olmalıyım," dedi, elini belime dolayarak. Nefesi yüzümü okşarken, kalbim ayaklandı. Kendimi tutamayıp, dudaklarına uzandım ama bir anda yanımızda beliren sesle, donup kaldım.

"Ah, bakın burada kimler var? Çifte kumrular. Sizin eviniz yok mu, yoksa böyle ulu orta birlikte olmak, fantezilerinizi mi besliyor?" diye sordu Med, sivri topuklu ayakkabısıyla sırtımı dürtükleyerek.

"Lanet olsun," dedi Ares, dişlerini sıkarak.

"Nezaketimizi koruyalım lütfen," diyerek elindeki silahı yüzüme doğrulttu Med. Yanında, daha evvel okulda bir iki kez karşılaştığım ama adını bilmediğim, orta yaşlarında esmer bir adam vardı.

"Ayağa kalkın," diye emretti adam, öfkeyle. O, bir Uykusuz değildi. Bunu anlayabiliyordum ama kimdi ve neden Med'e yardım ediyordu.

Ares, dikkatle ayağa kalkarken, "Bak Med, ustaların kararını biliyorum, yine de..." diye söze başladı ama Med'in bağırışıyla irkilip cümlesini tamamlayamadan sustu.

Med, silahını bir an bile yüzümden çevirmeden, "Elbette o lanet olasıca ustaların kararından haberim var ama biliyor musun, hepsinin canı cehenneme. Onların da, insanların da," dedi, sonra da gülümseyip yanındaki adama döndü. "Sen üzerine alınma, bebeğim. Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi.

Ares, bu sefer yüzüne anlayışlı bir ifade yerleştirip öyle konuşmayı denedi. "Neden kızgın olduğunu biliyorum, Med. Ama yıllar önce olanlar kimsenin suçu değildi. Her insan aynı değil, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca Pina bizim dostumuz. Onu korumalıyız."

Med, çıldırmış gibi kahkahalarla güldü. "Dostumuzmuş, nereden dostumuz oluyor o ayrıcalıklı velet? Yine de için

rahat edecekse söyleyeyim, Pina'ya bir şey olmayacak. Tabii beni fazla oyalamazsanız.... Benim başka planlarım var. Seni severim Ares, bana her zaman iyi davrandın. O yüzden bu işten uzak dur, olur mu? Böylece belki hayatta kalman mümkün olur."

Ares'in yüzü onu dinlerken renkten renge büründü. Oysa ben onun neden bahsettiğini anlamamıştım bile.

Ares, tiz bir sesle, "Med, hayır, lütfen bunu yapma. Sonuçlarını bilmiyoruz. Bu ihanetin cezasını da öyle," diyerek adeta yalvardı.

Med, silahı yanındaki adama uzattı ve Ares'in omzuna dostça dokundu. "Artık duramam Ares, buradan ve insanlardan nefret ediyorum. Çektiğim acıya rağmen, beni burada yaşamaya mahkum eden ustalardan da öyle. Her şeye bir son vereceğim. Bana engel olmayı denersen, seni de yok etmek zorunda kalırım ve inan bunu hiç istemiyorum. Bunun için de beni affet," dedi ve cümlesi biter bitmez, elindeki küçük iğneyi, Ares'in boynuna geçiriverdi. Ares'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, dudakları aralandı ama bir şey söyleyemeden yere yığıldı.

Bir çığlık atıp, hiç düşünmeden Med'e saldırdım. Elinin tersiyle suratıma vurmasıyla, yere düşmem bir oldu. Hıçkırıklarla ağlayarak Ares'e baktım. Med, yanıma eğildi. "Merak etme, sersem şey, sadece bayıldı, her şey sona erdiğinde, gözlerini açacaktır ama senin için aynı şeyi söyleyemem," dedi. Adamın elinden silahı aldı, namluyu kalbime doğrulttu, "Elveda," diyerek tetiği çekti ve bir an için tarifsiz bir acıyla soluğum kesilirken, gördüğüm son şey bize yaklaşmakta olan üç gölgeydi.

Uzun süren, boğucu bir karanlıktan sonra, gözlerimi yeniden açtığımda, Rüya Okulu'nun laboratuvar odasındaki yatakta uzanıyordum. Ares, Pina ve Kemlin başucumdaydı. Elimle kalbimi yokladım, atıyordu, sapasağlamdı. Yataktan

fırlayıp Ares'e sarıldım. "Neler oldu?" diye sordum, deli gibi akan gözyaşlarıma engel olma gereği bile duymadan.

"Bir 'Visio' rüya gördün, Nina. Sana minnettarız," diyerek beni saçlarımdan öptü Ares.

"Anlamıyorum. Nasıl yani? Med, o nerede? Ben, ben ölmüştüm," dedim, kalbim olanları hatırlayarak sıkışırken.

"Med, iyi. Gözlem altında. Her şey yolunda. Büyük bir iş başardın," dedi Usta Kemlin, elimi sıvazlayarak. Sonra, usulca Pina'ya seslendi. "Biz çıkalım da, ikisi baş başa konuşsunlar."

Onlar odadan çıkınca, elimle saçlarımı düzeltim, ağrıyan başımı, şakaklarımı ovuşturdum. Ares son derece düşünceli gözüküyordu.

"Her şey yolundaysa, neden bu kadar kederli görünüyorsun?" diye sordum, kaygıyla.

"Dinle, Nina. Gördüğün geleceğe dair açık bir rüyaydı. Bu kadar durugörüye çok nadir güçte kadın sahip olabilir. Bize neler olacağını gösterdin. Senin de açıkça şahit olduğun gibi, işler çok fena karıştı ve birçoğu için ölüm getirdi." Sesi gittikçe çatallaşıyordu.

"Ama madem ki bu bir rüyaydı. Aslında olmadı," dedim, ümitle.

Ares, elimi tuttu, gözlerimin içine baktı. "Evet, olmadı. Çünkü olmasına izin verilmeyecek. Ustalar bir karar aldılar," dedi, dudaklarını kemirerek.

"Dinliyorum," dedim, gözlerime yeniden yaşlar doluşurken. İçimdeki o kötücül his yine belirmişti.

"Bu, benim için de çok zor. Ama ustaların kararına saygı duymak ve uymak zorundayız. İstisnalar mümkün değil," dedi, lafı dolandırarak..

"Ares, kararları ne?" dedim, nefesimi tutarak.

"Her ırkın ustaları fikir birliğine vardı. Hepimiz dünyadan çekiliyoruz. Müdahalelerimiz her seferinde daha kötü sonuçlar doğuruyor. Üstelik ihanetin yalnızca insanlardan

kaynaklanmadığını da gördük, kötülük yalnızca onlara mahsus değilmiş! Artık insanları kendi hallerine bırakmak zorundayız," dedi, gözlerini benden kaçırarak. Bir süre ikimiz de hiç konuşmadık. Kendimi ihanete uğramış hissediyordum.

"Peki, ne zamana kadar? Yani ne zaman döneceksiniz?" diye sordum, bir umut.

"Gerçekten bize ihtiyaç duyulana kadar dönmeyeceğiz. İnsanlar hâlâ rüyalarının önemini kavramadı, bunu sorgulamıyorlar bile. Üstelik yaptıkları hataların bedellerini başkalarına ödetmek istiyorlar. Biz bunun bir parçası olmak istemiyoruz. Eve dönüyoruz. Rüyaların diyarına," dedi, gözleri benden çok uzağa dalarken.

"Öyleyse bırak seninle geleyim," dedim, yalvarırcasına.

"Bunu her şeyden çok isterim ama bu mümkün değil, biliyorsun," dedi, hüzünle.

"Yani bu bir veda, öyle mi?" dedim, yataktan fırlayıp, elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek. Ona arkamı döndüm. Vedalaşırken, gözlerine bakmaya dayanamazdım.

"Beni rüyalarında görebileceğini biliyorsun. Tabii bunu istersen! Bu, tam bir ayrılık değil," dedi Ares, sesi titreyerek. Metanetini korumakta zorlandığını fark ediyordum. O da en az benim kadar üzgündü. Elini omzuma koydu. Ürkek bir sesle, "Seni tüm ömürlerimde seveceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Artık bunun bir önemi var mı? O masadan kalkan sensin, ben değilim," dedim, öfkeyle.

"Nina, çok üzgünüm. Keşke başka bir yolu olsaydı," dedi Ares, bana arkamdan sarılarak.

Titrek bir sesle, "Seni seviyorum," diyebildim yalnızca. Sonra ona dönüp, dudaklarını buldum ve gözyaşlarımın ıslaklığına aldırmadan onu uzun uzun öptüm.

Kulağıma, "Seni bekleyeceğim," diye fısıldadı ve gözlerime bakmadan, kapıdan çıkıp gitti.

SON BÖLÜM

HER DÜŞ GERÇEĞE AÇILAN BİR PENCEREDİR

Uykusuzlar, okulu ve dünyamızı terk edeli altı gün oldu. Usta Kemlin, okulu bana ve Pina'ya emanet etti. Pina, dünyada benimle kalmayı, insan olarak yaşamını sürdürmeyi seçti. Altı gündür, rüya görmemek için öyle kısa aralıklarla uyuyordum ki, yorgunluktan her an düşüp kalabilirdim. Oysa Ares'e olan hasretim anbean artıyordu. Dünyanın bile altı günde yaratıldığı hesaba katılırsa, özlemimin çokluğu daha iyi anlaşılabilirdi. Daha fazla onsuz kalabileceğimi, bu kızgınlığı sürdürebileceğimi sanmıyordum. Aşkım, gururumu, öfkemi yıkıp geçiyordu. Değişmiştim, sonsuza kadar! Artık yürekten sevdiğim bir adam, geleceğe dair umudum, yaşamaya değdiğine inandığım bir dünya ve hepsinden önemlisi inancım vardı. Altı gündür, rüyalarıma sırt çevirmiş, deli gibi, ara vermeksizin yazıyordum. Yaşadığım hiçbir şeyin gizli kalmasını istemiyordum.

Bundan böyle hayatı sorarak, sorgulayarak değil; soluyarak yaşayacaktım. Aldığım her yeni nefeste, bir öncekine göre değişmiş olduğumu bilerek, yaşama aşkla bağlanacaktım. Yaptığım her işin içine önce inanç, sonra tutku katacaktım. Son nefesime kadar, tüm insanların gerçeği öğrenmeleri için çabalayacaktım.

Karşımda bacak bacak üstüne atmış, sigarasını efkârla içen yayınevi editörüne, "İşte bu kitabı bunun için yazdım,"

diyorum, altı günde tamamladığım romana iç geçirerek bakarken.

Editör, bana bir çılgına bakar gibi bakıyor. Anlattıklarıma ya da yazdıklarıma inanıyor mu, emin olamıyorum ama gözlerinde çakan ışığı görmemek mümkün değil.

"Sence bu yazdıklarına insanlar inanacak mı?" diye soruyor, dostane bir tavırla.

"İnsanın kendi mutsuzluğuyla göz göze geldiği andan sonrasını düşündünüz mü hiç?" diye soruyorum karşılık olarak. Sadece başını sallıyor ve sigarasından bir nefes daha çekiyor.

Anlatmaya devam ediyorum. "Oyunu daha fazla sürdüremeyeceğini kavradığı, çaresizlikle omuzlarının çöktüğü, bakışlarının keskinleştiği ve yüreğindeki sızının nefesini kestiği, o an! Hayatındaki tüm kararlarını başkalarının aldığını fark ettiği kısacık bir ânın, zihnine yaptığı saldırının geride bıraktığı tahribatı, düşündünüz mü hiç? Yüreğe sorgusuz sualsiz yerleşen aşkın, hayatın tatsız gerçeklerine direnmesinin imkânsızlığını fark ettiniz mi? Yaşadığınız hayata sizi bağlayan görünmez halatlar, boğazınızı her geçen gün daha çok sıkmaya başladı mı? Kaçmaya çalıştıkça, olduğunuz yere gömülüp kaldınız mı ya da? Yer çekimi kanunu en çok, kararsızlık anlarında çalışır belki de. Gözünüzdeki ufacık bir tereddüt sizi olduğunuz yere sonsuza dek çakmaya yeter!" diye yüksek sesle sürdürüyorum konuşmamı. Sigarasının külü neredeyse düşecek kadar uzadı ama farkında değil, beni can kulağıyla dinliyor.

Sesime gizem katarak devam ediyorum konuşmama. "Önemli olan karar vermek değildir, yaşadığın hayatın sahteliğini fark etmek hiç değildir! Mutsuzluğunuzla yüzleşmek ya da zoraki bir yaşam sürdüğünüzü ayırt etmek de değildir!" diye ekliyorum, gözlerimi kocaman açarak.

Sigarasını telaşla kül tabağında ezip, gözlerime bakıyor. "Peki, önemli olan ne? diye soruyor.

"Önemli olan, harekete geçecek gücü içinizde bulmaktır. Hayatın tüm hızına rağmen, ruhunuz hep geride kalır! Ruh, geçmişe bağlıdır, âşıktır geçmişin kudretine! Bilinen yolları izlemek kolaydır ne de olsa. Hangi zihin kaos ister ki? Oysa kaos, besler ruhu. Bilinmeyenler, belki de asla bilinemeyecek olanlar! Bunu bildiği halde, ateşe elini uzatmaya cesaret edenler; işte bir tek onlar ilerleyebilir geleceğin karanlığına," diyorum, sonra beni duyabilecek kadar sesimi alçaltıp kulağına fısıldıyorum.

"Gelecek; düş görenlerin ve o düşlerin dikenli yollarında yalınayak yürümeye yüreği yetenlerindir oysa."

Oldukça etkilenmişe benziyor. Onu neden seçtiğim hakkında hiçbir fikri yok. Çok bilinen bir yayınevi değiller, daha evvel bastıkları hiçbir kitap doğru düzgün satmamış hatta. Ama ben onun rüyalarını biliyorum. O rüyalara inandığını da biliyorum.

Ares, bana görünenle yetinmemeyi ve hayatın sınırlarının sandığım kadar keskin çizgilerle belirlenmediğini öğretti. Bir de, kalabalıklar içinde yalnızlıkla kıvranan ruhumun, benim gibi hisseden başka ruhlarla ancak rüyalarda buluşabileceğini ve rüyaların hayat kadar gerçek ama ondan daha ciddi olduğunu... İşte rüyalarda buluştuğum, yalnızlıkla kıvranan ruhlardan biri karşımdaki, uç uca sigara ekleyen, öksürükleri konuşmasını sıklıkla bölen, bu editördü.

Yaşamla rüyalar arasında, bıçak sırtı bir zamanlamada soluk alıp verdiğimi artık biliyordum ve ben artık tarafımı seçmeye hazırdım...

Editör, kafasını kaşıyor, bir süre düşüncelere dalıyor ve en sonunda elini uzatıyor. "Bu kitabı istiyorum," diyor, hevesle.

Düşlerin Yatağında Büyür Gerçekler

İşte yine, o masadayız. Bulutların arasından belli belirsiz kendini gösteren güneş, onun biçimli yüz hatlarını daha çok ortaya çıkarıyor. Yüzüne baktıkça, onun bu dünyaya ait olmadığını ruhumun derinlerinde hissediyorum. Bu dünya ona ne kadar uzaksa, aşkımın kudreti o kadar yakın... Bizi bir arada tutan şey de, bu.

Dilime yapışmış gibi duran aynı yakınmayla cümleme başlıyorum, ona yıllar sonrası için tutup tutmayacağımdan emin olmadığım sözler veriyorum. Birden bal rengi gözleri benimkileri buluyor. Masanın üzerinden, taptaze, mis kokulu bir nilüfer çiçeğinin kokusu burnuma ulaşıyor. Gözlerim bir çiçeğe bir Ares'e kayıyor. Masadan kalkıp gitmekle, elini tutmak arasında bocalıyorum. Ona çok kızgınım. Yaşamayı böylesi sevdiğim için, kendime de öfkeliyim. Olanlardan sonra, durumun başka türlü olmasının imkânsızlığının da bilincindeyim.

Hayatım onun öğretileriyle dopdolu. Kendimi ilk kez tamamlanmış hissediyorum. Ruhum bedenimin hızına ayak uydurabiliyor. Birbirlerini beklemeyi, durup dinlenmeyi, demlenmeyi, hasret çekmeyi öğrendiler. Ayrı yönlere koşmuyorlar artık. En çok da birbirlerini işitmeyi öğrendiler. Bunları ona borçluyum. Yine de kızgınım ona. Elimde değil. Dünyada her türlü zorlukla başa çıkmak, her düşmanın karşısında zafer kazanmak mümkün. Bir tek aşk, insana böyle diz çöktürebiliyor. İnsan yaşamını sıfırdan başlatacak o deli cesareti ancak aşkla bulabiliyor. Tüm bu çılgınlığa bulanmış düşler içinde, yalnızca aşk; uğruna savaşmaya değer duruyor. Yaratılan her şeyde var olduğundan emin olduğum tek gerçek duygu, bu.

İnsanlığın kaderini etkileyen tüm buluşların sonrasında yine insanlığı vuran silahlara dönüşmesinin nedenini artık kavrayabiliyorum. Sevgisizliğin inançsızlıkla bileşimi, ölümcül bir karışım. Bana düşenin bunu her yeni doğan bebeğin kulağına fısıldamak olduğunu biliyorum. Tıpkı Pina'nın masum

ve aciz insanları savunarak, adaletin ve dengenin gerçekliğini ispat etmesinin ne kadar mühim olduğunu bildiğim gibi. Çünkü sevgisizliğin ve inançsızlığın kök saldığı topraklarda, ruhları saf kalmayı başarmış insanların nefes almaları çok güç. Onları adaletsizlik kıskacına alan sistemle savaşmaları için, onlara yardım etmek zorundayız. Kapıların ardında neler olduğunu, uyku mahmuru gözlerin neden bu kadar huzursuz olduğunu öğrendim. Şimdi sıra, tüm bunları dört bir yana yaymakta...

Paylaşılmayan bilgi, sahibinin lanetidir, ne de olsa. Kemlin dünyadan ayrılırken; bizi yalnızca bazı insanların duyabileceği, söylediklerimizi ruhları uyanmaya hazır nadir insanların anlayabilecekleri konusunda defalarca uyardı. Kalbimdeki aşk ve ruhumdaki inançla, bu yolda dimdik yürümeye hazırım.

Ares, tüm bu düşündüklerimden habersiz, kendine olan güveni sarsılmış gibi, titrek bir sesle. "Benimle kalacak mısın? Sonsuza kadar?" diye soruyor.

"Gözlerime böyle baktığın sürece, tüm ömürlerimde," diye yanıtlıyorum onu. Yanıtım yüzündeki güvensiz bakışı silip atıyor, elimi hasretle tutup, masanın üzerinde bana doğru eğiliyor. Dudakları dudaklarıma ılık bir nefes gibi değerken, "Gerçeğe hoş geldin, artık uyanabilirsin," diye fısıldıyor.